

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 518 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΝΔ

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ

ΟΧΙ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ - ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ

ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΜΕ
ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

30 ΧΡΟΝΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ
ΕΡΝΕΣΤ
ΜΑΝΤΕΛ

ΔΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΓΕΩΠΟΝΙΚΟ, ΑΘΗΝΑ Ιερά Οδός 86 (ΣΤ. Κεραμεικός) | 31 ΜΑΗ - 1 ΙΟΥΝΗ

ΚΙ ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΙΑ
ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

**Αξιολόγηση
Εκπαιδευτικών**
Οι απειλές δε μας
τρομοκρατούν
σελ. 4

**Φοιτητικές
εκλογές**
Στηρίζουμε-
ψηφίζουμε ΣΣΠ
σελ. 7

Ουκρανία
Τα αλισβερίσια
συνεχίζονται,
χωρίς λευκό καπνό
σελ. 11

Υεμένη
Σημείο
ανάφλεξης
σελ. 12

Hellenic Train: Με απόλυση συνδικαλιστή τίμησε την Εργατική Πρωτομαγιά

Η HellenicTrain διάλεξε μια μέρα πριν την φετινή Εργατική Πρωτομαγιά να απολύσει τον Κώστα Γενηδούνια. Με αφορμή την απόφασή του να συμμετέχει στις εκλογές του Σωματείου Ελλήνων Μηχανοδηγών (Π.Ε.Π.Ε.) στις 14-15 Μάη.

Αυτή η εταιρεία που φέρει μεγάλο μέρος της ευθύνης του εγκλήματος των Τεμπών, που η διοίκησή της θα έπρεπε ήδη να έχει ξηλωθεί, αφήνεται ελεύθερη από την νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη να απολύει όποιον της στέκεται εμπόδιο. Πρόσφατα είχαν απολυθεί 200 εργαζόμενοι στο πλαίσιο του «εξορθολογισμού» (βλ. σχετική ανακοίνωση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στο okde.gr).

Η Hellenic Train που αγόρασε την διαχείριση των ελληνικών σιδηροδρόμων έναντι πινακίου φακής από την μνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχει επενδύσει ούτε ένα ευρώ στους σιδηροδρόμους της χώρας, ενώ συνεχώς αντλεί παχυλά ποσά από τον κρατικό προϋπολογισμό. Από το 2017 έως το 2023 έχει εισπράξει πάνω από 350 εκατ. ευρώ και αναμένει να εισπράξει κι άλλα για το 2024, για την περίοδο

COVID-19, για την ενεργειακή κρίση και για διαφυγόντα έσοδα λόγω καταστροφών της υποδομής, τουλάχιστον 70 εκατ. ευρώ.

Ο Γενηδούνιας, πρώην πρόεδρος του σωματείου και πρώην μέλος της διοίκησης της ΓΣΕΕ, είναι από τους ανθρώπους που έχουν αναδείξει, σε κάποιο βαθμό, τις εγκληματικές ευθύνες της διοίκησης της εταιρείας στο έγκλημα των Τεμπών. Ο συνδικαλιστής των μηχανοδηγών, ανέκαθεν προειδοποιούσε για την τραγική κατάσταση του ελληνικού σιδηροδρόμου, προβάλλοντας τα ζητήματα ασφαλείας εργαζομένων - επιβατών. Τον τελευταίο καιρό είχε αποσυρθεί από τον συνδικαλισμό επειδή είχε δεχτεί θέση στελέχους (ενέργεια απαράδεκτη) — ίσως η HellenicTrain πίστευε πως με τη διοικητική θέση θα τον έκανε να σωπάσει. Παρόλ' αυτά συνέχισε να αναδεικνύει την τραγική κατάσταση των σιδηροδρόμων και για αυτό το λόγο υποβιβάστηκε από την διεύθυνση λειτουργίας στον τομέα εμπορευμάτων. Ο απολυμένος σε συνέντευξή του αναφέρει ότι έχει υπογράψει πάνω από 100 έγγραφα της διογραφίας των Τεμπών, έχει καταθέσει ήδη

στον εφέτη ανακριτή. Ήταν πρόθυμος να καταθέσει στη χαλκευμένη προανακριτική επιτροπή, αλλά η κυβέρνηση αρνήθηκε να εξεταστεί η κατάθεσή του. Υποπτη θεωρείται η συγκυρία της απόλυσης, καθώς βρίσκεται στη Βουλή η δικογραφία κατά του πρώην υπουργού Μεταφορών, Κώστα Αχ. Καραμανλή. Τυχαία δεν είναι και η επιθετική αναφορά του υψηλόβαθμου στελέχους της ΔΑΚΕ, Νίκου Κιουτσούκη (υπήρξε επί χρόνια γραμματέας της ΓΣΕΕ), προέδρου σήμερα του σωματείου ΣΕΠ-ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ότι ο Γενηδούνιας δεν απολύθηκε ως συνδικαλιστής αλλά ως στέλεχος και ότι κακώς άφησε τον συνδικαλισμό. Χρέος κάθε συνδικαλιστή είναι να υπερασπίζεται κάθε απολυμένο και όχι να σπεύδει να δικαιολογήσει την απόλυση.

Παρά την απαράδεκτη αποδοχή της θέσης στελέχους, στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον απολυμένο, ζητούμε την άμεση ανάκληση της απόλυσής του και την επιστροφή του στην εργασία. Η Hellenic Train πρέπει να εθνικοποιηθεί κάτω από εργατικό έλεγχο για να μην έχουμε επανάληψη του εγκλήματος των Τεμπών.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε–Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

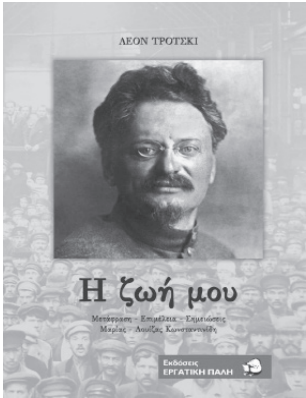
Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η ζωή μου

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2025

Σελίδες: 662 (μεγάλο μέγεθος 17x24 εκατ.)

Τιμή: 20 ευρώ

Οι εκδόσεις *Εργατική Πάλη* (επαν)εκδίδουν το μνημειώδες έργο του Λέοντα Τρότσκι, **Η ζωή μου**, που είχε εκδοθεί πριν πολλά χρόνια από τις εκδόσεις Αλλαγή, και έχει σήμερα εξαντληθεί. Στην νέα έκδοση «κρατήθηκε» η παλιά πολύ καλή μετάφραση-επιμέλεια της σ. Μαρίας-Λουίζας Κωνσταντινίδη με δυο αναγκαίες αλλαγές: α) Όλο το κείμενο προσαρμόστηκε στο μονοτονικό σύστημα γραφής και β) Ορισμένες λέξεις-ελάχιστες- του κειμένου προσαρμόστηκαν στη σύγχρονη δημοτική γλώσσα.

Η Ζωή μου, που ο Λ. Τρότσκι έγραψε το 1929 στη Νήσο Πρίγκηπο (βρίσκεται στην Προποντίδα) όπου εξορίστηκε από τη σταλινική γραφειοκρατία, δεν είναι μόνο μια αυτοβιογραφία του μεγάλου επαναστάτη. Αλλά ένα σύνθετο έργο όπου εξιστορούνται, με έναν απaráμιλλο τρόπο, τα 50 χρόνια της επαναστατικής σταδιοδρομίας του, μισός αιώνας κοσμοϊστορικών αλλαγών μιας ολόκληρης εποχής που συνετέλεσαν στη δι-αμόρφωση αυτής της ιστορικής περιόδου και όχι

μόνο (π.χ. η Κομμούνα του Παρισιού, ο Α΄ Π.Π., η Επανάσταση του 1905, η Ρωσική Επανάσταση 1917, η επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας, η πάλη της Αριστερής Αντιπολίτευσης εναντίον του σταλινικού Θερμιδόρ, ο αγώνας των τροτσκιστών για τη συνέχεια του Λενινισμού και της παγκόσμιας επανάστασης κ.ά.)

Γ' αυτό το έργο του Λ. Τρότσκι, γράφτηκαν απίστευτα καλά σχόλια, που αναφέρονται και στη μικρή εισαγωγή της μεταφράστριας [...]

Τέλος, ο Τρότσκι στις τελευταίες σελίδες του προλόγου του βιβλίου του, δίνει την εξής συμβουλή σε κάθε επαναστάτη: Να προσέχει και να εξηγεί «...τις αιτίες των ιστορικών εξελίξεων -το λογικό μέσα στο ιστορικό- να βρίσκει εκεί τη δικιά του θέση και το ρόλο του στην Ιστορία, και να τον εξασκεί». Αυτό το θεωρούσε απαραίτητο γιατί όπως γράφει: «Σε τελευταία ανάλυση, το αντικειμενικό ορθώνεται πάνω από το υποκειμενικό και έχει τον αποφασιστικό λόγο».

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπείου 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ντράπηκε και η ντροπή με όσα έχουν πει και γράψει τις τελευταίες μέρες ο Μητσοτάκης και οι αργυρώνητοι δημοσιογράφοι και ΜΜΕξαπάτησης. Πανηγυρισμοί και τερατώδη ψέματα είτε για την «αύξηση» του κατώτατου μισθού από 1η Απριλίου, είτε για τα μέτρα «υπέρ» των ενοικιαστών και των συνταξιούχων από τον προσεχή Νοέμβριο. Όμως, η αθλιότητα όσων μας κυβερνούν δεν έχει όριο: Ο Μητσοτάκης μίλησε για «οικονομικό θαύμα», ο μόνιμος κεντρικός τραπεζίτης Γ. Στουρνάρας (οι **επίσημες** ετήσιες απολαβές του φτάνουν τα 450.000 ευρώ.) δήλωσε ότι δεν πρέπει να δοθούν 13ος και 14ος μισθός γιατί «Θα στερήσει λεφτά από τους φτωχούς»!

Τα «ψίχουλα» των νεοφιλελεύθερων

Η κυβερνητική προπαγάνδα προσπάθησε να παρουσιάσει την ονομαστική αύξηση του κατώτατου μισθού κατά μόλις 6,02% στα 880 ευρώ μικτά (καθαρά 743 ευρώ και περίπου 1,2 ευρώ παραπάνω την ημέρα) από 1η Απριλίου όπως και την ακόμη χαμηλότερη (0,60 ευρώ την ημέρα) των δημοσίων υπαλλήλων ως πολύ σημαντικές, τις οποίες «περιτύλιξε» με στοιχεία για «μείωση της ανεργίας» αλλά και με «σημαντική μείωση του μισθολογικού κόστους». Είναι προφανές ότι τα 743 ευρώ δεν αρκούν σε κάθε περίπτωση, για μια αξιοπρεπή διαβίωση ιδιαίτερα μάλιστα με τις τιμές τροφίμων και ενοικίων στα ύψη. Βέβαια η προπαγάνδα τους «ξέχασε» να πει ότι εδώ και 13 χρόνια, από το 2012 που καταργήθηκε η ΕΓΣΣΕ με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου και όλες οι Συλλογικές Συμβάσεις, ο κατώτατος μισθός ήταν 751 ευρώ μικτά και είχε ονομαστική αύξηση μόλις κατά 129 ευρώ και ποσοστό 17,17%, δηλαδή λιγότερο και από τον

Εξαθλιώνουν τους εργαζόμενους και τη νεολαία

επίσημο πληθωρισμό που είναι περίπου 59%.

Τέλος τα 250 ευρώ (0,68 την ημέρα) που θα δοθούν από τον προσεχή Νοέμβριο στους πιο εξαθλιωμένους συνταξιούχους, την ίδια στιγμή που δεν δίνονται ο 13ος και 14ος μισθός (όπως είναι το αίτημα όλων των οργανώσεων των συνταξιούχων) αποτελεί κοροϊδία.

Την ίδια πάνω-κάτω περίοδο τα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων έχουν εκτοξευτεί στα ύψη και αποτελούν μια πραγματική πρόκληση. Μερικά μόνο στοιχεία δείχνουν την απαράδεκτη κατάσταση, το φούντωμα των κοινωνικών ανισοτήτων, τη φτωχοποίηση ενός μεγάλου μέρους του πληθυσμού:

1. Μόλις το 25% των εργαζομένων καλύπτεται από κάποια Συλλογική Σύμβαση (τελευταίοι στην ΕΕ). Η μείωση της ανεργίας που επικαλούνται οι νεοφιλελεύθεροι, οφείλεται στο γεγονός ότι οι νέες συμβάσεις που υπογράφονται είναι κατά 50% μερικής απασχόλησης κ.λπ.

2. Σήμερα, το 46% των μισθωτών έχουν μέσο μισθό κάτω από τα 1.000 μικτά και το 10% κάτω και από τα 500 μικτά. Επιπλέον, ο μέσος μισθός προσεγγίζει τον κατώτερο και είναι 9% μικρότερος απ' ό,τι ήταν το 2011.

3. Την τελευταία εξαετία τα ενοίκια αυξήθηκαν κατά 53,5%. Σύμφωνα με στοιχεία του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ η χώρα μας έχει το υψηλότερο κόστος στέγασης στην ΕΕ. Πληρώνουμε το 35,2% του διαθέσιμου εισοδήματός μας για έξοδα στέγασης, όταν ο μέσος όρος στην ΕΕ είναι 19,7%. Το ποσοστό ιδιοκατοίκησης στην Ελλάδα μειώνεται (άλλοτε από τα μεγαλύτερα της Ευρώπης

81,4%) που είναι μια από τις αιτίες της στεγαστικής κρίσης.

4. Σύμφωνα με έρευνα του ΙΜΕ ΓΣΕΒΕΕ (μικρομεσαίες επιχειρήσεις) το 60% των νοικοκυριών δήλωσε πως το εισόδημά του δεν επαρκεί και εξαπνλείται τις πρώτες 19 μέρες του μήνα. Η γενικευμένη ακρίβεια αναγκάζει σε περικοπή δαπανών ακόμα και στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, όπως τα τρόφιμα. Σύμφωνα με στοιχεία του 2025, το 93% των νοικοκυριών δηλώνει ότι δυσκολεύεται οικονομικά εξαιτίας των αυξημένων τιμών στο σούπερ μάρκετ, ενώ α) περίπου 6 στους 10 δηλώνουν ότι κόβουν και από τα βασικά για να ανταπεξέλθουν οικονομικά, β) 4 στους 10 περιορίζονται στα απολύτως απαραίτητα προϊόντα, και γ) σχεδόν 1 στους 10 καταναλωτές δεν μπορεί να αγοράσει ούτε τα στοιχειώδη. Τέλος, τα λαϊκά νοικοκυριά είναι και καταχρεωμένα, π.χ., στην προαναφερόμενη έρευνα, ποσοστό 28,9% δηλώνει πως έχει ληξιπρόθεσμες οφειλές προς το Δημόσιο.

Από την άλλη μεριά του φεγγαριού

5. Το 2021 τα λειτουργικά κέρδη των 500 μεγαλύτερων επιχειρήσεων διπλασιάστηκαν σε σχέση με το 2020 και ανήλθαν στα 21,4 δισ.! Το 2022 αυξήθηκαν κατά 17,2 % και ανήλθαν στα 25,7 δισ.! Το 2023 αυξήθηκαν κατά 13,1% και έφτασαν στα 29,5 δισ.!

6. Τα κέρδη από το 2023 στο 2024 της MOTOROIL από 490 εκ. έφτασαν στο 1,6 δισ., της EUROBANK από 664 εκ. έφτασαν το 1,8 δισ., των εταιρειών ενέργειας έφτασαν 2,2 δισ., των τραπεζών αυξήθηκαν κατά 845,1 εκ. και από 4,7 δισ. το 2022 έφτασαν τα 5,5 δισ.,

των σούπερ μάρκετ αυξήθηκαν κατά 164,2 εκ. και από 613,3 το 2022 έφτασαν τα 777,5!

Πρέπει να τους διώξουμε

Μόλις η ΕΛΣΤΑΤ ανακοίνωσε το πλεόνασμα μαμούθ του προϋπολογισμού του 2024, που έφτασε τα 11,4 δισ. ή το 4,8%! του ΑΕΠ (σχεδόν διπλάσιο από την πρόβλεψη του προϋπολογισμού για 2,5), άρχισαν οι πανηγυρισμοί της κυβέρνησης και το μοίρασμα φιλοδοξημάτων του Μητσοτάκη με τη συνοδεία πομπών εκφράσεων — «Τα κέρδη επιστρέφουν στην κοινωνία». Βέβαια τα «καθρεφτάκια», οι αθλιότητες και τα ψέματα δεν μπορούν να σταματήσουν την οργή και αηδία των εργατικών και λαϊκών μαζών που μεγαλώνει γιατί: α) είχαν μείωση κατά 30% της αγοραστικής δύναμης την περίοδο 2009-2022 (χωρίς να υπολογίζονται τα χρόνια 2023 και 2024), εξέλιξη που οδήγησε την χώρα μας στην 2η χειρότερη αγοραστική δύναμη στην ΕΕ μετά την Βουλγαρία, β) είναι μια απέλπιδα προσπάθεια των νεοφιλελεύθερων αγριάνθρωπων της αγοράς να στρέψουν τη συζήτηση μακριά από το έγκλημα των Τεμπών, το σκάνδαλο της «Ομάδας Αλήθειας», αλλά και τη συσσωρευμένη κοινωνική οργή για την ακρίβεια, την φτωχοποίηση, τη διάλυση της Υγείας, της Παιδείας, των συγκοινωνιών, κ.λπ., και γ) αυτό το «πλεόνασμα» είναι αποτέλεσμα της φορολογίας και της ακρίβειας που και τα δυο πλήττουν και φτωχοποιούν τις λαϊκές μάζες.

Είναι βέβαιο, ότι όσο παραμένει στην εξουσία η κυβέρνηση Μητσοτάκη, η κατάσταση θα χειροτερεύει διαρκώς, οι εργαζόμενοι, οι φτωχές λαϊκές μάζες και η νεολαία θα γίνονται φτωχότεροι, οι καπιταλιστές και αετονύχιδες πλουσιότεροι και οι υποδομές της χώρας θα καταστρέφονται ή θα ξεπουλιούνται στο κεφάλαιο αντί πινακίου φακής.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Κόσμος

Σύμφωνα με την έκθεση του Παγκόσμιου Οργανισμού για το κλίμα, το 2024 ήταν θερμότερο έτος από το 2023 με την θερμοκρασία 1.5 βαθμούς κελσίου υψηλότερη μεταξύ του 1850-1900, όπου οι άνθρωποι έκαιγαν ορυκτά καύσιμα, όπως ο άνθρακας, σε βιομηχανική κλίμακα. Αυτό αποδεικνύει ότι οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις παγκοσμίως δεν μπορούν να πετύχουν τον στόχο μείωσης της θερμοκρασίας κατά 2 βαθμούς κελσίου που προέκυψε από την Συμφωνία του Παρισιού, καθώς δεν επιβάλλουν μέτρα προστασίας του περιβάλλοντος στις μεγάλες βιομηχανίες. Τα παραπάνω έχουν ως συνέπεια την τρομακτική συγκέντρωση του CO₂ στα υψηλότερα επίπεδα. 26 ακραία καιρικά φαινόμενα το 2024 συνέβαλαν στον θάνατο τουλάχιστον 3.700 ανθρώπων και τον εκτοπισμό εκατομμυρίων.

Ελλάδα

Η οργάνωση «Υποστήριξη των προσφύγων στο Αιγαίο» και το Κέντρο Εγκληματολογίας του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης ξεμπροστιάζει την ελληνική κυβέρνηση της ΝΔ για τις συνθήκες μεταχείρισης και κράτησης των προσφύγων. Από τους 24.000 δικαιούχους πρόσφυγες για μηνιαίο οικονομικό βοήθημα μόνο οι 8.527, δηλαδή το 35%, το έλαβαν μόνο για 5 μήνες. Ένας γιατρός αντιστοιχεί σε περισσότερα από 500 άτομα στις προσφυγικές δομές, ενώ σε πολλά νησιά δεν υπάρχει κανένας γιατρός. Σχετικά με τις συνθήκες κράτησης το 30% των προσφύγων έμεινε για πάνω από έναν μήνα στα κρατητήρια, κανένας δεν ενημερώθηκε για τα δικαιώματά του, το 88% υπέστη βία σε Α.Τ. και μόνο το 3% είχε πρόσβαση σε περίθαλψη. Το 15% χαρακτήρισε ανεπαρκή την πρόσβαση σε διερμηνείς. Η χειρότερη μεταχείριση εντοπίζεται στην Υποδιεύθυνση Μεταγωγών Δικαστηρίων Θεσσαλονίκης και στην ΓΑΔΘ.

Ισπανία - Πορτογαλία

Στις 27-29 Απρίλη πάνω από 60 εκατ. άνθρωποι βυθίστηκαν στο σκοτάδι μετά από γενικό μπλακ άουτ στην Ιβηρική Χερσόνησο. 35.000 άνθρωποι εγκλωβίστηκαν για πάνω από 13 ώρες σε διάφορα ΜΜΜ με την νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Σάντσεθ να επιστρατεύει ακόμα και τον στρατό για τον απεγκλωβισμό τους. Τουλάχιστον 5 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους από την έλλειψη πρόσβασης στο ρεύμα.. Αποδείχθηκε ότι οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας δεν μπορούν να λειτουργήσουν στο βάρβαρο καπιταλιστικό σύστημα, αλλά επιβεβαιώθηκαν και οι τραγικές συνέπειες που μπορούν να φέρουν οι ιδιωτικοποιήσεις, καθώς η ισπανική ΔΕΗ (REN) είναι ιδιωτικοποιημένη κατά 80% με την πλειοψηφία των μετοχών να είναι εισηγμένες στο χρηματιστήριο. Ποσοστό της τάξης του 5% ανήκει στην αμερικάνικη ιδιωτική εταιρία BlackRock. Το ισπανικό κράτος όχι μόνο ξεπούλησε την REN σε ιδιώτες το 1999, αλλά δαπάνησε 51 φορές περισσότερα χρήματα απ' όσα κατεύθυνε για την συντήρηση-εκσυγχρονισμό του ηλεκτρικού δικτύου και των υποδομών τα τελευταία χρόνια.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ:

Οι απειλές Μητσοτάκη δεν μας τρομοκρατούν, μας εξοργίζουν!

Ο πρωθυπουργός του εγκλήματος των Τεμπών και της συγκάλυψης, στην επίσκεψή του στο υπ. Παιδείας δήλωσε ότι «εάν κάποιος εκπαιδευτικός αρνείται επί της αρχής να αξιολογηθεί, δεν πρέπει να έχει θέση στο δημόσιο σύστημα εκπαίδευσης». Μετά από αυτήν τη δήλωση τα διάφορα κυβερνητικά παπαγαλάκια των ΜΜΕ(ξαπάτησης) άρχισαν να διαρρέουν ότι σύντομα το υπουργείο Παιδείας θα φέρει νέα νομοθετική ρύθμιση η οποία θα προβλέπει ότι όσοι εκπαιδευτικοί αρνηθούν οριστικά να αξιολογηθούν θα τίθενται εκτός εκπαίδευσης και θα μετατάσσονται σε άλλες υπηρεσίες του δημοσίου, άλλοι διαδίδουν ότι θα απολύονται, κ.ά.

Ο Μητσοτάκης προσπαθεί για μία ακόμη φορά να φορτώσει στις πλάτες των εκπαιδευτικών, των γονιών και των μαθητών την κατάντια της δημόσιας εκπαίδευσης και να αποποιηθεί των ευθυνών του. Της δημόσιας εκπαίδευσης με τα χιλιάδες κενά που καλύπτονται με αναπληρωτές κάθε χρόνο, με τα πολυπληθή τμήματα που στοιβάζουν τους μαθητές σε αίθουσες κλουβιά, με τους μαθητές της Ειδικής Αγωγής να μένουν στο περιθώριο, με τους γονείς να αναγκάζονται να βάζουν όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη για να φροντιστήρια, με τα Λύκεια να έχουν γίνει εξεταστικά κάτεργα για τους μαθητές που μέσω της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής και της τράπεζας θεμάτων αποκλείουν μεγάλο κομμάτι της νεολαίας από τη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση και δημιουργούν πελατεία στα ιδιωτικά «πανεπιστήμια. Δεν δίστασε να δηλώσει ότι η μόρφωση είναι «ευκαιρία» και όχι δικαίωμα για όλα τα παιδιά, ομολογώντας ότι με την ιδιωτικοποίηση της παιδείας, με τα διάφορα ταχυτήτων σχολεία (Ωνάσεια, πρότυπα, πειραματικά, σχολεία που θα δίνουν IB - Διεθνές Απολυτήριο, επαγγελματικές ακαδημίες στα ΕΠΑΛ κ.ά.) και τα ιδιωτικά ΑΕΙ, ο μαθητής θα γίνει πελάτης που θα αγοράζει τόση μόρφωση – εμπόρευμα όση αντέχει το πορτοφόλι των γονιών του!

Η αλήθεια είναι ότι με αυτές τις εμετικές δηλώσεις παραδέχθηκε και ότι η αξιολόγηση «δεν έχει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα» για την κυβέρνηση και αυτό αποδεικνύουν και τα στοιχεία του υπ. Παιδείας. Δεν έχει αξιολογηθεί το 40% των νεοδιόριστων (οι οποίοι παρά τις δικαστικές αποφάσεις που τους δικαιώνουν, εκβιάζονται παράνομα και ανήθικα από την κυβέρνηση με τη μη μονιμοποίησή τους αν δεν αξιολογηθούν) και το 85% των υπολοίπων εκπαιδευτικών.

Ο Μητσοτάκης επιχειρεί να στοχοποιήσει τον μακροχρόνιο και σκληρό αγώνα που δίνουμε οι εκπαιδευτικοί ενάντια στην αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης. Με τις απειλές του αποκρύπτει ότι οι εκπαιδευτικοί απεργούμε ενάντια στην αξιολόγηση και ότι δεν υπάρχει κανένας νόμος που να απολύει εκπαιδευτικούς επειδή ασκούν το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία! Εκτός και αν ο πρωθυπουργός μαζί με την προαναγγελία της άρσης της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων και τη συνταγματική κατοχύρωση της αξιολόγησης, σκέφτεται να καταργήσει και το συνταγματικό κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία.

Οι απειλές του αποτελούν παραδοχή της ήττας της κυβερνητικής πολιτικής, καθώς ένας κλάδος μόνος του μπαίνει εμπόδιο στην επέλαση της πολιτικής της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Τέλος διαλύουν κάθε αυταπάτη ότι η αξιολόγηση γίνεται για να «ενδυναμώσει» τους εκπαιδευτικούς και το δημόσιο σχολείο και αναδεικνύουν τις πραγματικές προθέσεις τους, που δεν είναι άλλες από το να χρησιμοποιήσουν την αξιολόγηση ως εργαλείο ιδιωτικοποίησης για να ανατρέψουν τις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών και να απαλλάξουν το

κράτος από το να παρέχει δημόσια και δωρεάν παιδεία για όλα τα παιδιά.

Είναι όμως σε θέση να επιβάλει τις απειλές του;

Τέσσερα και πλέον χρόνια δεν κατάφερε να μας λυγίσει. Η ήττα του υπουργείου είναι φανερή, το εμπόδιο του αγώνα των εκπαιδευτικών δεν μπόρεσε να ξεπεραστεί. Άλλωστε και οι εκπαιδευτικοί που υπέκυψαν υπό το κράτος του φόβου και αξιολογήθηκαν μαρτυρούν ότι ήταν μια πραγματικά επώδυνη διαδικασία. Κάποιοι άλλοι που έτρεξαν να εκμεταλλευτούν τον αγώνα του κλάδου και να τσιμπήσουν το «εξάιρετος», όπως τους πρότειναν και πολλά στελέχη για να τους πείσουν, έχουν καταντήσει την «αντικειμενική» και «αξιοκρατική» αξιολόγηση μια παρωδία, μια στημένη παράσταση που εξευτελίζει το παιδαγωγικό και διδακτικό έργο.

Κυρίως όμως οι απειλές αυτές δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν εύκολα λόγω των μεγαλειωδών κινητοποιήσεων **ενάντια στο έγκλημα των Τεμπών και τη συγκάλυψή του. Η 26/1 και κυρίως η 28/2 θα μείνει στην Ιστορία σαν ένας μεγάλος κινηματικός και πολιτικός σεισμός.** Ένας σεισμός που προκάλεσε ανήκεστη βλάβη στην κυβέρνηση και την απομόνωσε από την πλειοψηφία των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Μιας κυβέρνησης που μας πνίγει καθημερινά με την ακρίβεια, τη διάλυση των ΣΣΕ, τα εργατικά «ατυχήματα»-δολοφονίες. Με την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας Παιδείας και Υγείας που μετατρέπονται σε πανάκριβα εμπορεύματα. Με τους πλειστηριασμούς που ξεσπιτώνουν λαϊκές οικογένειες. Με την τρομοκρατία και την απειλή του Πολέμου. Με τον κυβερνητικό αυταρχισμό, τη χυδαιότητα, τη διαφθορά, τα ψέματα που πήραν τρομακτικές διαστάσεις.

Να σταματήσουμε την αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης!

Η Δημόσια-Δωρεάν Εκπαίδευση, όπως και όλα τα κοινωνικά αγαθά, απειλείται διαρκώς. Η αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών έχει στόχο την κατηγοριοποίηση και ιδιωτικοποίηση των σχολείων και την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών. Για να περάσει αυτήν την πολιτική, το υπουργείο εντείνει την καταστολή με τις μαζικές παραπομπές απεργών εκπαιδευτικών στα πειθαρχικά, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης (δυννητική αργία της Χρύσας Χοτζόγλου για συμμετοχή σε κινητοποίηση ενάντια στην αξιολόγηση) με χημικά και ΜΑΤ στις κινητοποιήσεις και τώρα τις δηλώσεις του πρωθυπουργού.

Ο αγώνας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης είναι ίδιος με τον αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της υγείας, των συγκοινωνιών και όλων των κοινωνικών αγαθών. Γι' αυτό και οι εκπαιδευτικοί μαζί με μαθητές και γονείς πρέπει να τον συνεχίσουμε. Μακριά από την πολιτική της συνδικαλιστικής ηγεσίας που δείχνει πλήρη αδιαφορία για την αξιολόγηση και τα πειθαρχικά, που υποσκάπτει τον αγώνα καλλιεργώντας την ηττοπάθεια. Με Γενικές Συνελεύσεις και Επιτροπές Αγώνα να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας. Συνεχίζουμε τον αγώνα μέχρι την ανατροπή της κυβέρνησης για να αναπνεύσει το δημόσιο σχολείο!

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*

επίκαιρα...

Τέμπη: Κοροϊδίες και απειλές Κυρανάκη και Hellenic Train

Ο αναπληρωτής υπουργός Μεταφορών Κυρανάκης έχει επιδοθεί τις τελευταίες μέρες σε μία σειρά ψεμάτων σχετικά με τη δήθεν λήψη μέτρων ασφαλείας για το σιδηροδρομικό δίκτυο, απειλώντας ταυτόχρονα τους μηχανοδηγούς. Συγκεκριμένα, ανέφερε σε δηλώσεις του ότι θα εφαρμοστεί μέσο γεωεντοπισμού GPS για την παρακολούθηση των συρμών, μέτρο-κοροϊδία για το κατεστραμμένο δίκτυο, ενώ φρόντισε να ενοχοποιήσει τους μηχανοδηγούς για το έγκλημα στα Τέμπη, αναφερόμενος σε σύστημα καμερών, που θα εξασφαλίζει τη «μη μεταφορά παράνομου φορτίου στις καμπίνες των μηχανοδηγών». Τέλος, πατώντας στο αφήγημα της ατομικής ευθύνης των εργαζομένων, φρόντισε να τους απειλήσει λέγοντας με περίσσιο θράσος «Αυτός που κάνει χαβαλέ θα φύγει, θα απολυθεί». Το σωματείο των μηχανοδηγών απάντησε στα παραπάνω, με ανακοίνωσή του, στην οποία αναφέρει ότι ακόμα δεν λειτουργούν η σηματοδότηση και τα συστήματα τηλεδιοίκησης και ETCS, που είναι ο πραγματικός λόγος και για δυστυχήματα που έγιναν ακόμη και πριν από το έγκλημα στα Τέμπη. Ταυτόχρονα, καταγγέλλουν ότι η Hellenic Train παρακολουθεί τους εργαζομένους και σέρνει σε πειθαρχικά όποιον συμμετείχε σε συγκεντρώσεις για τα Τέμπη (προς το παρόν 4 μέλη του σωματείου). Μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του Γενάρη και του Φλεβάρη η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη προσπαθεί να βγει στην αντεπίθεση με ένα μπαράζ ψεμάτων και απειλών, το οποίο όμως δεν θα της περάσει.

Ο Γεωργιάδης φέρνει αξιολόγηση από ασθενείς

Ο Άδωνις Γεωργιάδης ανακοίνωσε ότι το υπουργείο Υγείας θα δημιουργήσει ένα σύστημα αξιολόγησης όπου οι ασθενείς θα «βαθμολογούν» μεταξύ άλλων την καθαριότητα, τη σίτιση και την εργασία γιατρών και νοσηλευτών. Αυτή η ανακοίνωση ήρθε την ίδια περίοδο όπου γιατρός στην Πάτρα έπεσε με το αυτοκίνητό της σε διερχόμενο τρένο, λόγω της κόπωσης από τις απανωτές εφημερίες. Έρχεται επίσης την ίδια περίοδο όπου ασθενής στο νοσοκομείο «Αλεξάνδρα» έπαθε έγκαιρα δευτέρου βαθμού από παλιό ασυντήρητο μηχανήμα που αναφλέγη, κατά τη διάρκεια χειρουργείου. Οι νεοφιλελεύθεροι του Μητσοτάκη έχουν τσακίσει το δημόσιο σύστημα υγείας και προχωρούν το σχέδιο της πλήρους ιδιωτικοποίησής του με την εφαρμογή των απογευματινών χειρουργείων επί πληρωμή. Ο γελοίος Γεωργιάδης, ο υπουργός του «όποιος θέλει περιθάλψη την Κυριακή θα πεθαίνει» προσπαθεί να φορτώσει τα συντρίμια του ΕΣΥ στις πλάτες των υγειονομικών και να στρέψει τους ασθενείς εναντίον τους.

Η ΝΔ ταΐζει τα στελέχη της με κρατικό χρήμα

Ένα νέο σκάνδαλο αποκαλύφθηκε, με τη Νέα Δημοκρατία να ταΐζει στελέχη της με κρατικό χρήμα δια μέσου ιδιωτικής εταιρείας, με τα ίδια στελέχη ταυτόχρονα να «εργάζονται» και στο προπαγανδιστικό παραμάγαζο της ΝΔ «Ομάδα Αλήθειας». Ο λόγος για την εταιρεία Blue Skies, με ιδιοκτήτες με δεσμούς στη ΝΔ, που αναλαμβάνει διοργανώσεις εκδηλώσεων και επικοινωνιακές καμπάνιες. Η εν λόγω εταιρεία, που στο πελατολόγιό της έχει μεγάλα ονόματα «ημετέρων», όπως ο Μυτιληναίος και η Άκτωρ, έχει αναλάβει πολλές φορές αναθέσεις για διοργάνωση εκδηλώσεων από το δημόσιο, ενώ «απασχολεί» ή «απασχολούσε» επαγγελματικά στελέχη της ΝΔ, μέχρι και νυν υπουργούς. Ταυτόχρονα, οι ίδιοι νεοδημοκράτες «μισθωτοί» της Blue Skies «απασχολούνταν» και στην «ανεξάρτητη» σύμφωνα με τον Π. Μαρινάκη «Ομάδα Αλήθειας», η οποία αναλαμβάνει την κυβερνητική προπαγάνδα εξίσου καλά με τον ΣΚΑΪ και τα πετσωμένα ΜΜΕ (όπως στην υπόθεση με τον ΕΟΔΑΣΑΑΜ). Όσον αφορά στην παρανομία, την διαπλοκή και τα πολιτικά, οικονομικά και όχι μόνο σκάνδαλα της ΝΔ, το βαρέλι δεν έχει πάτο.

2μερο Εκδηλώσεων: 31/5 – 1/6, Γεωπονικό, Αθήνα

30 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΕΡΝΕΣΤ ΜΑΝΤΕΛ

Μια ζωή αφιερωμένη στη Σοσιαλιστική Επανάσταση και την Εργατική Τάξη

Φέτος συμπληρώνονται 30 χρόνια από τον θάνατο του Ερνέστ Μαντέλ, που υπήρξε ηγετική μορφή της 4ης Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους μαρξιστές θεωρητικούς του δεύτερου μισού του 20ου αιώνα. Γεννήθηκε στη Φρανκφούρτη, αλλά έζησε και μεγάλωσε στην Αμβέρσα του Βελγίου. Ανατράφηκε σε μια οικογένεια με ισχυρές κομμουνιστικές ρίζες και πολιτική δράση: ο πατέρας του είχε ενεργή συμμετοχή στο εργατικό κίνημα, μέσα από τις γραμμές της οργάνωσης «Σπάρτακος» που μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας το 1919. Ο πατέρας του είχε γνωρίσει τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και ρώσους μπολσεβίκους του νεαρού τότε σοβιετικού εργατικού κράτους.

Ο Μαντέλ έζησε από κοντά τη φτώχεια των εργατών, την κρίση του Μεσοπολέμου και την άνοδο του φασισμού. Συμμετείχε ο ίδιος στην αντίσταση ενάντια στους Ναζί, δραπετεύοντας δύο φορές από στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου είχε σταλεί για την επαναστατική δράση του. Από μικρή ηλικία οργανώθηκε στο βελγικό τμήμα της νεοϊδρυθείσας (1938) 4ης Διεθνούς υπό τον Τρότσκι, ο οποίος δολοφονήθηκε λίγο αργότερα, τον Αύγουστο του 1940, από έναν πράκτορα του Στάλιν. Ήταν μια πραγματικά σκοτεινή περίοδος για την ανθρωπότητα.

Μετά τον πόλεμο, ο Μαντέλ σπούδασε στις Βρυξέλες, στη Σορβόνη και στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, όπου έλαβε το διδακτορικό του. Αφού εργάστηκε ως δημοσιογράφος και μέλος της Επιτροπής Οικονομικών Μελετών της Βελγικής Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας, έγινε καθηγητής στο Vrije Universiteit (Βρυξέλες) το 1972, διδάσκοντας μαρξιστική οικονομική θεωρία και πολιτικές επιστήμες. Μέχρι τη συνταξιοδότησή του, ήταν επίσης διευθυντής του Ινστιτούτου Πολιτικών Σπουδών του Vrije.

Εργάστηκε από κοντά στο συνδικαλιστικό κίνημα και θα συμμετάσχει ενεργά στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας το Δεκέμβρη 1960 – Γενάρη 1961 στο Βέλγιο. Το 1950 ήταν μέλος σεμπριγάδα αλληλεγγύης, που στέλνει η 4η Διεθνής στη Γιουγκοσλαβία (όπου ο αντιφασιστικός αγώνας είχε ολοκληρωθεί σε μια γνήσια σοσιαλιστική επανάσταση, την οποία προσπαθούσε να απομονώσει και να συντρίψει ο Στάλιν). Ο Μαντέλ θα συμμετάσχει σε όλα τα κινήματα αλληλεγγύης στις εθνικο-απελευθερωτικές και αντι-αποικιακές επαναστάσεις: Αλγερία, Κούβα, Βιετνάμ κ.ά. και ταυτόχρονα θα συμβάλει στη συζήτηση για τον οικονομικό προσανατολισμό της Κουβανέζικης Επανάστασης (1963-1964), ύστερα από πρόσκληση του Τσε Γκεβάρα.

Πρόγραμμα

ΣΑΒΒΑΤΟ 31 ΜΑΗ

16:30 Οι Απόψεις για την Κρίση του Καπιταλισμού
Η θεωρία των Μακρών Κυμάτων

• ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΧΑΡΑΚΗΣ, ομότιμος Καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας

• ΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΒΕΛΑΚΗΣ, PhD. Διδάσκων MPhil ΤΟΕ ΕΚΠΑ

• ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ ΟΚΔΕ

18:45 Η Πάλη για την Οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς

• JOSU CHUECA INTXUSTA Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα, Βασκικό Τμήμα της 4ης Διεθνούς (1972-1987), Καθ/τής Ιστορίας στο Παν/μιο της Χώρας των Βάσκων

• ΠΑΟΥΛΙΝ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΜΑ ΟΚΔΕ

20:00 Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου

• ΣΟΦΙΑ ΚΑΡΑΣΑΡΑΙΔΟΥ ΟΚΔΕ

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΙΟΥΝΗ

10:00 Η έννοια της Εξάρτησης - Εξαρτημένες χώρες: Η Περίπτωση της Ελλάδας

• ΣΠΗΤΡΗΣ ΛΑΠΙΕΡΗΣ, ΔΡΑΣ, ΛΑΕ-ΑΑ

• ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΚΕΥΟΣ, ΟΚΔΕ

12:15 Μαντέλ: Η προσφορά του στον Επαναστατικό Μαρξισμό. Ο Άνθρωπος

• ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ εκδότης περιοδικού ΕΝΕΚΕΝ

• GEERT SEYNAYEVE παλιός αγωνιστής της 4ης Διεθνούς - Βέλγιο

• ΣΠΦΡΟΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΟΚΔΕ

για περισσότερες πληροφορίες: www.okde.gr // ergatikipali@okde.gr

<https://www.okde.gr/archives/23546> (Αφίσα με το πρόγραμμα των συζητήσεων)

<https://www.okde.gr/archives/23552> (Τετρασέλιδο για την ζωή και το έργο του Ε.Μαντέλ)

Η επαναστατική του δράση θα του στοιχίσει την απαγόρευση εισόδου σε ΗΠΑ, Γαλλία, στις δύο Γερμανίες, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία κ.ά. – και βέβαια σε ΕΣΣΔ και Κίνα, καθώς η 4ηΔιεθνής πάλευε ενάντια στη γραφειοκρατία, για την πολιτική επανάσταση στα γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη.

Συνέγραψε πλήθος κειμένων στρατηγικής και τακτικής για τον προσανατολισμό του κινήματος στους «τρεις τομείς της επανάστασης» (χώρες της Δύσης, χώρες του «Τρίτου Κόσμου», γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη). Ένα μεγάλο θεωρητικό έργο (2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες), το οποίο κατέχει εξέχουσα θέση και εμπλούτισε τον Μαρξισμό, συνεχίζει να αποτελεί πολύτιμη παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές αγωνιστών. Ο Μαντέλ θα επαναφέρει στην καρδιά της μαρξιστικής ανάλυσης την Πολιτική Οικονομία, που είχε εγκαταλειφθεί από τη Σοσιαλδημοκρατία και τον Σταλινισμό. Θα εξηγήσει το μεταπολεμικό περιβάλλον κυρίως με τρία μνημειώδη έργα: *Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας, Γέννηση και Εξέλιξη των Οικονομικών Θεωριών του Κ. Μαρξ, Ύστερος Καπιταλισμός* (κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη).

Θα συμπληρώσει και θα επεκτείνει τη μαρξιστική θεωρία για τις κρίσεις, αναπτύσσοντας τη θεωρία των Μακρών Κυμάτων.

Πολύ σημαντική υπήρξε η συμβολή του Μαντέλ στο επαναστατικό κύμα του Μάη του 1968. Ήταν ίσως ο μοναδικός, που μέσα στην «ευφορία» της μεταπολεμικής ανάπτυξης του καπιταλισμού, είχε προβλέψει την επερχόμενη οικονομική κρίση.

Θα ερμηνεύσει τις παγκόσμιες αλλαγές με τις αντι-αποικιακές επαναστάσεις, τις νέες μορφές εκμετάλλευσης των εξαρτημένων χωρών. Περιέγραψε τις αλλαγές στην εργατική τάξη και τη συγκρότηση μιας νέας «πλατιάς πρωτοπορίας». Κατανοώντας τον ρεφορμισμό και τον ρόλο του, συγκρούστηκε σφοδρά με τον σταλινισμό αλλά και με τον ευρωκομμουνισμό. Συνέβαλε σημαντικά στην επεξεργασία του περιεχομένου της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας, θέτοντας στο επίκεντρο του επαναστατικού προγράμματος τις δομές αυτοοργάνωσης των εργαζομένων.

Στην εποχή του, η 4η Διεθνής, για την οικοδόμηση της οποίας πάλεψε σε όλη την πολιτική ζωή του, γνώρισε μια μεγάλη επέκταση (68 τμήματα και στις πέντε ηπείρους). Όλο το έργο, η δράση και η

ζωή του συνδέεται με την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και τα προβλήματά της, την ταξική πάλη. Τα οποία ο Μαντέλ συνέδεε με ένα απελευθερωτικό σοσιαλιστικό όραμα, το οποίο δεν έχει καμιά σχέση με τις μονοκομματικές σταλινικές δικτατορίες.

Στις εκδηλώσεις για την επέτειο των 30 χρόνων από τον θάνατο του Μαντέλ (1995), που διοργανώνει η ΟΚΔΕ στις 31 Μάη – 1 Ιούνη (Γεωπονικό Παν/μιο, Αθήνα), θα παρουσιαστούν πτυχές του έργου και της ζωής αυτού του μεγάλου μαρξιστή και σπουδαίου ανθρώπου, με ομιλίες και συμμετοχές αγωνιστών από την Ελλάδα και το εξωτερικό, πανεπιστημιακών, ανθρώπων που είχαν γνωρίσει τον Μαντέλ και είχαν συνδεθεί μαζί του.

Με τα λόγια του ίδιου του Μαντέλ: «Καταλάβετε ότι δεν μπορείτε να είστε πιο ευτυχισμένοι παρά αν έχετε αφιερώσει τη ζωή σας σε αυτή την υπεράσπιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων σε όλο στον κόσμο: την υπεράσπιση των εκμεταλλεζόμενων, καταπιεσμένων, περιφρονημένων. Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να είσαι ένας καλός άνθρωπος σε αυτό τον κόσμο παρά να αφιερώσεις τη ζωή σου σε αυτό το μεγάλο σκοπό. Γι' αυτό το μέλλον είναι με τον μαρξισμό.»

ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ ΑΠΕΙΛΕΣ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΔΕΝ ΘΑ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ

Η μαζική κατακραυγή ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη λόγω της συγκάλυψης του νεοφιλελεύθερου εγκλήματος των Τεμπών και η ιστορική απεργία στις 28/2 αποτέλεσαν τη βάση για την εμφάνιση μιας νέας πολιτικοποίησης εργαζομένων και νεολαίας. Η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, ιδιαίτερα η νεολαία, γύρισε την πλάτη στην κυβέρνηση. Μέσα σε αυτή την κατάσταση, η επιβολή των διαγραφών από την κυβέρνηση εμφανίζεται ως μια απέλπιδα προσπάθεια «επίδειξης πυγμής». Παρά την τεράστια κοινωνική απόρριψη, θέλουν να δείξουν πως μπορούν να επιβάλλουν την πολιτική τους, εκμεταλλευόμενοι τη διαλυτική κρίση της κοινοβουλευτικής «αντιπολίτευσης». Η σιωπηλή αποδοχή –ή και υποστήριξη– των υπόλοιπων μνημονιακών αστικών κομμάτων και του ΚΚΕ στη «ρύθμιση» (και οι επιπτώσεις της κρίσης της άκρας αριστεράς στο φοιτητικό κίνημα) δίνουν στην κυβέρνηση μια «ευκαιρία» να επιχειρήσει την εφαρμογή των διαγραφών.

Η νέα υπουργός Παιδείας Ζαχαράκη, ακολουθώντας πιστά τη νεοφιλελεύθερη γραμμή των προκατόχων της, παρουσίασε τη «ρύθμιση» σύμφωνα με την οποία: όσοι φοιτητές ξεπερνούν το όριο φοίτησης έως τον Σεπτέμβριο του 2025, αλλά θεωρούνται «ενεργοί», επειδή δηλώνουν μαθήματα, θα πάρουν παράταση για τρεις επιπλέον εξεταστικές. Μιλάμε για μόλις 22.000 από τους 335.000 φοιτητές που βρίσκονται στο στόχαστρο! Οι υπόλοιποι (περίπου 310.000) οδεύουν προς διαγραφή. Η κυβέρνηση, παρότι βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο, επιχειρεί να προωθήσει τη ρύθμιση αποσπασματικά – ξεκινώντας με το ψευδεπίγραφο κριτήριο του «ενερ-

γού» φοιτητή, προσπαθώντας να διασπείρει τους φοιτητές και να περιορίσει τις αντιδράσεις. Το προχώρημα των διαγραφών θα καθοριστεί και από την επικείμενη απόφαση του ΣτΕ για το αν είναι νόμιμη η αναθεώρηση του άρθρου 16, με τον νόμο Πιερρακάκη. Αν η απόφαση δεν ευνοεί την κυβέρνηση (πράγμα δύσκολο) το προχώρημα των διαγραφών δυσκολεύει.

Η επιβολή των διαγραφών είναι ένα αποφασιστικό βήμα στο σχέδιο ιδιωτικοποίησης – εμπορευματοποίησης της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης. Για την κυβέρνηση της ΝΔ, η παιδεία δεν είναι κοινωνικό αγαθό, αλλά «αχρείαστο έξοδο». Επιδιώκει να απαλλάξει το κρατικό προϋπολογισμό από το «βάρος» της χρηματοδότησης της παιδείας, δίνοντας αυτά τα λεφτά στους πολεμικούς εξοπλισμούς, στο ΝΑΤΟ και την αστυνομία για την παγίωση ενός σιδηρόφραχτου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Σε αυτό το πλαίσιο, προωθείται από τη μία η πλήρης εμπορευματοποίηση των σπουδών, με την εισαγωγή διδασκτρών από την πίσω πόρτα –«τέλη επανεγγραφής»– και τη γενίκευσή τους. Από την άλλη, εντείνεται ο ταξικός αποκλεισμός με την ΕΒΕ, το Εθνικό Απολυτήριο και τις διαγραφές, που πετούν μαζικά τα παιδιά των φτωχών και των εργαζομένων εκτός πανεπιστημίων, στρώχνοντάς τα στη μαύρη και απλήρωτη εργασία από τα 15 και στις μπιζινες κολεγίων και ΙΕΚ. Παράλληλα, δρομολογούνται συγχωνεύσεις και λουκέτα σχολών: κάθε διαγραφή σημαίνει μικρότερη χρηματοδότηση, άρα σταδιακή εξαφάνιση ειδικά των περιφερειακών ΑΕΙ. Τέλος, οι διαγραφές λειτουργούν και ως ιδεολογικό χτύπημα: επιχειρούν αφενός

να ενοχοποιήσουν τον φοιτητικό συνδικαλισμό και τη συλλογική διεκδίκηση, τα μέσα πάλης του κινήματος, με το να παρουσάζει τους αγωνιστές ως «αιώνιους», «τεμπέληδες», «παράσιτα» – αφετέρου εκφοβίζοντας τους νέους ότι αν δεν «κοιτάνε μόνο τα μαθήματά τους», κινδυνεύουν να διαγραφούν.

Αρκετές δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος, είτε αδυνατούν, είτε δεν θέλουν να κατανοήσουν το βάθος της επίθεσης των διαγραφών. Χαρακτηριστική είναι η στάση της ΚΝΕ, που όχι μόνο αποκρύπτει τον στρατηγικό χαρακτήρα της επίθεσης, αλλά υπήρξε και η πρώτη που εισήγαγε τη «λογική» της διάκρισης μεταξύ «ενεργών» και «ανεργών» φοιτητών, ανοίγοντας δρόμους στη σημερινή ρητορική της κυβέρνησης. Οι δυνάμεις των πρώην και νυν ΕΑΑΚ υιοθετούν μια γραμμή αποπολιτικοποίησης του ζητήματος, αποσυνδέοντας τις διαγραφές από τη συνολική επίθεση και τις αντιμετωπίζουν ως άλλη μια μορφή «εντατικοποίησης». Η ευκολία με την οποία όλες αυτές οι δυνάμεις μιλάνε για «νίκες», συνήθως προπαγανδιστικές παρά πραγματικές, δυσκολεύει την προετοιμασία του κινήματος για μια κεντρική μάχη με την κυβέρνηση. Η αποδοχή της διάκρισης των φοιτητών λειτουργεί αποπροσανατολιστικά και δίνει χώρο στην κυβέρνηση να εφαρμόσει τμηματικά τον σχεδιασμό της.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση, το φοιτητικό κίνημα οφείλει να αντιτάξει έναν συνολικό, πολιτικοποιημένο και ανυποχώρητο αγώνα, που θα φτάσει μέχρι τέλους και θα παλέψει για να μη διαγραφεί ούτε ένας φοιτητής. Οι φοιτητικοί μας σύλλογοι πρέπει να μετατραπούν ξανά σε εστίες

αγώνα και ζωντανής συμμετοχής: με οργανωμένες Γενικές Συνελεύσεις, με επιτροπές συζήτησης και δράσης, με μαζικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις και συντονισμό με μαθητές και εργαζομένους. Η μάχη ενάντια στις διαγραφές δεν είναι αποκομμένη. Πρέπει να συνδεθεί οργανικά με τον αγώνα που ξέσπασε μετά το νεοφιλελεύθερο έγκλημα στα Τέμπη, φέρνοντας στην επιφάνεια το πραγματικό πρόσωπο του καθεστώτος Μητσοτάκη – της συγκάλυψης, της ιδιωτικοποίησης, της καταστολής, της **φτώχειας**. Η ίδια κυβέρνηση που ευθύνεται για τις δολοφονίες στα Τέμπη, τώρα επιχειρεί να διαλύσει τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση.

Το φοιτητικό κίνημα καλείται να ξαναπιάσει το νήμα από τις 28 Φεβρουαρίου και το περσινό φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά «πανεπιστήμια». Να οργανώσει έναν αποφασιστικό αγώνα διαρκείας που δεν θα εξαντλείται σε αποσπασματικές αντιδράσεις, αλλά θα στοχεύει ευθέως στην ανατροπή της κυβέρνησης και κάθε επίδοξου συνεχιστή της. Σημαντικός σταθμός σε αυτόν τον αγώνα είναι οι φετινές φοιτητικές εκλογές, όπου πρέπει –μέσα από αυτές– να ενισχυθεί μια επαναστατική πολιτική μέσα στα πανεπιστήμια, η πολιτική της ΣΣΠ. Καλούμε όλους τους φοιτητές να στηρίξουν – ψηφίσουν πανελλαδικά τα ψηφοδέλτια της ΣΣΠ και να παλέψουν μαζί μας για την ανασύνθεση – ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης.

■ Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΤΙΣ ΕΣΤΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Προσαγωγές και τρομοκρατία με εντολή... Μπατιστάτου

Με το Πανεπιστήμιο κλειστό λόγω Πάσχα, η «γαλαζία» πρύτανης Άννα Μπατιστάτου επέλεξε να καταπατήσει για δεύτερη φορά το άσυλο. Αυτή τη φορά στις φοιτητικές εστίες, με 40(!) άτομα της Ασφάλειας και μία κλούβα των ΜΑΤ να βρίσκεται «σε ετοιμότητα» ακριβώς απ' έξω. Αυτή η αστυνομική επιχείρηση «μαμούθ», αποσκοπούσε στο να αναγκάσει σε μετακίνηση όσους φοιτητές διέμεναν ακόμα στην ανατολική πτέρυγα του Α' κτιρίου Εστιών, με την απειλή του αυτόφωρου και την επιτόπου εκδικητική προσαγωγή 2 φοιτητών, παρουσία της αντιπρυτάνεως Παναγιώτας Καντή. Δηλαδή, όσοι αντιστάθηκαν στην «ανακαίνιση» του κτιρίου που έχει προγραμματίσει το Συμβούλιο Διοίκησης (ΣΔ), έπρεπε να τρομοκρατηθούν και να τιμωρηθούν υποδειγματικά, ώστε να μην τολμήσει κανένας ξανά να εμποδίσει το σχέδιο ιδιωτικοποίησης-ξεπουλήματος των Φοιτητικών Εστιών.

Η πρύτανης, το ΣΔ και η «φυτεμένη» προϊστάμενη της Εφορίας των Φοιτητικών Κατοικιών, γνώριζαν πολύ καλά τα αιτήματα του Συλλόγου Εστιακών. Θέταμε ως προϋπόθεση για να προχωρήσει η ανακαίνιση α) να καταργηθεί ο νεοφιλελεύθερος Εσωτερικός Κανονισμός που έχει σαν στόχο να πετάξει το 70% των εστιακών και β) όλοι οι φοιτητές που διέμεναν στα δωμάτια που ανακαινίζονταν να πάρουν νέο δωμάτιο χωρίς αποκλεισμούς (αν έχουν πληρώσει το χαράτσι των 40 ευρώ, αν πληρούν τα «ακαδημαϊκά» κριτήρια κ.ά.). Ενώ μπορούσε να έλθει σε επικοινωνία όσες φορές ήθελε με τα μέλη του Συλλόγου, επέλεξε να καλέσει εισαγγελείς, ασφαλίτες και ΜΑΤ για να επιβάλει τον Νόμο και την Τάξη, διότι γνώριζε την καθολική εναντίωση των φοιτητών και εργαζομένων όλου του πανεπιστημίου.

Στην πραγματικότητα, το να κινητοποιήσει για άλλη μια φορά με το ίδρυμα κλειστό τον κρατικό μηχανισμό απέναντι στους φτωχούς εστιακούς φοιτητές

που αγωνίζονται για Δημόσια και Δωρεάν Φοιτητική Μέριμνα, αποδεικνύει δύο πράγματα: α) Απέτυχε όλο το προηγούμενο διάστημα να πείσει τους φοιτητές ότι ενδιαφέρεται για αναβάθμιση των εστιών, παρά τις συνεντεύξεις που έδινε και τα δημοσιεύματα που διέρρεε στα ΜΜΕ που έχει συνάψει σχέσεις (εννοείται πελατειακού χαρακτήρα). Στην πραγματικότητα στην θητεία της εν λόγω πρυτάνεως είδαμε τις εστίες και την μέριμνα να καταρρέουν βάζοντάς μας πολλές φορές σε κίνδυνο. Είδαμε με τα μάτια μας στην πυρκαγιά στο Γ' κτίριο, την πρύτανη να λέει ψέματα ότι η πυρασφάλεια λειτούργησε για να καλύψει τον εαυτό της και την εργολαβική εταιρία που είχε την ευθύνη της συντήρησης (θυγατρική της ΑΚΤΩΡ). Απέτυχε να μας πείσει ότι ο Εσωτερικός Κανονισμός –έκτρωμα, που ψήφισε πάλι στα κρυφά, είχε σκοπό να προστατέψει το «δικαίωμα στη στέγαση». Όπως αποδείχθηκε, μοναδικό στόχο είχαν να πραγματοποιήσουν εξώσεις σε όσους δεν είναι

καλοί «πελάτες» ή δεν ήταν «άριστοι» σύμφωνα με τα δικά τους κριτήρια. Απέτυχε να σπάσει την αλληλεγγύη ανάμεσα στους εστιάκους φοιτητές ή να απομονώσει τον Σύλλογο Εστιακών, όπως φαίνεται από την πλειοψηφική συμμετοχή τους όλο το προηγούμενο διάστημα στις κινητοποιήσεις. Τέλος, απέτυχε να πείσει ότι η ανακαίνιση γίνεται «για το καλό μας». Ξέραμε εξ αρχής ότι, όπως συμβαίνει πανελλαδικά, θέλουν να μετατρέψουν τις εστίες σε μαγαζάκι μιας εταιρίας, που θα μένει όποιος πληρώνει πανάκριβο ενοίκιο. β) Γι' αυτό τον λόγο επιλέγει πάντα να κινηθεί «στα μουλωχτά» με το ίδρυμα κλειστό και με τις «πλάτες» της Αστυνομίας και των Δικαστηρίων. Όσο «πρόθυμοι» και να φαίνονται όσοι ανήκουν στο κυβερνητικό καθεστώς της ΝΔ, από τον Μητσοτάκη μέχρι την Μπατιστάτου, όσο αποφασισμένοι κι αν είναι να ξεπουλήσουν ό,τι βρουνε μπροστά τους σε εταιρίες αρπακτικά, θα μας βρίσκουν μπροστά τους. Όλη η ελληνική κοινωνία έχει συνειδητοποιήσει ότι οι

ιδιωτικοποιήσεις ευθύνονται για τα Τέμπη, τις πλημμύρες, τις πυρκαγιές, την διάλυση του ΕΣΥ, την τρομακτική ακρίβεια, τη διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν παιδείας κ.ά.

Και μπροστά στην επιχείρηση τρομοκρατίας των εστιακών φοιτητών, η ακαδημαϊκή κοινότητα βρέθηκε στο πλευρό μας, καθώς επιλέγει την υπεράσπιση της Δημόσιας - Δωρεάν παιδείας και όχι το να κάνει η Μπατιστάτου καριέρα στα ψηφοδέλτια ή στα υπουργεία της κυβέρνησης της ΝΔ.

Οι προσπάθειές τους να μας τρομοκρατήσουν θα πέσουν στο κενό. Ο φόβος ανήκει στο καθεστώς Μητσοτάκη και τους εντολοδόχους του. Όχι στους φτωχούς, τους νέους, τους φοιτητές και τους εργαζομένους που έχουν επιλέξει το δρόμο του Αγώνα, για να μπορούν να αναπνεύσουν!

■ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΕΣΤΙΑΚΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

14 ΜΑΗ - Φοιτητικές Εκλογές

«Οξυγόνο» με Αγώνες Μέχρι τη Νίκη
Ψηφίζουμε - Στηρίζουμε ΣΣΠ

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές είναι πολύ διαφορετικές, καθώς γίνονται μέσα στη δίνη τεκτονικών αλλαγών. Ενώ μια νέα οικονομική κρίση ξεπροβάλλει, όλοι οι ανταγωνισμοί οξύνονται μετά την εκλογή Τραμπ. Ιδιαίτερα η ΕΕ, που διαρκώς υποβαθμίζεται, στρέφεται σε μια οικονομία εξοπλισμών. Μεγαλώνει η απειλή νέων πολέμων και ο ταξικός πόλεμος ενάντια σε εργαζόμενους και νεολαία. Για να «μαζέψουν» τα ασύλληπτα ποσά των εξοπλισμών, τα αστικά επιτελεία ξηλώνουν τις κοινωνικές δαπάνες, επιτίθενται με λύσσα σε κάθε κατάρκτηση και δικαίωμά μας. Η κλίκα Μητσοτάκη, μια κυβέρνηση συγκάλυψης, διαφθοράς, φτώχειας και καταστολής, που συμμετέχει από την πρώτη γραμμή στα φιλοπόλεμα σχέδια (τεράστιοι εξοπλισμοί 28 δισ., στήριξη της σφαγής των Παλαιστινίων από το Ισραήλ κ.ά.), βάζει τη νεολαία στο στόχαστρο.

Στις 28/2 ρίξαμε
«χαστούκι» στον
Μητσοτάκη!

Οι φοιτητικές εκλογές επίσης έρχονται μέσα στη γενικευμένη καταδίκη της κυβέρνησης και των μαζικών αγώνων ενάντια στη συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών. Οι ιστορικές διαδηλώσεις της 28/2 με πάνω 2 εκ. στις συγκεντρώσεις πανελλαδικά αλλάζουν τα δεδομένα. Το ποτήρι ξεχειλίστηκε, η κοινωνία ξέσπασε ενάντια στην ασφυξία της φτώχειας και των ιδιωτικοποιήσεων, της μαφίας των κυβερνητικών και κρατικών θεσμών: Τέμπη, εκατόμβες στην πανδημία, φωτιές, πλημμύρες, εργατικά «δυστυχήματα»-δολοφονίες, ακρίβεια-τέρας κ.ά. Οι αγώνες αυτοί πέτυχαν σημαντικές νίκες: Α) Συνέτριψαν την υποτιθέμενη «δύναμη» του Μητσοτάκη, που γαντζώνεται στην καρέκλα αλλά έχει αδυνατίσει πολύ και βρίσκεται σε αποδρομή. Η πτώση του σε μεγάλο βαθμό θα οφείλεται στις κινητοποιήσεις των Τεμπών. Β) Έχουν σπάσει σε μεγάλο βαθμό οι αυταπάτες για κοινοβουλευτικές και άλλες απατηλές «λύσεις» (προανακριτικές, προτάσεις δυσπιστίας κ.λπ.). Το ίδιο και για όλο το πολιτικό σκηνικό: κανένα κοινοβουλευτικό κόμμα δεν ήθελε να οργανώσει τον αγώνα μέχρι τέλους, να εκφράσει ανάγκες και αιτήματα για μια ριζική αλλαγή. Γ) Βάλαμε ένα πρώτο φρένο, δυσκολεύσαμε σοβαρά τα σχέδια για Διαγραφές και Ιδιωτικά «Πανεπιστήμια». Αυτό φαίνεται και από την ανοιχτή παραδοχή της κυβέρνησης ότι η Πανεπιστημιακή Αστυνομία πήγε

«απατη» από τους αγώνες μας.

Η ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας είναι στρατηγικός στόχος της κυβέρνησης (και όλων των αστικών δυνάμεων), ώστε να απαλλαγεί από τη χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, να στρώσει δρόμο στους ιδιώτες να κατασπαράξουν το «κουφάρι» της δημόσιας δωρεάν παιδείας, να ρίξει όλα τα λεφτά στους εξοπλισμούς, την ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής, τα «δώρα» σε κεφάλαιο-πλούσιους. Το «πανεπιστήμιο της αγοράς» σημαίνει μαζικό αποκλεισμό της νεολαίας από τα ΑΕΙ, μετατροπή της παιδείας από κοινωνικό δικαίωμα σε προνόμιο λίγων. ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων, θέματα-σφάχτες των πανελλήνιων κ.λπ. συρρικνώνουν διαρκώς τον φοιτητικό πληθυσμό. Εκεί στοχεύει και η απειλή επαναφοράς των διαγραφών, να φτιάξει «πελατεία» για τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια», να δώσει ένα χτύπημα στην αυτοπεποίθηση και στους αγώνες της νεολαίας.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ
ΙΔΙΟ

Μετά τις 28/2, τα δεδομένα αλλάζουν. Αναδεικνύονται τεράστιες δυνατότητες για το φοιτητικό κίνημα: Α) Μια πρώτη αποφασιστικότητα στη μαζική κινητοποίηση, μια άνοδος της πίστης των φοιτητών στις δυνάμεις τους, για να αντισταθούν στην κρατική καταστολή. Β) Ξεκάθαρη πολιτική καταδίκη και στοχοποίηση της κυβέρνησης, μαζί με το παλλαϊκό αίτημα ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ. Γ) Μια αυθόρμητη κατανόηση της σύνδεσης των «Τεμπών» με την ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας (αλλά και του ρεύματος, των άλλων κοινωνικών αγαθών, όπως και με την ακρίβεια κ.λπ.), με τις διαγραφές και τα ιδιωτικά «πανεπιστήμια». Δ) Μια νέα αγωνιστική γενιά αρχίζει να διαμορφώνεται, με νέες εμπειρίες.

Μια χαμένη ευκαιρία

Παρά τη μεγάλη συμμετοχή των φοιτητών στις κινητοποιήσεις των Τεμπών, οι γενικές συνελεύσεις ήταν «θολές». Χωρίς μεγάλους αριθμούς (όπως στο φοιτητικό κίνημα του 2024), με πολιτική συζήτηση ήταν χαμηλού επιπέδου ή απουσία, δεν έμοιαζαν με μαζικές δημοκρατικές διαδικασίες. Το φοιτητικό κίνημα έδειξε ανέτοιμο «να πάρει τη σκυτάλη» μετά τις 28/2, να δώσει στίγμα και ορμή στη συνέχεια των κινητοποιήσεων ενάντια στη συγκάλυψη, να εκμεταλλευτεί την ευνοϊκή συγκυρία για μια μαζική «επανεμφάνιση» ενάντια στα ανοιχτά μέτωπα των διαγραφών και των ιδιωτικών «πα-

νεπιστημίων». Αυτό υποσκάπτει και την ενότητα του φοιτητικού κινήματος (π.χ. δεν «βγαίνουν» συντονιστικά των γενικών συνελεύσεων), αφήνοντας να επικρατεί μια εσωστρέφεια σε κάθε σχολή χωριστά.

Κυρίως λείπει ένα ξεκαθάρισμα της κατεύθυνσής μας. Το σύνθημα «Κάτω η κυβέρνηση» επικράτησε στη συνείδηση του κόσμου – αλλά οι αριστερές παρατάξεις δεν το έβαλαν στην προμετωπίδα, δεν το συνέδεσαν με κινητοποιήσεις ενάντια σε ιδιωτικοποιήσεις, διαγραφές, ιδιωτικά «πανεπιστήμια» κ.λπ. ούτε με άλλα κομμάτια της εκπαίδευσης (π.χ. την πάλη των εκπαιδευτικών ενάντια σε «αξιολόγηση» και πειθαρχικά). Λείπει οποιαδήποτε ουσιαστική αναφορά στις τεράστιες αλλαγές σήμερα, στην κρίση, τους εξοπλισμούς, την απειλή του πολέμου, τη σκλήρυνση των καθεστώτων «χούντας» που αντιμετωπίζουμε... Αυτά σημαίνουν πολιτική αποδυνάμωση του κινήματος, ότι «έμεινε πίσω» από τις εξελίξεις, έδειξε αδύναμο αντανakλαστικά στα κατασταλτικά χτυπήματα (π.χ. πρόσφατες εισβολές ΜΑΤ).

► Να μαυρίσουμε τις καθεστωτικές ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΔΙΚΤΥΟ, σπόνσορες της συγκάλυψης, της ιδιωτικοποίησης, ενός σκηνικού σάπιου και διεφθαρμένου

► Σύγκρουση με την «πρωτιά» αυταπατών της ΠΚΣ/ΚΝΕ, που αποτελεί όλο και μεγαλύτερο εμπόδιο στους αγώνες. Από την πρώτη στιγμή ήθελε περιορισμό και εκτόνωση των κινητοποιήσεων, σαμποτάροντας γενικές συνελεύσεις με μια ρητορική «αντικατάληψης» και «ανοιχτών σχολών». Χτύπησε με μανία κάθε αίτημα ενάντια σε κυβέρνηση και ιδιωτικοποιήσεις, με τη διαλυτική λογική «δημόσιο ή ιδιωτικό, πάλι καπιταλισμό έχουμε». Σε όλες τις κρίσιμες στιγμές, στέκεται «φρόνιμη» και νομμόφρονη μπροστά στο καθεστώς, συμμετέχοντας στο κοινοβουλευτικό «παιχνίδι της συγκάλυψης» (χαϊρετούρες ΚΚΕ

με τον μητσοτακικό πρόεδρο Τασούλα κ.ά.). Ο ρόλος της είναι: χτύπημα του κινήματος, ώστε να το ρευστοποιήσει σε ψήφους. Έχει μπει μπροστά της για να περάσει «αναίμακτα» το κυβερνητικό σχέδιο για τις διαγραφές με τη διάσπαση των φοιτητών σε «ενεργούς και μη».

► Ξεπερνάμε τη σύγχυση, την πολιτική ομίχλη, την ατομία και τα αδιέξοδα των κατατεμαχισμένων πρώην «ΕΑΑΚ» (Ρεβάνς/ΑΡΕΝ, Attack, ΕΑΑΚ κ.ά.) Με μια παντελή έλλειψη σχεδίου στις κινητοποιήσεις, φέρουν ευθύνη για το αδυνάτισμα συνελεύσεων, συντονιστικών, πρακτικού συντονισμού και πολιτικής κατεύθυνσης. Δεν στόχευαν ξεκάθαρα στη σύγκρουση με τη κυβέρνηση, αποφεύγοντας να πουν ξεκάθαρα ότι πρέπει να πέσει με αγώνες στον δρόμο – και ποιος είναι ο ρόλος, η ευθύνη ενός φοιτητικού κινήματος σε αυτό. Κρύβονται κάπου ανάμεσα σε χλιαρές γενικολογίες για την «κυβερνητική πολιτική» (αντί το ξεκάθαρο «Κάτω η κυβέρνηση»), σε αφ' υψηλού γκρίνιες ότι το κίνημα για τα Τέμπη ήταν δήθεν «βουβό και χωρίς αιτήματα», στο γλυκοκοίταγμα ψήφων σε αστικά κόμματα στις εθνικές εκλογές, στη συκοφαντία κάθε εναλλακτικής πρότασης. Όπου κυριαρχούν, δεν αναλαμβάνουν καμία ευθύνη για την αποτυχεστική εικόνα των συνελεύσεων ή αναπαράγουν μια αντιδημοκρατική λειτουργία μέσα στους συλλόγους. Δεν εξοπλίζουν πολιτικά το κίνημα απέναντι στην οικονομική κρίση, για την πάλη ενάντια σε πόλεμο-εξοπλισμούς, τη σκλήρυνση της κρατικής καταστολής – όταν θυμηθούν να τα αναφέρουν. Φτάνουν έτσι στην αναπαραγωγή ηττοπάθειας ή αερολογιών («δεν υπάρχει κλίμα», «έχουμε νικήσει» κ.ο.κ.).

Τα «Τέμπη» καλούν σε
γενναίες τομές στη λογική
και πρακτική μας

Οι κίνδυνοι είναι μεγάλοι – αλλά και οι ευκαιρίες! Δεν έχουμε περιθώριο να αφήνουμε αγώνες «στη μέση», ενώ ο πόλεμος χτυπάει την πόρτα, οι εξοπλισμοί ρημάζουν τις κοινωνικές δαπάνες, οι ιδιωτικοποιήσεις εξαπλώνουν τη φτώχεια και θερίζουν ζωές. Όσο δεν τα βάζουμε στο επίκεντρο, υπάρχει ο κίνδυνος αποπολιτικοποίησης και εξασθένησης της δυναμικής της 28/2 και του κινήματος. Η πολιτική των αριστερών παρατάξεων είναι εντελώς αναντίστοιχη και αντίθετη με τις δυνατότητες και τις διαθέσεις των φοιτητών, με την απαίτηση να οργανώσουμε έναν μαζικό, ενωτικό, ανυποχώρητο,

αποτελεσματικό αγώνα ενάντια στη σημερινό καθεστώς.

Για μια τέτοια αντιμετώπιση, χρειαζόμαστε μια ανασύνθεση-ανασυγκρότηση, **ενίσχυση του σχεδίου της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης:**

– Είναι η μόνη παράταξη που ξεκαθαρίζει ότι για να ολοκληρωθεί η νίκη της 28/2 πρέπει να ρίξουμε την κυβέρνηση των δολοφόνων. Όχι με κάλπικα εκλογικά σενάρια αλλά με αγώνες στο δρόμο. Ένα σχέδιο που βγάζει στη σέντρα τις νεοφιλελεύθερες-μνημονιακές πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων. Που δεν τηρεί σιγή ιχθύος για τον πόλεμο, τους εξοπλισμούς κ.λπ. αλλά εξηγεί αυτή τη «μαύρη» κατάσταση ως αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος.

– Είναι η μόνη παράταξη που με όλες τις δυνάμεις της παλεύει (και όπου μπορεί επιβάλλει έμπρακτα) οι Γενικές Συνελεύσεις να μαζικοποιηθούν, να ξαναγίνουν κέντρα συζήτησης και σχεδιασμού, οι σύλλογοι να λειτουργούν δημοκρατικά. Οι σχολές να γίνουν εστίες αγώνα με επιτροπές και ομάδες δράσης. Οι αγώνες των φοιτητών να συνδεθούν με μαθητές, εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους.

– Είναι η μόνη παράταξη που ανοιχτά συνδέει τις καθημερινές «μικρές» μάχες με τη μόνη ρεαλιστική διέξοδο από το σημερινό χάος. Με την πάλη για μια άλλη κοινωνία. Όπου δεν θα μας δολοφονούν τρένα-καρμανιόλες. Όπου δεν θα πηγαίνουν δισεκατομμύρια στους εξοπλισμούς και μια χούφτα πλούσιους, αντί για τις υποδομές και τις ανάγκες μας. Όπου το δικό μας δεν θα χάνεται στην κοροϊδία «επιτροπών» και διεφθαρμένων δικαστικών. Όπου δεν θα μας ταπεινώνουν ανίκανα και διεφθαρμένα «ανθρωπάκια» από το κράτος, τη βουλή, τα κόμματα των πλουσίων. Μια κοινωνία με άλλη ριζικά διαφορετική οργάνωση της οικονομίας, της πολιτικής, της δημόσιας ζωής, με πρωταγωνιστές τους ίδιους τους εργαζόμενους και νέους – μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

Καλούμε κάθε συμφοιτητή μας, που αγωνιά για το μέλλον, που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, που δεν βολεύεται σε «ευκολίες» για τα προβλήματα του κινήματος, να παλέψουμε μαζί. Να δυναμώσει μια φωνή, που θα βοηθήσει αποφασιστικά να μπούμε με πολύ καλύτερους όρους στις μεγάλες μάχες μπροστά μας. **Ενάντια στο σημερινό καθεστώς, χρειαζόμαστε μια ισχυρή Επαναστατική φοιτητική αριστερά –**

**Ενισχύουμε -
ψηφίζουμε ΣΣΠ**

ΟΙ ΔΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΤΡΑΜΠ

Πυροδότηση μιας οικονομικής καταιγίδας και

Το πρόβλημα αποβιομηχάνισής τους οφείλεται στην κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού (δηλαδή στην παγκόσμια υπερσυσσώρευση κεφαλαίου και τον κορεσμό της παγκόσμιας αγοράς) και κυρίως στην αδυναμία τους να ανταγωνιστούν σε βιομηχανικούς κλάδους αιχμής άλλες χώρες, και επιπρόσθετα στην γιγαντιαία συσσώρευση στην νοτιοανατολική Ασία.

Η «Ημέρα της Απελευθέρωσης»

Στις 2 Απρίλη, στον κήπο του Λευκού Οίκου, ο Τραμπ ανακοίνωσε την επιβολή δυσθεώρητων δασμών σε όλες τις χώρες του πλανήτη. Κατά περίεργο και ασυνήθιστο τρόπο, οι δασμοί δεν αφορούσαν μεμονωμένες κατηγορίες εμπορευμάτων (αυτοκίνητα, επεξεργαστές, ρούχα, κ.ά.) αλλά όλες τις χώρες του πλανήτη, μια που το κριτήριο ήταν αν αυτές έχουν εμπορικό πλεόνασμα με τις ΗΠΑ — πρακτικά εκτός από 2-3 ασημαντες χώρες στον πλανήτη, όλες έχουν εμπορικό πλεόνασμα με τις ΗΠΑ, γεγονός ενδεικτικό της παρακμής αμερικανικής οικονομίας. Και ακόμη πιο γκροτέσκα ήταν η αιτιολόγηση. Όλες οι χώρες του πλανήτη «εκμεταλλεύονται» αισχρά τις ΗΠΑ αλλά τώρα ο «απελευθερωτής» Τραμπ θα σταματήσει αυτήν την «εκμετάλλευση» επιβάλλοντας δασμούς: γι' αυτό και αυτή η μέρα ονομάστηκε η «Ημέρα της Απελευθέρωσης», προφανώς της «Απελευθέρωσης» του αμερικάνικου έθνους από τους «εκμεταλλευτές» ξένους. Ταυτόχρονα με την επιβολή των δασμών ο Τραμπ απηύθυνε πρόσκληση σε όλες τις χώρες να διαπραγματευθούν διμερώς μαζί τους έτσι ώστε να μετριαστούν οι δασμοί.

Ποιο πρόβλημα θα λύσει η επιβολή τέτοιων δασμών;

Η αιτιολόγηση για την επιβολή αυτών των δασμών συνίσταται στο εξής απλό: οι αμερικάνικες βιομηχανίες έχουν φύγει από τις ΗΠΑ, οι τελευταίες γνωρίζουν μια δι-αρκή αποβιομηχάνιση με απο-

τέλεσμα να διογκώνεται χρό-νο με τον χρόνο το εμπορικό τους έλλειμμα που με τη σειρά του δημιουργεί ένα γιγαντιαίο δημοσιονομικό έλλειμμα και συνακόλουθα μια αύξηση του δημόσιου και ιδιωτικού χρέους, ειδικότερα του εξωτερικού χρέους των ΗΠΑ. Αυτή η κατάσταση έχει φτάσει όντως στο απροχώρητο και συνεπώς χρειάζονται να ληφθούν μέτρα για την επαναβιομηχάνιση των ΗΠΑ. Ένα τέτοιο σημαντικό μέτρο είναι η επιβολή δασμών. Υποτίθεται ότι μετά την επιβολή τους, κανένας ξένος βιομήχανος δεν θα εξάγει τα εμπορεύματά του στις ΗΠΑ αλλά θα υποχρεωθεί να κάνει ένα εργοστάσιο μέσα στις ΗΠΑ αν θέλει να πουλά μέσα στην αμερικάνικη αγορά. Κι αντίστοιχα, όσες αμερικανικές βιομηχανίες έχουν εγκαταλείψει τις ΗΠΑ θα υποχρεωθούν να επαναφέρουν τις βιομηχανικές τους δραστηριότητες μέσα στις ΗΠΑ.

Μπορούν να επαναβιομηχανοποιηθούν οι ΗΠΑ

Η παραπάνω συλλογιστική του επιτελείου του Τραμπ είναι ακριβώς η ίδια με την συλλογιστική προηγούμενων προέδρων (του υιού Μπους, του Ομπάμα, της πρώτης θητείας Τραμπ, και πολύ περισσότερο του Μπάιντεν). Εκεί που διαφέρει ίσως είναι στο ότι κατανοεί το πρόβλημα της παρακμής των ΗΠΑ με μεγαλύτερη διαύγεια και αμεσότητα απ' ότι οι προηγούμενοι και, κυρίως, έχει μια μεγαλύτερη και λυσσασμένη αποφασιστικότητα για να το επιλύσει. Αλλά κι αυτό δεν είναι κανένα ιδιαίτερο προσόν μια που το γιγα-

νταίο μέγεθος του εμπορικού ελλείμματος, του ελλείμματος του προϋπολογισμού και του δημόσιου χρέους, δεν αφήνει κανένα περιθώριο για οποιεσδήποτε καθυστερήσεις ή για ημίμετρα. Ωστόσο είναι ένα θέμα να κατανοείς το πρόβλημα και είναι ένα άλλο ζήτημα να μπορέσεις να το λύσεις: αυτά τα δύο δεν ταυτίζονται καθόλου.

Μπορεί να υπάρξει αντιστροφή της οικονομικής παρακμής των ΗΠΑ; Η απάντηση είναι κατηγορηματικά όχι. Για δύο βασικούς λόγους:

α) Καταρχάς η διάγνωση του προβλήματος των ΗΠΑ, δηλαδή της αποβιομηχάνισης, είναι μερικώς ορθή αλλά συνολικά λανθασμένη, όχι μόνο θεωρητικά αλλά και εμπειρικά/ιστορικά. Το πρόβλημα δεν είναι η μετεγκατάσταση κάποιων αμερικάνικων βιομηχανιών στην Κίνα, Μεξικό, ή άλλες χώρες που είχαν ή έχουν φθινό εργατικό δυναμικό. Το πρόβλημα είναι ότι οι ΗΠΑ έχαναν τη μάχη της παραγωγικότητας ήδη από την κρίση του 1973-74, απέναντι στην Ιαπωνία και τη Γερμανία, και από το 2000 και μετά απέναντι στην Κίνα και μια σειρά άλλων χωρών. Η επαναφορά των εργοστασίων της Nike ή της Apple δεν θα οδηγήσει σε καμία ουσιαστική διεύρυνση της συσσώρευσης του κεφαλαίου στις ΗΠΑ. Το πρόβλημα αποβιομηχάνισής τους οφείλεται στην κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού (δηλαδή στην παγκόσμια υπερσυσσώρευση κεφαλαίου και τον κορεσμό της παγκόσμιας αγοράς) και κυρίως στην αδυναμία τους να ανταγωνιστούν σε βιομηχανικούς κλάδους αιχμής άλλες χώρες, και επιπρόσθετα στην γιγαντιαία συσσώρευση στην νοτιοανατολική Ασία.

β) Η οικονομική πολιτική του Τραμπ δεν περιορίζεται στους δασμούς αλλά συμπληρώνεται και ενισχύεται από την προσπάθεια εφαρμογής του πιο γνήσιου ή καθαρόαιμου νεοφιλελευθερισμού μέσα στις ΗΠΑ. Ο Τραμπ θέλει να καταργήσει κάθε κρατική ρύθμιση ή περιορισμό του κεφαλαίου (περιβαλλοντολογικούς περιορισμούς, προστασία μεταφορών, ελέγχου τροφίμων, κ.ά.) και κυρίως να απελευθερώσει πλήρως (ακόμη κι από τους αναιμικούς περιορισμούς που εισήγαγε ο Ομπάμα μετά την κρίση του 2007-08) το

χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Θέλει να καταργήσει την φορολόγηση των επιχειρήσεων ή τουλάχιστον να την περιορίσει δραστικά αντικαθιστώντας την με την επιβολή δασμών, δηλαδή με έμμεση φορολογία των εργαζομένων. Θέλει να καταργήσει κάθε είδους κρατική επένδυση, σχεδιασμό, έρευνα, βιομηχανική πολιτική. Τέλος στοχεύει στην άγρια κακομεταχείριση της εργατικής τάξης (εξαθλίωση των μισθών και κυριολεκτικά κατάργηση της δημόσιας υγείας, παιδείας, κοινωνική ασφάλισης, κ.ά.) — ίσως φαντάζεται πως εξαθλιωμένοι εργαζόμενοι που θα ζουν με φιλανθρωπικά συστήματα, δεν θα έχουν τελειώσει λύκειο επειδή δεν θα μπορούν να πληρώσουν διδάκτρα, δεν θα έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, θα μπορούν να δουλεύουν παραγωγικά σε αυτοματοποιημένα εργοστάσια! Η οι βιομήχανοι καπιταλιστές που τα μισά κέρδη τους τα αντλούν με την επαναγορά των μετοχών τους ή τις χρηματοπιστωτικές τους δραστηριότητες θα στραφούν στις βιομηχανικές επενδύσεις που δεν τους αποφέρουν κέρδη.

Ο πραγματικός στόχος των δασμών είναι η καταστροφή της Κίνας

Η επαναβιομηχάνιση των ΗΠΑ σίγουρα δεν είναι ο στόχος του Τραμπ ή στον οποίο βαθμό είναι, τότε σίγουρα δεν διευκολύνεται ιδιαίτερα από τους δασμούς. Ο πραγματικός στόχος ή κύριος στόχος των δασμών είναι άλλος και αποκαλύφθηκε κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων με τις διάφορες χώρες. Αυτό που κυρίως απαιτούν οι Αμερικάνοι είναι η διακοπή των σχέσεων της κάθε χώρας με την Κίνα. Με άλλα λόγια απαιτούν, για να μην επιβληθούν εξοντωτικοί δασμοί ή πολύ περισσότερο κυρώσεις, να σταματήσουν τις εμπορικές τους σχέσεις με την Κίνα, να διώξουν ή να συρρικνώσουν στο ελάχιστο τις κινέζικες επενδύσεις, να αντικαταστήσουν τον δανεισμό τους με την Κίνα με δανεισμό από το ΔΝΤ, κ.ά. Το επιτελείο του Τραμπ στοχεύει στην δημιουργία μιας όσο το δυνατόν ευρύτερης σφαίρας επιρροής που θα αποκλείει την Κίνα, οδηγώντας την τελευταία σε βαθιά κρίση και σε πολιτική κατάρρευση. Και τι έχει να προσφέρει στις υπό-

του Γ' Π.Π.

λοιπες χώρες; Τίποτε περισσότερο από οικονομική κρίση, πιθανόν πόλεμο, και σίγουρα την υποχρέωση να αγοράζουν αμερικάνικα ομόλογα, δηλαδή να δανείζουν τις ΗΠΑ παρ' όλο που η αξία του δολαρίου θα πέφτει. Κοντολογίς η κλασική καθαρόαιμη λεηλασία των αυτοκρατοριών.

Οικονομική καταιγίδα και Γ' Π.Π.

Η επιβολή δασμών σημαίνει το τέλος στην λίγο πολύ ελεύθερη διακίνηση εμπορευμάτων σε παγκόσμιο επίπεδο. Αλλά το τέλος αυτό θα σημαίνει και το τέλος ή τον δραστικό περιορισμό στην κίνηση κεφαλαίων είτε προς τις ΗΠΑ (αγορά από ξένους αμερικάνικων δημόσιων ομολόγων, μετοχών ή ομολόγων επιχειρήσεων, ακινήτων) δηλαδή περιορισμός της χρηματοδότησης των ελλειμμάτων και των χρεών των ΗΠΑ, είτε δραστικό περιορισμό στις αμερικάνικες κερδοσκοπικές επενδύσεις σε άλλες χώρες. Σημαίνει επίσης χρεοκοπίες χωρών, άρα και ιμπεριαλιστικών τραπεζών, και συνολικά σημαίνει την υπονόμευση της λειτουργίας του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος και του σημερινού πυλώνα του, του δολαρίου. Μέσα σε μια κατάσταση διχασμού της παγκόσμιας οικονομίας και των ήδη προβλημάτων του χρηματοπιστωτικού τομέα, η επερχόμενη οικονομική κρίση θα πάρει τα χαρακτηριστικά κυριολεκτικά οικονομικής καταιγίδας.

Αλλά αυτό είναι το... λιγότερο. Η προσπάθεια οικονομικού στραγγαλισμού της Κίνας από τον Τραμπ εξηγεί γιατί ο κινέζικος ιμπεριαλισμός αυτή τη φορά όχι μόνο δεν υποχωρεί ή ελίσσεται όπως τις προηγούμενες φορές που του επιβάλλονταν δασμοί αλλά είναι αποφασισμένος να οδηγήσει τη σύγκρουση στα άκρα. Αυτό σημαίνει και την επιταχυνόμενη ανάδυση - συγκρότηση των BRICS+ και, πρακτικά, αν σε ένα-δύο χρόνια αποτύχει η πολιτική Τραμπ, τότε δεν θα υπάρχει άλλος δρόμος για τις ΗΠΑ πέρα από τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ: ΒΑΡΕΛΙ ΔΙΧΩΣ ΠΑΤΟ

Σε σκοτεινές και άγνωστες ατραπούς μπαίνει η εγχώρια οικονομία μετά την αναταραχή που έχει ξεσπάσει παγκοσμίως από τον εμπορικό πόλεμο που κήρυξαν οι ΗΠΑ. Είναι επιφανειακή και παραπλανητική η όποια συζήτηση γίνεται από κυβέρνηση και συστημικά ΜΜΕ, καθώς επικεντρώνονται στις ασημαντες εξαγωγές που κάνει η Ελλάδα προς την αμερικάνικη αγορά, όπου σε συνδυασμό με τους θετικούς ρυθμούς ανόδου του ΑΕΠ, την αύξηση των κρατικών εσόδων και του πρωτογενούς πλεονάσματος, καταλήγουν στο χλιοειπωμένο αφήγημα της «θωρακισμένης οικονομίας». Πρόκειται για κατάσταση «ντεζαβού» με την κρίση του 2008 που ήταν το εφελτήριο της χρεωκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού. Μόνο που πλέον υπάρχει η επιβάρυνση μνημονιακής 15ετίας, η οποία έχει καταστήσει τη χώρα σε μια μόνιμη οικονομική (και όχι μόνο) παρακμή.

Παραγωγικό λίκνασμα

Καμία οικονομία δεν μπορεί να ορθοποδήσει μετά από μια μεγάλη κρίση αν δεν έχει ενισχύσει την παραγωγή με ένα πακέτο επενδύσεων, με τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας (παραγωγικότητα, εξαγωγές κ.ά.). Κάτι τέτοιο όχι μόνο δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ στην περίπτωση της Ελλάδας, αλλά κοιτάει όλους τους ανταγωνιστές της να την προσπερνούν. Συνολικά το 34% της προστιθέμενης αξίας στον βιομηχανικό τομέα έχει χαθεί στην εποχή των μνημονίων και δεν έχει ούτε κατά διάνοια αναπληρωθεί. Ακόμα χειρότερη είναι η εικόνα στην μεταποίηση όπου η συμμετοχή της στο ΑΕΠ έχει πέσει στο θλιβερό 5,4%, το χαμηλότερο μέγεθος στην ΕΕ, μετά από 3 κρατίδια-μέλη (Μάλτα, Κύπρος, Λουξεμβούργο). Η αγροτική παραγωγή βιώνει ιστορικά τις χειρότερες μέρες της, καθώς έχει καταβαρυνθεί η συνολική αξία της σε σταθερές τιμές κάτω από 9 δισ. μετά τις καταστροφικές πλημμύρες το 2023 στην Θεσσαλία. Οι επενδύσεις, βασικός μοχλός οικονομικής ανάπτυξης, έχουν φτάσει στον πάτο της ΕΕ και από το 2008 μέχρι το 2023 συνεχώς μειώνονταν κάθε χρονιά φτάνοντας το 1/3 των προ της

κρίσης επιπέδων. Το αποεπενδυτικό χτύπημα περνάει και στην παραγωγικότητα της εργασίας που έχει φτάσει περίπου στο μισό συγκριτικά με τον μέσο όρο της (παρακμάζουσας) ΕΕ.

Αυτή η σαθρότητα που έχει ποτίσει το ελληνικό οικοδόμημα για μια 15ετία είναι βέβαιο ότι θα ταρακουνηθεί εκ νέου με την επικείμενη παγκόσμια κρίση. Όχι προφανώς από τους αμερικάνικους δασμούς στις ελληνικές εξαγωγές (που οι χαμηλές τους επιδόσεις παρουσιάζονται σαν στοιχείο θωράκισης από την παγκόσμια κρίση!), αλλά από την μεγάλη τρύπα που δημιουργείται στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, όπου το έλλειμμα πλησιάζει γρήγορα το μέγεθος πριν την χρεωκοπία του 2009-10 (-6,4% του ΑΕΠ). Αν συνυπολογίσουμε το χρέος (ιδιωτικό και δημόσιο) που συνεχώς αυξάνεται σε απόλυτα μεγέθη, είναι πιθανό μια περαιτέρω συνέχιση του εμπορικού πολέμου ή ακόμη χειρότερα ένα κραχ να φέρει την ελληνική οικονομία σε μια νέα κήρυξη χρεωκοπίας, πολύ χειρότερη από το 2010.

Υπερ-πλεόνασμα: πήραν 5 έδωσαν 1

Βέβαια, ο Μητσοτάκης και οι φίλοι του ζουν μια δικιά τους πραγματικότητα. Οι τελευταίοι τους πανηγυρισμοί αφορούσαν στην αύξηση της ληστείας του κράτους απέναντι στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Σύμφωνα με την πρόσφατη έκθεση της ΕΛΣΤΑΤ το πρωτογενές πλεόνασμα ξεπέρασε τον προβλεπόμενο στόχο φτάνοντας στο 4,8% του ΑΕΠ και τα 11,4 δισ. (από 4,6 δισ. που ήταν πέρυσι). Αυτό ήταν η αφορμή για να μοιράσει ο Μητσοτάκης προεκλογικού τύπου ελεημοσύνες. Ωστόσο, η αλήθεια κρύβεται στις λεπτομέρειες: η αύξηση των εσόδων που ισχυρίζεται η κυβέρνηση δεν ήρθε με την «πάταξη της φοροδιαφυγής», αλλά με την πώληση περιουσιακών στοιχείων 2,5 δισ. και την περαιτέρω αύξηση της φορολογίας κατά 6 δισ. εκ των οποίων μόνο το 1 δισ. οφείλεται σε νομικά πρόσωπα/επιχειρήσεις, ενώ το υπόλοιπο οφείλεται στον ΦΠΑ (3 δισ.) και τον φόρο φυσικών προσώπων (2 δισ.). Δηλαδή, η κλεψιά ήταν τόσο πετυχημένη που ξεπέρασε κάθε προσδοκία,

δίνοντας ένα ξεροκόμματο σαν «χάρη».

Πού πάει η ελληνική οικονομία;

Η φοροληστεία, όσο λεόντεια κι αν είναι για το κεφάλαιο, δεν πρόκειται να αποσοβήσει την χρεωκοπία διαρκείας που βρίσκεται εδώ και χρόνια ο ελληνικός καπιταλισμός. Το βασικό ζήτημα δεν αφορά σε ένα «απλό» άθροισμα των αδυναμιών της εγχώριας οικονομίας αλλά σε μια ποιοτική αλλαγή που έχει συντελεστεί στη συγκρότηση και λειτουργία του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού. Ενώ το πρόβλημα προϋπήρχε για δεκαετίες, η τομή έγινε το 2010 με τα μνημόνια, όπου το πρώτο σοκ αντιμετωπιζόταν αρχικά από τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ-ΝΔ ως μια «μικρή παρένθεση» που σε λίγα χρόνια θα «εξυγιάνονταν» όλοι οι βασικοί οικονομικοί δείκτες. Η σύγκριση με το 2008 ξεχάστηκε ή έγινε μακρινή καθώς μεσολάβησε η φάση της «εξόδου από τα μνημόνια» που εγκαινίασε ο Τσίπρας και πήρε σκυτάλη ο Μητσοτάκης: η επάνοδος του ΑΕΠ (που λογικό να ερχόταν μετά από μια τέτοια ύφεση) έγινε πάνω στις ιδιωτικοποιήσεις, την κερδοσκοπία, την ακρίβεια, αλλά και σε μεγάλο βαθμό, στην πτώση πραγματικών μισθών (είναι ενδεικτικό ότι το μερίδιό τους στο ΑΕΠ έφτασε την μετεμφυλιακή εποχή!). Παρόλο που η κερδοφορία του κεφαλαίου αυξήθηκε σημαντικά εξαιτίας της αναδιανομής που έγινε υπέρ του, ο πλούτος δεν αυξήθηκε, αντίθετα κατατρώγεται μέχρι και το τελευταίο κόκκαλο. Δεν είναι σημάδια «πρόσκαιρα», είναι χαρακτηριστικά του πυρήνα της αστικής τάξης, όπου έχουν κυριαρχήσει τα πιο παρασιτικά και μαφιοζικά κομμάτια. Αυτός είναι ο νεοφιλελευθερισμός στην πιο παρακμιακή μορφή του: ό,τι μπορούσε να ήταν σανίδα σωτηρίας για την ελληνική οικονομία, κομματιάζεται, δίνεται σε «εργολάβους», ξεπουλιέται. Αυτό που σήμερα παρουσιάζεται ως «ανάπτυξη» από τον Μητσοτάκη, αύριο θα είναι η απόλυτη τραγωδία. Να βάλουμε ένα οριστικό τέλος στο καθεστώς τους για να μπορέσουμε να ανασάνουμε.

■ Χάρης Μάργαρης

DEFEA 2025: Μια αιματοβαμμένη γιορτή πολεμοκαπηλείας

Από τις 6 έως τις 8 Μαΐου, διοργανώνεται η 3η Διεθνής Έκθεση «Άμυνας και Ασφάλειας» DEFEA 2025 στο Metropolitan Expo, υπό την αιγίδα του υπουργείου Εθνικής Άμυνας, σε συνεργασία με τον ΣΕΚΠΥ (Σύνδεσμος Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού). Στην έκθεση συμμετέχουν πάνω από 400 εκθέτες (σχεδόν 200 ελληνικές εταιρείες) από 37 χώρες με 18 εθνικά περίπτερα και την επισκέπτονται σχεδόν 100 επίσημες αποστολές από 45 χώρες. Το καθεστώς Μητσοτάκη μετατρέπει την Αθήνα σε κέντρο εμπορίου όπλων — επί τρεις μέρες στελέχη του NATO και της ΕΕ, πολεμοκάπηλοι δολοφόνοι και έμποροι όπλων από όλο τον κόσμο θα δικτυωθούν, θα συζητήσουν και θα κλείσουν εξοπλιστικές συμφωνίες δισεκατομμυρίων.

Η έκθεση, πλαισιωμένη από μια σειρά εκδηλώσεων, θα αποτελέσει την πλατφόρμα διαφήμισης των πολεμικών σχεδιασμών των δυτικών ιμπεριαλιστών και της συμμετοχής της ελληνικής αστικής τάξης ως προθυμότερος των προθύμων. Πρωταγωνιστές θα είναι οι δεκάδες αμερικάνικες και ισραηλινές εταιρείες, ενώ κεντρικό σημείο της έκθεσης θα αποτελέσει η πρώτη δημόσια πα-

ρουσίαση του βαλλιστικού πυραύλου LORA (Long-Range Artillery) από την Israel Aerospace Industries (IAI). Ένα πυραυλικό σύστημα δοκιμασμένο σε πραγματικές συνθήκες μάχης, βαμμένο με το αίμα χιλιάδων Παλαιστινίων και όχι μόνο! Διόλου τυχαία δεν αποτελεί η επιλογή της έκθεσης για την παρουσίαση του πυραύλου από τους «φίλους» και «στρατηγικούς συμμάχους» της κυβέρνησης Μητσοτάκη, την ώρα που στην κατεστραμμένη Γάζα συντελείται μια γενοκτονία με πάνω από 50.000 καταμετρημένους νεκρούς και πάνω από 150.000 τραυματίες.

Πολεμικός παροξυσμός στην Ευρώπη

Η έκθεση θα πραγματοποιηθεί στην σκιά του νέου τερατώδους προγράμματος στρατιωτικού επανεξοπλισμού της ΕΕ (Rearm Europe) ύψους 800 δισ. Ήδη η Γερμανία ανακοίνωσε ένα τεράστιο πρόγραμμα για την επόμενη δεκαετία, ύψους 1 τρισ. ευρώ, εκ των οποίων τα 500 δισ. θα αφορούν καθαρά στρατιωτικούς εξοπλισμούς και τα άλλα 500 θα δαπανηθούν για στρατιωτικές υποδομές. Η ήττα στον πόλεμο της Ουκρανίας, σε συνδυασμό με την επανεκλογή Τραμπ, φέρνουν την

ευρωπαϊκή ελίτ στην πανικόβλητη συνειδητοποίηση του τεράστιου αδιεξόδου στο οποίο βρίσκεται, και αντιμέτωπη με τον ιστορικό της καθίζησης. Γι' αυτό στρέφεται άρον άρον στην λεγόμενη «πολεμική οικονομία» των θηριωδών εξοπλισμών, του παροξυσμού των ανταγωνισμών, της επίθεσης ακόμα και στα πιο βασικά και θεμελιώδη εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις, της εμπρηστικής πολεμοκάπηλης ρητορικής και προπαγάνδας. Η ευρωπαϊκή ελίτ προετοιμάζει γοργά το έδαφος για να ξαναρίξει τους λαούς στο πολεμικό σφαγείο ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, εκεί αποσκοπούν τα κιτ επιβίωσης 72 ωρών της φον ντερ Λάιεν, η τρομοκρατία των εργαζομένων και των νέων και η ανακατεύθυνση τεράστιων χρηματικών ποσών από τις κοινωνικές ανάγκες στους πολεμικούς εξοπλισμούς.

Στο ίδιο μονοπάτι βαδίζει και το καθεστώς Μητσοτάκη, έχοντας ανακοινώσει στις αρχές του Απριλίου νέο 12ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα ύψους 26 δισ. ευρώ. Στο οποίο, μεταξύ άλλων περιλαμβάνονται, νέα πυραυλικά συστήματα, δορυφόρος στρατιωτικών προδιαγραφών, κι άλλα πολεμικά αεροσκάφη και φρεγάτες. Μάλιστα, κατά την διάρ-

κεια της έκθεσης θα παρουσιαστεί το πλάνο για την απόκτηση ενός ελληνικού «θόλου», στα πρότυπα του ισραηλινού Iron Dome, με το όνομα η «Ασπίδα του Αχιλλέα», βασική προτεραιότητα του νέου προγράμματος. Αυτός υπολογίζεται να κοστίζει στον ελληνικό λαό πάνω από 3 δισ., με δύο ισραηλινές εταιρείες (IAI και Rafael) να έτρεξαν για να εκδηλώσουν ενδιαφέρον. Στόχος είναι όλα τα νεοαποκτηθέντα και χρυσοπληρωμένα αεροσκάφη και φρεγάτες να κατευθυνθούν στις επιθετικές ενέργειες της ελληνικής αστικής τάξης απέναντι στον τούρκικο υποϊμπεριαλισμό. Ρίχνοντας λάδι στη φωτιά, σε μια περίοδο εκ νέου όξυνσης του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, με επίκεντρο την Ανατολική Μεσόγειο (καλώδιο δι-ασύνδεσης με το Ισραήλ, θαλάσσιοι χωροταξικοί χάρτες, κ.λπ.).

Είναι επικίνδυνοι - Να τους διώξουμε!

Το πρόγραμμα στρατιωτικού επανεξοπλισμού της ΕΕ είναι η ύστατη λύση, ανορθόλογη και αγριανθρωπική, για τις ευρωπαϊκές μπουρζουαζίες. Στοχεύουν σε μια άμβλυνση της κρίσης τους και της υποβάθμισής τους (που τείνει να πάρει χαρακτηριστικά κατάρρευσης) μέσω της άγριας και ολοκληρωτικής επίθεσης απέναντι στους ευρωπαίους εργαζόμενους. Και σε αυτό το σχέδιό τους βρίσκουν σύμφωνο όλο το πολιτικό φάσμα της ΕΕ. Η αύξηση των εξοπλισμών σημαίνει μια άνευ προηγουμένου αρ-

παγή του λαϊκού εισοδήματος (μισθοί, συντάξεις) και του δημόσιου πλούτου (υγεία, παιδεία, ασφάλιση κ.ά.), την καταστρατήγηση πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Το κόστος των εξοπλισμών θα σημαίνει την κατάργηση της υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Ακόμα περισσότερο οι κυματισμοί του πολέμου που θα αυξάνονται όσο εντείνεται η κρίση και η ενδοϊμπεριαλιστική σύγκρουση θα σπέρνουν τον θάνατο και τον όλεθρο σε κάθε γωνιά του πλανήτη, θα φέρνουν πιο κοντά τον κίνδυνο της πυρηνικής καταστροφής.

Στην Ελλάδα το καθεστώς Μητσοτάκη, μας σπρώχνει όλο και πιο βαθιά στην δίνη του πολέμου. Έχει δώσει γη και ύδωρ στο NATO: δίνει υπέρογκα ποσά για εξοπλισμούς, είναι πιστός σύμμαχος και αρωγός του Ισραήλ στην γενοκτονία των Παλαιστινίων, πρωτοστατεί σε κάθε αιμοσταγή εκστρατεία (Ρωσία, Χούθι, κ.ά.). Ο μόνος τρόπος για να αποφύγουμε το σφαγείο του πολέμου είναι με ένα αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα παλέψει να φύγουν οι βάσεις, να σταματήσει η αιμορραγία των εξοπλισμών, να διαλυθεί ο παγκόσμιος τρομοκράτης του NATO. Η πάλη ενάντια στην κούρσα των επανεξοπλισμών είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για τους εργαζόμενους και τους λαούς, όχι μόνο της χώρας αλλά όλης της Ευρώπης. Επείγει το χτύπημα της πολεμοκάπηλης προπαγάνδας, η ανάπτυξη των ταξικών αγώνων, το χτίσιμο ενός κινήματος αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού.

Σε τεντωμένο σχοινί οι σχέσεις Ελλάδας – Τουρκίας

Οι ελληνικές κινήσεις για την επανέναρξη των εργασιών για την ηλεκτρική διασύνδεση με υποθαλάσσιο καλώδιο μεταξύ Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ και τη χάραξη του εθνικού θαλάσσιου χωροταξικού σχεδιασμού δείχνουν την υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού και το αδιέξοδο στο οποίο οδηγούνται οι σχέσεις των δύο χωρών.

Η ιστορία για το καλώδιο προσπαθεί να υλοποιηθεί από το 2023 (σαν ιδέα υπάρχει από το 2011). Το μήκος της διασύνδεσης ανάμεσα στις τρεις χώρες είναι περίπου 1.200 χιλιόμετρα εκ των οποίων τα 900 αφορούν στο τμήμα Κρήτης - Κύπρου και ο εκτιμώμενος προϋπολογισμός του είναι 2,4 δισ. ευρώ. Η σημασία του έργου έχει: α) τον χαρακτήρα της εξόδου από την ενεργειακή απομόνωση για την Κύπρο που στηρίζεται μόνο σε ντιζελοκίνητες μονάδες, β) για τον ελληνικό καπιταλισμό να μπορέσει να αναβαθμίσει τον ρόλο του σε μια περιοχή όπου αντιμετωπίζει την διαρκή ανάπτυξη του τουρκικού καπιταλισμού και γ) για το Ισραήλ αποκτά απλώς μια εναλλακτική πηγή ενεργειακού ανεφοδιασμού.

Το 2024 υπογράφηκε η δι-ακρατική συμφωνία μεταξύ Ελλάδας - Κύπρου για την ταχεία

προώθηση της υλοποίησης του έργου. Υπολόγισαν όμως χωρίς τον «ξενοδόχο» καθώς η Τουρκία παρενόχλησε και εντέλει απομάκρυνε το ιταλικό ερευνητικό που ερευνούσε εργασίες βυθού μεταξύ Κάσου και Καρπάθου. Ένα χρόνο περίπου μετά η κυβέρνηση αναζητά τον κατάλληλο χρόνο για την επανέναρξη των ερευνών σε κυβερνητική σύσκεψη υπό τον πρωθυπουργό και με τη συμμετοχή του υπουργού Εξωτερικών Γεραπετρίτη, του υπουργού Άμυνας Δένδια και του υπουργού Περιβάλλοντος και Ενέργειας Παπασταύρου.

Η Τουρκία συνεχίζει να ξεκαθαρίζει ότι έχει την μεγαλύτερη ακτογραμμή στην Ανατολική Μεσόγειο, ότι είναι αδύνατο να γίνει το έργο χωρίς την παρουσία της και τέλος σχετικά με την Κύπρο δηλώνει ότι δεν θα διστάσει να χρησιμοποιήσει τον ρόλο της ως εγγυήτρια δύναμη. Αυτές ήταν οι δηλώσεις του εκπροσώπου Τύπου του υπουργείου Άμυνας, Ζεκή Ακτούρκ ενώ είχαν προηγηθεί οι δηλώσεις του αντιπρόεδρου του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος που κατηγορήσε την κυβέρνηση Ερντογάν ότι εγκαταλείπει το όραμα της «Γαλάζιας Πατρίδας». Η Αγκυρα δεν θέλει σε καμία περίπτωση να δοθεί η εντύπωση ότι αμφισβητείται το τουρκο-λιβυκό μνημόνιο,

το οποίο συνιστά έμπρακτη αποτύπωση των τουρκικών θέσεων στον καθορισμό των θαλάσσιων ζωνών.

Τα δημοσιεύματα που αναρτήθηκαν στο infoBRICS, αναφέρουν ότι οι σχέσεις Ελλάδας και NATO βαδίζουν σε τεντωμένο σχοινί, τα βασικά μέτωπα περιλαμβάνουν την οριοθέτηση των θαλάσσιων ζωνών στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, τη στρατιωτικοποίηση των ελληνικών νησιών και τέλος τις αλληλοκατηγορίες για παραβιάσεις εναέριου χώρου. Η Τουρκία, υπό την επιρροή του νεοοθωμανικού δόγματος της Γαλάζιας Πατρίδας, επιχειρεί να διευρύνει την παρουσία της σε θαλάσσιες περιοχές και αμφισβητεί την ελληνική κυριαρχία. Η Ελλάδα ενισχύει τις αμυντικές της θέσεις στα νησιά με τη στήριξη των Ηνωμένων Πολιτειών, της Γαλλίας και κρατών της ΕΕ, σε ένα πλαίσιο στρατηγικής αναβάθμισης που ερμηνεύεται από την Άγκυρα λογικά ως πράξη επιθετικής πρόθεσης. Οι δηλώσεις του Μητσοτάκη – αναφέρει το δημοσίευμα – περί ετοιμότητας για διάλογο ερμηνεύονται από αναλυτές ως διπλωματικός ελιγμός, καθώς στο παρασκήνιο η Αθήνα ενισχύει την αμυντική της συνεργασία με το Ισραήλ και ευρωπαϊκές χώρες, ενώ προχωρά

στην αγορά μαχητικών αεροσκαφών F-35 και την αναβάθμιση του στόλου της. Η Τουρκία βλέπει τις κινήσεις αυτές όχι ως αποτρεπτικές, αλλά ως εχθρικές.

Το NATO είναι αδύνατο να εξομαλύνει την κατάσταση — μάλλον ρίχνει λάδι στην φωτιά. Η ελληνική κυβέρνηση προσβλέπει και συντάσσεται με το Ισραήλ και ελπίζουν οι NATO-ΗΠΑ να ανακόψουν τα σχέδια της Τουρκίας να μεταφέρει τους ρωσικούς S-400 στη Συρία. Η τουρκική απάντηση έρχεται με τη μορφή στρατηγικής αυτονομίας: ενίσχυση του οράματος του «Στρατού του Τουράν» (ένα στρατιωτικό μπλοκ των τουρκόφωνων περιοχών), άσκηση γεωπολιτικής πίεσης μέσω της Σύμβασης του Μοντρέ στη Μαύρη Θάλασσα (σύμβαση που υπάρχει από το 1936 και παραχωρεί τα στενά του Βοσπόρου και των Δαρδανελίων στην Τουρκία), την διαρκή επίδειξη ανεξαρτησίας από την κεντρική γραμμή του NATO και, μην ξεχνάμε, την αίτησή της για ένταξη στους BRICS+. Η ελληνική κυβέρνηση ενισχύει την αμυντική της συνεργασία με το Ισραήλ και ευρωπαϊκές χώρες, ενώ προχωρά στην αγορά μαχητικών αεροσκαφών F-35 και την αναβάθμιση του στόλου της. Την ίδια στιγμή διαρρέουν σενάρια σχεδίου της

Τουρκίας για εισβολή στην Δυτική Θράκη και σε νησιά του Αιγαίου που απετράπησαν λόγω της αυξημένης παρουσίας των ΗΠΑ και του NATO.

Την ουσία όλων αυτών τον εξελίξεων θα προσπαθήσουμε να την συμπυκνώσουμε στο παρακάτω χωρίο που εξηγεί ότι οι ιμπεριαλιστές για να επιβιώσουν συνηθίζουν «Να υποκινούν τους λαούς τον έναν εναντίον του άλλου, να χρησιμοποιούν τον ένα για να καταπιέζουν τον άλλο κι έτσι να εξασφαλίζουν την μονιμότητα της απόλυτης κυριαρχίας τους – αυτή ήταν η τέχνη και η δουλειά των ίσαμε τώρα εξουσιαστών και των διπλωματών τους. Η Γερμανία έχει διαπρέψει από την άποψη αυτή... Ακόμα κι ίσαμε την Ελλάδα στάλθηκαν ασκέρια Γερμανών μισθοφόρων επιφορτισμένα να στηρίζουν τον θρονίσκο του καλού μας Όθωνα...»¹. Η διατύπωση αυτή του Μαρξ περίπου δυο αιώνες μετά ισχύει στο ακέραιο για την ελληνική αστική τάξη, μόνο που οι Γερμανοί και ο Όθωνας έχουν αντικατασταθεί από τις ντόπιες δωσίλογες κυβερνήσεις και τους Αμερικάνους.

■ *Κωνσταντίνος Βαγγέλης*
1 Κ. Μαρξ – Φρ. Ένγκελς, Η Ελλάδα, η Τουρκία και το ανατολικό ζήτημα

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Τα αλισβερίσια συνεχίζονται χωρίς λευκό καπνό στον ορίζοντα

Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ήττα της Ουκρανίας και ευρύτερα των δυτικών ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ - ΕΕ) στον ουκρανικό πόλεμο. Η Ρωσία μπόρεσε να επιβάλει εμμέσως πλην σαφώς ότι τα εδάφη σε Κριμαία και Ντονμπάς θα αναγνωριστούν τυπικά και άτυπα ως δικά της, κατάφερε να ανακαταλάβει όλες τις περιοχές στο Κουρσκ (μετά την ουκρανική εισβολή τον Αύγουστο του 2024) και οι επιθέσεις της συνεχίζονται στην προσπάθεια να επιβάλει μια ειρηνευτική συμφωνία με τους δικούς της όρους, κάτι το οποίο φαίνεται σε μεγάλο βαθμό να καταφέρνει. Κι αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, ενώ θεωρητικά οι διαπραγματεύσεις θα έπρεπε να γίνονται μεταξύ Δυτικών και Ρωσίας, αυτή τη στιγμή στο τραπέζι βρίσκονται οι ΗΠΑ με την ΕΕ και την Ουκρανία.

ΗΠΑ - Τραμπ: Ας τελειώνουμε «όσο είναι ακόμη νωρίς»

Με τα μέχρι τώρα δεδομένα η πρόσφατη αμερικανική πρόταση για την επίτευξη ειρήνης περιλαμβάνει:

- α) μόνιμη κατάπαυση πυρός.
- β) την αναγνώριση από τις ΗΠΑ του επίσημου ελέγχου της Κριμαίας από τη Ρωσία, καθώς και του πρακτικού ελέγχου των περιοχών Λουγκάνσκ, Ζαπορίζια και Ντονέτσκ.
- γ) ανάκτηση των εδαφών στο Χάρκοβο από την Ουκρανία και διατήρηση του ελέγχου του πυρηνικού σταθμού της Ζαπορίζια, υπό την αιγίδα των ΗΠΑ. Αυτό το σχέδιο περιλαμβάνει τη διανομή ηλεκτρικής ενέργειας τόσο στις περιοχές που ελέγχονται από την Ουκρανία όσο και στις περιοχές που ελέγχονται από τη Ρωσία, διασφαλίζοντας την παροχή ενέργειας και στις δύο πλευρές του ποταμού Δνείπερου.
- δ) διατήρηση του ελέγχου του φράγματος της Καχόβκα από την Ουκρανία και ανεμπόδιστη διέλευση στον ποταμό Δνείπερο, ενώ θα ελέγχει επίσης τη χερσόνησο Κινμπουρν.

ε) η Ουκρανία δεν θα επιδιώξει ένταξη στο ΝΑΤΟ, ωστόσο θα έχει την δυνατότητα να επιδιώξει ένταξη στην ΕΕ.

στ) συμφωνία για οικονομική συνεργασία ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ουκρανία στον τομέα των ορυκτών.

ζ) πλήρη ανοικοδόμηση και οικονομική αποζημίωση στην Ουκρανία.

η) άρση των κυρώσεων κατά της Ρωσίας που επιβλήθηκαν από το 2014, με την προϋπόθεση της επίτευξης βιώσιμης ειρήνης.

θ) Οι ΗΠΑ και η Ρωσία θα συνεργαστούν σε τομείς όπως η ενέργεια και άλλες βιομηχανικές συνεργασίες.

Η πρόταση αυτή των ΗΠΑ είναι μια προσπάθεια κλεισίματος του πολέμου στην Ουκρανία, πριν προλάβει η Ρωσία να απαιτήσει περισσότερα, με τα καλύτερα δυνατά οφέλη για τις ίδιες και στο πλαίσιο της επικέντρωσης στον βασικό εχθρό - την Κίνα.

Ευρώπη/Ουκρανία: Ανυποχώρητοι ή τρομαγμένοι και στριμωγμένοι;

Αν κάτι έχει διδάξει τους Ευρωπαίους η σύγχρονη ιστορία είναι ότι στην ιμπεριαλιστική σκακιέρα ο καλύτερος σου σύμμαχος μπορεί να είναι ο χειρότερος εχθρός σου. Σίγουρα η εκλογή Τραμπ και η άρνησή του να συνεχίσει να στηρίζει την

εμφανώς διαλυμένη και ηττημένη Ουκρανία σε αυτόν τον πόλεμο, έχει θορυβήσει τον Ζελένσκι αλλά και την ευρωπαϊκή αστική τάξη και τα επιτελεία της. Παρά τις ανυποχώρητες δηλώσεις περί «ουκρανικής Κριμαίας», είναι μάλλον αναπόφευκτος ο συμβιβασμός, με βάση τα σχέδια των ΗΠΑ. Αυτή η σιωπηλή αποδοχή από πλευράς ΕΕ/Ουκρανίας φαίνεται ακόμη και στην θολή αντιπρότασή τους για την ειρηνευτική συμφωνία καθώς προτείνουν «συζήτηση και επίλυση των εδαφικών ζητημάτων μετά από πλήρη και άνευ όρων κατάπαυση πυρός». Η ένταξη στο ΝΑΤΟ φαίνεται προς το παρόν να φεύγει από το τραπέζι, αλλά ζητούν να μπορεί η Ουκρανία να διατηρήσει τις αμυντικές της δυνάμεις χωρίς περιορισμούς και να μην υπάρξουν περιορισμοί στην παρουσία, τα όπλα και τις επιχειρήσεις των φιλικών ξένων δυνάμεων στο έδαφός της. Ακόμη ζητούν την οικονομική αποζημίωση της Ουκρανίας από ρωσικά κρατικά περιουσιακά στοιχεία που θα παραμείνουν δεσμευμένα μέχρι η Ρωσία να αποζημιώσει την Ουκρανία.

Αυτή η κατάσταση καταδεικνύει το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται αυτή τη στιγμή και η Ουκρανία αλλά και η ΕΕ. Με εξαίρεση την μη αναγνώριση της Κριμαίας ως ρωσική, μάλλον μια κίνηση μόνο για τα μάτια του κόσμου, φαίνεται πως και η Ευρώπη έχει εξαντλήσει τα όριά της. Ο γάλλος πρόεδρος Μακρόν δήλωσε στις 26 Απριλίου ότι «...Ο τερματισμός του πολέμου στην Ουκρανία. Αυτός είναι ο κοινός μας στόχος με τον αμερικανό πρόεδρο Ντόναλντ Τραμπ» και ότι «η Ουκρανία είναι έτοιμη για μια εκκεντρική άσκηση. Ο πρόεδρος Ζελένσκι μου το επανέλαβε σήμερα. Θα ήθελε να συνεργαστεί με τους Αμερικανούς και τους Ευρωπαίους για να καταστεί αυτό δυνατό». Οι ευρωπαίοι ηγέτες συνεχίζουν να συντηρούν το μέτωπο στην Ουκρανία, ξοδεύοντας πακτωλούς χρημάτων, σε βάρος των ευρωπαϊκών λαών, στην προσπάθεια να καταφέρουν να κερδίσουν ένα κομμάτι από την πίτα. Όμως η συνεπής δουλοπρέπεια τους προς τις ΗΠΑ, σε συνδυασμό με τις τρομακτικές γι' αυτούς κεντρόφυγες τάσεις εντός

της ΕΕ και τα «βλέμματα» πολλών ανατολικών και βαλκανικών κρατών προς την Ρωσία (βλ. Ουγγαρία, Μολδαβία κ.ά.), τείνουν στην αποτυχία του στόχου τους.

Ρωσία: με τον αέρα του νικητή

Στον αντίποδα η Ρωσία συνεχίζει τις επιθέσεις της στα ουκρανικά εδάφη με πυραύλους και drones. Ο Πούτιν γνωρίζει καλά ότι έχει καταφέρει να επιβάλει μια νίκη του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή και πιέζει μέχρι να επιτευχθεί μια συμφωνία που θα καλύπτει όλους τους όρους της Ρωσίας. Πέραν της αναγνώρισης της Κριμαίας ως επίσημο έδαφός της, η Ρωσία αρνείται το ενδεχόμενο ουκρανικού ελέγχου στην πυρηνική μονάδα της Ζαπορίζια, ζητά την αποστρατιωτικοποίηση της Ουκρανίας (μείωση του μεγέθους του στρατού της και απαγόρευση παρουσίας ξένων στρατευμάτων) και απορρίπτει την ιδέα ανάπτυξης ευρωπαϊκών ειρηνευτικών δυνάμεων στην Ουκρανία, θεωρώντας ότι αυτό θα ισοδυναμούσε με συμμετοχή του ΝΑΤΟ στον πόλεμο.

Το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω

Το ενδεχόμενο να καταφέρουν οι ΗΠΑ να επιβάλουν μια συμφωνία για το Ουκρανικό που φαινομενικά θα εξομαλύνει τις σχέσεις τους με την Ρωσία δεν είναι απίθανο. Το σίγουρο όμως είναι ότι θα πρόκειται για μια πρόσκαιρη κατάπαυση πυρός μεταξύ των δύο μερών. Όσο κι αν προσπαθήσουν οι ΗΠΑ και ευρύτερα το στρατόπεδο των Δυτικών, δεν μπορούν να επιβάλλουν την αποκόλληση της Ρωσίας και της Κίνας (που είναι και ο απώτερος στόχος των ΗΠΑ για την απομόνωση της δεύτερης). Το 2024, το διμερές εμπόριο Ρωσίας-Κίνας έφτασε σε ιστορικό υψηλό των 237 δισεκατομμυρίων δολαρίων, με την Κίνα να καθίσταται ο κύριος εμπορικός εταίρος της Ρωσίας, αντικαθιστώντας την Ευρώπη, με τη Ρωσία να εξάγει ενέργεια και φυσικούς πόρους και η Κίνα να παρέχει τεχνολογία και χρηματοδότηση. Επίσης οι ρωσικές τράπεζες έχουν υιοθετήσει το σύστημα «China Track» για να διευκολύνουν τις εμπορικές συναλλαγές με την Κίνα, αποφεύγοντας τη δυτική επο-

πτεία. Επιπλέον, οι κοινές ασκήσεις, όπως η ναυτική άσκηση στον Κόλπο του Ομάν (με το Ιράν), καθώς και οι συμφωνίες ανταλλαγής τεχνολογίας, δείχνουν ότι οι δύο χώρες εντείνουν την συνεργασία τους και σε στρατιωτικό επίπεδο.

Αλλά ακόμη και αν αυτή η «εξομάλυνση» των σχέσεων ΗΠΑ - Ρωσίας επέλθει πρόσκαιρα με μια παύση του πολέμου στην Ουκρανία, ποια εγγύηση υπάρχει ότι αυτό ή κάποιο άλλο μέτωπο δεν θα ξανανοιξει; Ειδικά αν λάβει κανείς υπόψη του τις επιδιώξεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Τα πολεμικά μέτωπα ήδη έχουν πληθύνει επικίνδυνα (Παλαιστίνη, Λίβανος, Συρία, Υεμένη κ.ά.), με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ να διατηρεί ρόλο τοποτηρητή των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή και να εμφανίζεται με ανανεωμένη και αυξανόμενη επιθετικότητα. Ειδικά τα σχέδια του Τραμπ για πυρηνικό και πυραυλικό αφοπλισμό του Ιράν δεν πρόκειται σίγουρα να μείνουν αναπάντητα ούτε από την Κίνα, αλλά ούτε και από την Ρωσία.

Ο Τραμπ και η πολιτική δεν είναι παρά άλλη μια έκφανση της προσπάθειας των ΗΠΑ να διατηρήσουν την παγκόσμια ηγεμονία τους με αυξανόμενη επιθετικότητα και με μια σιωπηρή παραδοχή της αποτυχίας των προηγούμενων πολιτικών τους. Βέβαια δεν υπάρχει κανένα επαρκές δεδομένο ότι η πολιτική του Τραμπ θα φέρει αποτελέσματα σε οικονομικό ή άλλο επίπεδο, μάλλον το αντίθετο. Με το δεδομένο ότι οι ΗΠΑ εγκαθιδρύθηκαν ως παγκόσμια πρώτη δύναμη μετά από δύο παγκόσμιους πολέμους, είναι προφανές ότι η μια ανατροπή αυτής της πρωτοκαθεδρίας θα περάσει από την πόρτα του Τρίτου Παγκοσμίου, που ήδη εκτυλίσσεται, με την πυρηνική απειλή πάνω απ' όλη την ανθρωπότητα. Οι εξελίξεις θα καθοριστούν από την ταξική πάλη σε παγκόσμιο επίπεδο, ιδιαίτερα στις ΗΠΑ. Αν κάτι μπορεί να σώσει την ανθρωπότητα είναι η συλλογική μνήμη της εργατικής τάξης που ξέρει ότι αυτοί που αλαλάζουν τις πιο ηχηρές πολεμικές ιαχές, δεν βρίσκονται ποτέ νεκροί στα χαρακώματα.

■ Δανάη Γάτσου

Υεμένη - Μ. Ανατολή

Σημείο ανάφλεξης

Η Υεμένη, στον νότο της Αραβικής Χερσονήσου, βρίσκεται σε μια στρατηγική θέση, καθώς συνδέει την Αραβική Θάλασσα και τον Ινδικό Ωκεανό μέσω του Κόλπου του Άντεν και των στενών του Μπαμπ-ελ-Μαντέμπ με την Ερυθρά Θάλασσα και από εκεί με τη Διώρυγα του Σουέζ.

Ονομαζόμενη στην αρχαιότητα «Ευτυχημένη Αραβία» για τα φυσικά και ορυκτά πλούτη της, ήταν πάντα μια περιοχή δύσκολο να υποταχτεί στις μεγάλες αυτοκρατορίες (ρωμαϊκή, οθωμανική) και δυνάμεις. Η άγρια μορφολογία του εδάφους επέτρεπε τις εξεγέρσεις και τη διαρκή αντίσταση των ατιθάσεντων ντόπιων πληθυσμών. Οι περιοχές που προέκυψαν μετά τη διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας ως Βόρεια και Νότια Υεμένη ενώθηκαν το 1990. Το 2011, με την επέμβαση της αντιδραστικής ουαχαμπίτικης δυναστείας της Σαουδικής Αραβίας, για να καταπνίξει τις επαναστατικές εξελίξεις της «Αραβικής Άνοιξης», ξεκίνησε ένας μακροχρόνιος εμφύλιος πόλεμος.

Παρά τις φρικαλεότητες αυτής της επέμβασης, οι σίτες Χούθι, οργανωμένοι πολιτικά στο κίνημα Ανσαράλα, αντίπαλοι της Σ. Αραβίας και σε συμμαχία με το Ιράν, κατάφεραν να επικρατήσουν καταλαμβάνοντας την πρωτεύουσα Σανάα το 2015. Η Σ. Αραβία προχώρησε σε ναυτικό αποκλεισμό και βομβαρδισμό από αέρος της Σανάα, εκμεταλλευόμενη τους σουνίτες στον βορρά και έχοντας τη βοήθεια των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ, Βρετανίας, Γαλλίας. Παρόλα αυτά, οι Χούθι, δικαίως φημισμένοι ότι δεν τα παρατάνε ποτέ και κομμάτι του «άξονα της αντίστασης» του Ιράν (μαζί με Χεζμπολάχ και Χαμάς), δεν εγκατέλειψαν τη Σανάα και μάλιστα μπόρεσαν να εξαπολύσουν βαλλιστικές επιθέσεις ενάντια στην πρωτεύουσα της Σ. Αραβίας, το Ριάντ.

Από το 2015, στον εμφύλιο σκοτώθηκαν 10.000 άνθρωποι, ανάμεσά τους 4.000 παιδιά, ενώ πάνω από 50.000 ήταν οι τραυματίες. 3 εκ. Υεμενίτες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, ενώ 15-20 εκ. βρίσκονται σε συνθήκες πείνας και εξάρτησης από την επισιτιστική βοήθεια του ΟΗΕ. Με το σκληρό εμπόριο σε φαγητό, τρόφιμα και καύσιμα (πράγμα που δεν επιτρέπει και την άντληση νερού σε αυτή την άνυδρη περιοχή), η Υεμένη έχει τη μεγαλύτερη παιδική θνησιμότητα στον κόσμο και έχει χαρακτηριστεί ως η χειρότερη ανθρωπιστική καταστροφή εδώ και δεκαετίες.

Οι σκληροτράχηλοι Χούθι απάντησαν επανειλημμένα στο ναυτικό αποκλεισμό με επιθέσεις σε πλοία της Σ. Αραβίας και των συμμάχων της το 2017 και 2018, υποχρεώνοντάς τη σε απαγόρευση περάσματος στα δεξαμενόπλοιά της, παρότι είχε την υποστήριξη οχτώ σουνιτικών αραβικών κρατών και της αεροπορίας της. Μετά από την αρχή του γενοκτονικού πολέμου των Σιωνιστών στη Γάζα, οι Χούθι χτύπησαν το ισραηλινό λιμάνι του Εϊλάτ στην Ερυθρά Θάλασσα με drones (μη επανδρωμένα αεροσκάφη) από μια απόσταση 200 χλμ. Στη συνέχεια, άρχισαν να επιτίθενται σε πλοία με ισραηλινή σημαία, αξιοποιώντας τη στενότητα του περάσματος του Μαντέμπ. Τον Νοέμβριο του 2023, κατέλαβαν ένα τέτοιο πλοίο κρατώντας το πλήρωμα όμηρο για 14 μήνες. Τον ίδιο μήνα, εξέπληξαν τους πάντες χτυπώντας μέσα στον Ινδικό Ωκεανό, χιλιάδες μίλια μακριά από την Υεμένη, ένα πλοίο της κακόφημης ισραηλινής εταιρίας ZIM – και στη συνέχεια ανακήρυξαν ως στόχους όλα τα πλοία που κατευθύνονταν σε ισραηλινά λιμάνια.

Από τον Ιανουάριο του 2024, μετά από αλληπάλληλα πλήγματα των Χούθι σε ναυτικούς στόχους, ΗΠΑ και Βρετανία ξεκίνησαν χτυπήματα στο έδαφος της Υεμένης με πυραύλους και αεροπορία. Η ΕΕ προχώρησε

στην επιχείρηση «Ασπίδες», στην οποία η κυβέρνηση Μητσοτάκη ήταν από τους πρωταγωνιστές, στέλνοντας φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα. Χωρίς αποτέλεσμα: οι επιχειρήσεις των Χούθι στην πραγματικότητα ενισχύθηκαν, φτάνοντας στο χτύπημα με drones στο Τελ Αβίβ (δηλαδή στη ΝΑ Μεσόγειο, σε ακόμα μεγαλύτερες αποστάσεις) – ένα πραγματικά εκπληκτικό επίτευγμα για μια δύναμη που δεν διαθέτει στόλο και αεροπορία!

Με σχετικά απλά μέσα σε σύγκριση με τα «έξυπνα» όπλα των Δυτικών ιμπεριαλιστών και με το στοιχείο του αιφνιδιασμού, έχουν δημιουργήσει ένα πραγματικά σοβαρό πρόβλημα στο διεθνές εμπόριο (πετρέλαιο, φυσικό αέριο κ.ά.) μέσω της Ερυθράς Θάλασσας, το οποίο έχει πέσει περίπου κατά 70%. Η εναλλακτική επιλογή του περιήλου της Αφρικής, στον οποίο υποχρεώνονται οι ναυτιλιακές εταιρίες, προσθέτει στη διαδρομή 3.500 ναυτικά μίλια.

Με τον Μπάιντεν και ζυγίζοντας το ρίσκο μιας ανεξέλεγκτης περιφερειακής κλιμάκωσης, τα χτυπήματα των ΗΠΑ, παρά τα πλήγματα που επέφεραν στους Χούθι, στόχευαν κυρίως σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις τους, ενώ είχε αποφευχθεί ο χαρακτηρισμός τους ως «ξένη τρομοκρατική οργάνωση». Με την άνοδο του Τραμπ στην προεδρία, τα χτυπήματα αναβαθμίστηκαν – αφενός για να λυθεί το πρόβλημα του εμπορικού δρόμου, αφετέρου κλιμακώνοντας την πίεση και τις απειλές για πόλεμο με το Ιράν. Παράλληλα με το «πράσινο φως» στους Σιωνιστές δολοφόνους να σπάσουν την εκεχειρία στη Γάζα, το αμερικανικό ναυτικό και αεροπορία προχώρησαν σε μαζικά χτυπήματα στις περιοχές των Χούθι στη δυτική και νότια Υεμένη, προκαλώντας βαριές απώλειες αμάχων. Ο Τραμπ τούς απείλησε: «ο χρόνος σας τελείωσε». Ενώ βαρυσήμαντη είναι η δήλωση του συμβούλου του: «Σήμερα, οι Χούθι αποτελούν **την πιο ισχυρή πρόκληση στην ναυτική ηγεμονία των ΗΠΑ** και των συμμάχων τους από την εποχή του αυτοκρατορικού ναυτικού της Ιαπωνίας στον Ειρηνικό Ωκεανό κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.»

Η δήλωση στοχεύει σε προπαγανδιστική πολεμική προετοιμασία αλλά φανερώνει και μια μεγάλη αλήθεια. Οι Χούθι δεν χτυπάνε κινέζικα και ρωσικά πλοία, τη στιγμή που: **α)** Το 60% των κινέζικων εξαγωγών στην Ευρώπη περνάει μέσω της Ερυθράς Θάλασσας και μάλιστα η κίνηση των κινέζικων πλοίων μέσω του Σουέζ έχει αυξηθεί κατά 25% από τον Οκτώβριο του 2023 (αρχή της σιωνιστικής σφαγής στη Γάζα). **β)** Το Σουέζ είναι επίσης κρίσιμο για τις ρωσικές εξαγωγές πετρελαίου προς Ινδία-Κίνα. **γ)** Ο νέος δρόμος στην Αρκτική, που βρίσκεται υπό τον έλεγχο της Ρωσίας είναι μια τεράστια ανατροπή σε βάρος των ΗΠΑ στην παγκόσμια «εξίσωση των θαλασσών». Έτσι, το χτύπημα των Χούθι από τον Τραμπ γίνεται κατανοητό, ως συνέχεια και των κινήσεων του για τη Γροιλανδία, ενάντια στον Καναδά και για τον έλεγχο της Διώρυγας του Παναμά.

Αυτές οι εξελίξεις τροφοδοτούν όλο και περισσότερο την απειλή νέων πολέμων στη Μ. Ανατολή – και κυρίως την τρομακτική προοπτική μιας επέκτασής του προς την πλευρά του Ιράν, που είναι ο μεγάλος αντίπαλος των ΗΠΑ στην περιοχή αλλά που «πλάι και πίσω» του στέκουν οι «γίγαντες» της Ρωσίας και της Κίνας.

στον κόσμο...

Μαρόκο

Μαζική διαδήλωση πραγματοποιήσαν πάνω από 1.500 Μαροκινοί στο λιμάνι της Ταγγέρης, σε ένδειξη έμπρακτης αλληλεγγύης προς τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό. Βασικό αίτημα της διαδήλωσης ήταν η διακοπή κάθε συνεργασίας της κυβέρνησης με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, που 19 μήνες διαπράττει μία από τις πιο αιματηρές γενοκτονίες. Συγκεκριμένα, λιμενεργάτες και οργανώσεις απηύθυναν το κάλεσμα με σκοπό το μπλοκάρισμα του σχεδιαζόμενου ελλιμενισμού ενός πλοίου που μετέφερε εξαρτήματα για πολεμικά αεροσκάφη F-35 από τις Ηνωμένες Πολιτείες για το Ισραήλ. Αυτό είχε ως συνέπεια εργαζόμενοι και νεολαία να βγουν στον δρόμο για να απαιτήσουν τη διακοπή των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Μαρόκου και Ισραήλ, ενώ τα συνθήματα που επικράτησαν ήταν «Ο λαός θέλει να απαγορευτεί το πλοίο» και «Όχι σε γενοκτονικά όπλα στα μαροκινά ύδατα». Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο μαροκινός λαός έδειξε την αλληλεγγύη του στην Παλαιστίνη. Από την πρώτη στιγμή, τον Οκτώβριο του 2023, πήρε θέση, καθώς επίσης, χιλιάδες έχουν διαδηλώσει σε πολλές πόλεις της χώρας μετά την παραβίαση της εκεχειρίας από το Ισραήλ τον περασμένο Μάρτη.

Βολιβία

Σε κατάληψη του εργοστασίου προχώρησαν οι εργάτες στις 31 Μαρτίου, όταν η Cervecería Boliviana Nacional-CBN (εταιρεία ποτών που ελέγχει το 90% της αγοράς μπύρας στη Βολιβία) ανακοίνωσε χωρίς καμία προειδοποίηση ότι θα κλείσει τις εγκαταστάσεις, πετώντας πάνω από 150 οικογένειες στην ανεργία. Ως πρόσχημα η εταιρεία χρησιμοποιεί τον κίνδυνο της χρεοκοπίας, όμως αναμενόμενα δεν έχει ανταποκριθεί στο αίτημα των εργαζομένων να ανοίξουν τα βιβλία. Μάλιστα, η CBN είναι ιδιοκτησία της πολυεθνικής AB InBev, που είναι η έβδομη μεγαλύτερη εταιρεία στη Βολιβία, με ετήσια κέρδη άνω των 868 εκατ. μολιβιάνων (125,7 εκατ. δολάρια).

Από την πλευρά των εργαζομένων υπάρχει αποφασιστικότητα να φτάσουν τον αγώνα μέχρι τέλους, καλώντας κι άλλα σωματεία και εργαζομένους να συμμετέχουν και να ενωθούν μαζί τους. Ταυτόχρονα, όμως, συρρέουν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ακόμα και η κυβέρνηση του Λουίς Άρσε που προσπαθούν να εμπλακούν ώστε να εμποδίσουν τον εργατικό αγώνα να ριζοσπαστικοποιηθεί περαιτέρω. Η κυβέρνηση του MAS δεν απολαμβάνει πια την απήχηση που είχε κάποτε. Οι αυταπάτες της «αριστερής κυβέρνησης» έχουν αρχίσει να σπάνε λόγω των επανειλημμένων προδοσιών του, το οποίο ανέλαβε την εξουσία το 2006 μετά από έναν εξεγερσιακό αγώνα των εργατών που ζητούσαν την εθνικοποίηση των πόρων φυσικού αερίου της χώρας. Το MAS υποσχέθηκε την εθνικοποίηση των πρώτων υλών της χώρας και την εκδίωξη των πολυεθνικών, που όχι μόνο δεν υλοποίησε, αλλά έχει εφαρμόσει νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

Σε αυτό το γενικό κλίμα, που οι εργαζόμενες και φτωχές μάζες υποφέρουν από την ακρίβεια και τη γενικότερη οικονομική κρίση, έλαβε χώρα και αποκλεισμός δρόμων στη Λα Πας από χιλιάδες μεταλλωρύχους. Η έλλειψη καυσίμων και εκρηκτικών, καθώς και η υποτίμηση του μολιβιανού πέσο δημιουργεί προβλήματα στην παραγωγή και έχει προκαλέσει μία εκτίναξη των τιμών. Τα γελοία μέτρα που έχει αναλάβει μέχρι τώρα η κυβέρνηση αφορούν στη μείωση κατανάλωσης καυσίμων (δηλ. τη χρήση αυτοκινήτων) όπως η ελαχιστοποίηση της δια ζώσης εκπαίδευσης, την περικοπή της χρήσης κρατικών οχημάτων και την περικοπή του διαλείμματος των δημόσιων υπαλλήλων!

Αντιμέτωπος με την «τελική λύση» ο παλαιστινιακός λαός, πεδίο σύγκρουσης Τουρκίας – Ισραήλ η Συρία

Χωρίς τρόφιμα, νερό, ηλεκτρικό, καύσιμα και φάρμακα, στερούμενος ακόμα και την ελάχιστη ανθρωπιστική βοήθεια που περνούσε από τα σημεία ελέγχου μέχρι πρόσφατα, βρίσκεται ο παλαιστινιακός πληθυσμός της Γάζας, αντιμέτωπος με μια πρωτοφανούς βαρβαρότητας επιχείρηση λιμοκτονίας και μαζικών δολοφονιών. Με ανάλογη ένταση συνεχίζονται οι επιθέσεις και η αρπαγή γης στη Δ. Όχθη και το γειτονικό Λίβανο. Στη Συρία, Τουρκία και Ισραήλ ξεδιπλώνουν την επεκτατική τους ατζέντα υπό τη σκέπη του Τραμπ, που επιδιώκει να κρατήσει ισορροπίες και να προωθήσει τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για μια Νέα Μέση Ανατολή κάτω από τη δική του κυριαρχία.

Από τις 2 Μαρτίου, πολύ πριν κηρύξει τη λήξη της συμφωνηθείσας εκεχειρίας, το σιωνιστικό καθεστώς αποφάσισε την πλήρη απαγόρευση εισόδου των ανθρωπιστικών κονβόι καταδικάζοντας σε θάνατο από αστία τον παλαιστινιακό λαό. Υποστήριξε ότι η ανθρωπιστική βοήθεια που κατάφερε να εισέλθει στη Λωρίδα της Γάζας τις έξι εβδομάδες της εκεχειρίας (μόλις το 50% της συμφωνηθείσας) είναι υπεραρκετή για να επιβιώσουν τα 2,3 εκατομμύρια του εξαθλιωμένου πληθυσμού της. Ισχυρίστηκε ακόμα πως έπρεπε να τερματιστεί γιατί ενισχύει τη Χαμάς. Ταυτόχρονα εξαπέλυσε μια άνευ προηγουμένου επιχείρηση πλήρους ισοπέδωσης όσων περιοχών έχουν γλιτώσει, και εξολόθρευσης όσων αμάχων, δημοσιογράφων, διασωστών, γιατρών και νοσηλευτών έχουν επιβιώσει. Δεν υπάρχει ούτε ένα τετραγωνικό γης στη Λωρίδα που να μπορεί να θεωρηθεί ασφαλές.

Τα νούμερα είναι ασύλληπτα: κοντά 52.000 νεκροί, πάνω από 116.000 οι τραυματίες, 65.000 παιδιά με σοβαρό υποσιτισμό και 56.000 ορφανά. Πέρα όμως από τα νούμερα, που μοιάζει να έχουν χάσει το νόημά τους, φαίνεται πως βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα εκδοχή του σχεδίου γενοκτονίας και εθνοκάθαρσης της Παλαιστίνης, αποτέλεσμα της αδυναμίας του σιωνιστικού καθεστώτος να εξολοθρεύσει την

αντίσταση, να εξωθήσει τον παλαιστινιακό λαό σε «οικειοθελή» αποχώρηση και να επιβάλλει στις γειτονικές χώρες μια μαζική εισροή προσφύγων.

Η τελευταία εκδοχή της τελικής λύσης

Η υπό εξέλιξη επιχείρηση, που με κυνική απανθρωπιά διαφημίζουν ακροδεξιά στοιχεία της κυβέρνησης Νετανιάχου όπως ο Κατς, ο Σμότριντς ή ο Μπεν Γκβίρ, στοχεύει καταρχήν στην κατάληψη του 50% της Λωρίδας της Γάζας, τη βίαιη εκκένωσή της και τη μετατροπή της σε νεκρή ζώνη που θα ελέγχεται από τον ισραηλινό στρατό έως ότου προσαρτηθεί στο Ισραήλ. Το σύνολο των 2,3 εκατομμυρίων κατοίκων του θύλακα θα εγκλωβιστεί στο υπόλοιπο 50%, που θα μετατραπεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, έως ότου η αστία, η εξαθλίωση και οι αρρώστιες αναγκάσουν όσους επιβιώσουν να πάρουν το δρόμο της προσφυγιάς. Οι γειτονικές χώρες που σήμερα αρνούνται, δεν θα μπορούν τότε παρά να τους δεχτούν κάτω από το βάρος της ανθρωπιστικής κρίσης.

Υπό αυτό το πρίσμα, τα νέα σχέδια εκεχειρίας που πέφτουν στο τραπέζι, είτε από τον εκπρόσωπο του Τραμπ, Στιβ Γουίντκοφ, είτε από τις διαμεσολαβήτριες χώρες (Αίγυπτο, Κατάρ) λίγη σημασία έχουν. Από την πλευρά του Ισραήλ, η συμμετοχή στις συζητήσεις είναι εντελώς προσχηματική εφόσον εμμένει στην άρνησή του να αποδεχτεί την αποχώρηση των ισραηλινών στρατευμάτων από τη Γάζα και τον τερματισμό του πολέμου. Αυτά είναι που θέτει ως προαπαιτούμενο για οποιαδήποτε νέα συμφωνία και για την απελευθέρωση των υπόλοιπων ομήρων η Χαμάς, η οποία παρά τα ισχυρά πλήγματα που έχει δεχτεί εξακολουθεί να διατηρεί σημαντικές δυνάμεις. Οι όποιες πιέσεις στο σιωνιστικό καθεστώς προέρχονται από το κίνημα γύρω από τους συγγενείς των ομήρων που ζητά τον τερματισμό του πολέμου, τις σημαντικές οικονομικές επιπτώσεις και τις αυξανόμενες αντιδράσεις των εξουθενωμένων εφένδρων.

Στον αντίποδα, υπάρχει η αναμφισβήτητη αποδυνάμωση του Άξονα της Αντίστασης (Χεζμπολάχ, Ιράν, Συρία), στον οποίο στηριζόταν η παλαιστινιακή αντίσταση και η αμέριστη στήριξη του Τραμπ – πολιτική, στρατιωτική και οικονομική – στα σχέδια Νετανιάχου, τουλάχιστον στο σκέλος που αφορά στο παλαιστινιακό ζήτημα. Μετά τα σενάρια περί Ριβιέρας της Ανατολής και τα νέα εξοπλιστικά πακέτα προς το Ισραήλ που ενέκρινε, έτεινε νέα χείρα βοήθειας εξαπολύοντας τη φονικότερη επίθεση που έχει δεχτεί μέχρι σήμερα η Υεμένη και αυξάνοντας τις πιέσεις προς το Ιράν (δύο μήνες διορία για να υπογράψει μια νέα συμφωνία για το πυρηνικό του πρόγραμμα ώστε να αποφύγει στρατιωτικές και οικονομικές κυρώσεις).

Όσον αφορά στη Δ. Όχθη, προετοιμάζεται και εκεί η διάδοχη κατάσταση. Οι διωγμοί, οι δολοφονίες, οι καταστροφές και οι απαλλοτριώσεις γης έχουν πάρει εφιαλτικές διαστάσεις. Οι εποικισμοί αυξάνουν και εξαπλώνονται μέσα στα παλαιστινιακά εδάφη καθιστώντας αδύνατο ένα μελλοντικό παλαιστινιακό κράτος. Η δε Φατάχ, κύρια δύναμη της Παλαιστινιακής Αρχής, παίζει τον πιο βρώμικο ρόλο στην πολύχρονη προδοτική ιστορία της: Σα να μην έφτανε το ότι έχει γίνει το μακρύ χέρι των Αμερικανών και των Σιωνιστών στη Δ. Όχθη και έχει αφήσει τον παλαιστινιακό λαό ανυπεράσπιστο στη σιωνιστική βαρβαρότητα, δεν διστάζει να καλεί τη Χαμάς (ουσιαστικά τις δυνάμεις της αντίστασης) να παραιτηθεί. Οργανώνει, μάλιστα, μαζί με τους Αμερικανούς δήθεν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας εναντίον της στη Γάζα. Ταυτόχρονα, προαλείφει για διάδοχο του 89χρονου Αμπάς, τον Χουσεϊν αλ Σέιχ, «ρεαλιστή» στενό συνεργάτη του νυν προέδρου με στενές σχέσεις με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ. Η νέα Παλαιστινιακή Αρχή, κομμένη και ραμμένη στις αμερικανο-σιωνιστικές προδιαγραφές, που θα κληθεί να επιβάλλει το επόμενο καθεστώς κατοχής σε ό,τι απομένει από την Παλαιστίνη, είναι ήδη στα σκαριά.

Πεδίο αντιπαράθεσης η Συρία

Στη Συρία, το δεύτερο από τα πολλά μέτωπα που έχουν αναζωπυρωθεί στην περιοχή, Ισραήλ και Τουρκία διασταυρώνουν τα ξίφη τους. Μετά τη συνεργασία τους για την ανατροπή του Άσαντ, τα συγκρουόμενα συμφέροντά τους τους έχουν φέρει σε ευθεία αντιπαράθεση που απειλεί να εξελιχθεί σε ένοπλη σύρραξη στα πολύπαθα συριακά εδάφη. Η Τουρκία του Ερντογάν, χορηγός και υποστηρικτής των τζιχαντιστικών δυνάμεων του νέου καθεστώτος του Αλ Τζολάνι, έσπευσε να ελέγξει στρατιωτικά το βόρειο και κεντρικό τμήμα της χώρας, ενορχήστρωσε τη συμφωνία εκεχειρίας του νέου καθεστώτος με τον Κούρδους (με τη συναίνεση του Τραμπ που δε δίστασε να «πουλήσει» τους μέχρι πρότινος συμμάχους του) και ξεκίνησε συνομιλίες για μια αμυντική συμφωνία που ανοίγει το δρόμο για μετατροπή της Συρίας σε τουρκικό προτεκτοράτο.

Η αντίδραση του σιωνιστικού καθεστώτος ήταν αναμενόμενη. Φρόντισε άμεσα να επεκτείνει την κατοχή συριακών εδαφών στο νότο, αύξησε τα φυλάκια και τις υποδομές του εκεί και έχει εγκρίνει τα κονδύλια που απαιτούνται για να αυξήσει τους εποίκους που διατηρεί στην περιοχή από 31.000 σε 50.000 μέσα στο 2025. Δεν μπορούσε, όμως, να ανεχτεί τη διαφανόμενη επικράτηση της Τουρκίας. Από τις αρχές Απριλίου ξεκίνησαν καταγιοιστικές ισραηλινές επιθέσεις στις περιοχές της Χάμα και της Χομς καταστρέφοντας αεροπορικές βάσεις και υποδομές που σκόπευε να χρησιμοποιήσει ο τουρκικός στρατός. Η τουρκική απάντηση ήταν η ανάπτυξη ισχυρών στρατιωτικών δυνάμεων στην τουρκο-συριακή μεθόριο με στόχο το επικείμενο πέρασμα των συνόρων.

Την έκρυθμη κατάσταση συμπληρώνει, καταρχάς, η στάση των κούρδων μαχητών και συνολικά των Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων (SDF) που όχι μόνο αγνοούν επιδεικτικά την εκεχειρία – μετά τον πλήρη αποκλεισμό τους, όπως και όλων των εθνικών και θρησκευτικών μειοψηφιών, από την νέα προσωρινή

συριακή κυβέρνηση – αλλά έχουν προχωρήσει στην κατάληψη της αεροπορικής βάσης Αλ Ντουμαϊρ, 40 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Δαμασκού. Επιπλέον, ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός (SFA), αντάρτες που μέχρι πρόσφατα συμμαχούσαν με τους τζιχαντιστές του Αλ Τζολάνι, έχουν αυτονομηθεί, ελέγχουν τη μεθόριο με το Ιράκ και συνεργάζονται με τους Κούρδους.

Πίσω από τις κινήσεις των Κούρδων και του SFA βρίσκονται οι ΗΠΑ που, εξυπηρετώντας τη δική τους ατζέντα, επιχειρούν να διατηρήσουν και να επεκτείνουν τον έλεγχό τους στη βόρεια και ανατολική Συρία, να ελέγξουν τον Αλ Τζολάνι και να πιάσουν την Τουρκία και το Ισραήλ να βάλουν νερό στο κρασί τους. Αποτέλεσμα αυτών των πιέσεων είναι η έναρξη συνομιλιών των δυο καθεστώτων με στόχο τη δημιουργία ενός μηχανισμού συνεννόησης και αποτροπής επεισοδίων στο συριακό έδαφος.

Και ενώ ο Τραμπ ξεδιπλώνει τη στρατηγική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για τη δημιουργία της Νέας Μέσης Ανατολής σπέρνοντας θάνατο και καταστροφή, ενώ τα δυτικά και τα περισσότερα αραβικά καθεστώτα παρακολουθούν αδιάφορα να διαδραματίζεται μπροστά τους ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα της σύγχρονης ιστορίας, ενώ ο Έλληνας πρωθυπουργός προσφέρει τη χώρα προς εκμετάλλευση στα ιμπεριαλιστικά σχέδια φέρνοντας τον πόλεμο στην πόρτα μας, ενώ όλοι αυτοί μαζί έχουν ξεκινήσει μια τρελή κούρσα εξοπλισμών και στρατιωτικοποίησης που οδηγεί στον όλεθρο, πέφτει στις πλάτες των λαών παγκόσμια να υπερασπιστούν τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό, την ανθρωπιά του ανθρώπινου είδους και το μέλλον της ανθρωπότητας. Το κίνημα αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους που αναζωπυρώνεται σε όλες τις γωνιές του κόσμου ενάντια στην καταστολή και τον εκφασισμό στην πολιτική ζωή, τα ΜΜΕ, τα πανεπιστήμια, τους χώρους δουλειάς, την κοινωνία πρέπει να γίνει ποτάμι ανατροπής και ελπίδας για όλους μας.

■ Μαρία Κτιστάκη

Η Δικτατορία της 21ης Απριλίου

Η Ελλάδα ξύπνησε στις 21 Απριλίου 1967 υπό τις ερπύστριες των τανκς και την επιβολή στρατιωτικού νόμου. Μια ομάδα αξιωματικών με επικεφαλής τον Γεώργιο Παπαδόπουλο κατέλαβε την εξουσία πραξικοπηματικά, επικαλούμενη τον κίνδυνο «κομμουνιστικής απειλής» και την ανάγκη για «εθνική σωτηρία». Το στρατιωτικό καθεστώς εγκαινίασε μια επταετία τρόμου, λογοκρισίας, βασανιστηρίων και στέρησης των πολιτικών ελευθεριών, οδηγώντας τελικά στη μεγαλειώδη εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 1973.

Η πολιτική αστάθεια της δεκαετίας του 1960 έστρωσε το έδαφος για την χούντα. Οι αλληπάλληλες κυβερνητικές κρίσεις, οι συγκρούσεις ανάμεσα στον βασιλιά και την πολιτική ηγεσία και η αδυναμία σχηματισμού σταθερών κυβερνήσεων καλλιέργησαν ένα κλίμα ανασφάλειας και αβεβαιότητας. Παράλληλα, η άνοδος των αγώνων και η μεγαλειώδης εξέγερση των εργαζομένων το 1965, τρόμαξαν την αστική τάξη και τα στρατιωτικά κέντρα εξουσίας, που έβλεπαν την κυριαρχία τους να απειλείται. Μέσα σε αυτό το κλίμα, το στράτευμα εμφανίστηκε ως ο αυτόκλητος «σωτήρας του έθνους».

Το πραξικόπημα δεν ήταν απλώς αποτέλεσμα συνωμοσίας μεμονωμένων αξιωματικών, αλλά προϊόν των αντιδημοκρατικών και αντικομμουνιστικών δομών του μετεμφυλιακού ελληνικού κράτους, το οποίο δεν απέβαλε ποτέ τα αυταρχικά του χαρακτηριστικά. Από τη σκοπιά αυτή, η χούντα δεν ήταν μια «παραφωνία» ή αποκομμένη από το σύστημα, αλλά μια προσπάθεια της αστικής τάξης και του πολιτικού κατεστη-

μένου, σε συνεργασία με τους μηχανισμούς του στρατού, των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, να αποτρέψουν μια πιθανή κοινωνική αλλαγή και τη δημοκρατική διεύρυνση που απαιτούσε ο λαός, κάτι που θα ήταν τρομερό πλήγμα την περίοδο του ψυχρού πολέμου. Το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου ήταν μια βίαιη προσπάθεια να σταματήσει η ιστορία και να διατηρηθεί με τη βία ένα καθεστώς αυταρχισμού και ελέγχου προς τα συμφέροντα της αστικής τάξης και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Η δικτατορία στηρίχτηκε στον φόβο, την προπαγάνδα και τη σιωπή. Από την πρώτη στιγμή, οι συνταγματάρχες κυνήγησαν κάθε φωνή αντίδρασης: αριστεροί, συνδικαλιστές και απλοί πολίτες φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν ή υπέστησαν βασανιστήρια. Παρ' όλες τις προσπάθειές της να παρουσιάσει ένα πρόσωπο «νοικοκυρέματος», σταδιακά άρχισε να αποκαλύπτει τα όρια και τις αντιφάσεις της. Κάτω από την επιφάνεια υπήρχε φτώχεια, ανεργία, διεθνής απομόνωση, σκάνδαλα και αίσθηση αδικίας. Με την επιβολή σκληρού κρατικού ελέγχου και την καταστολή κάθε μορφής συλλογικής δράσης, τα συνδικάτα τέθηκαν υπό κυβερνητική εποπτεία ή διαλύθηκαν, αφαιρώντας από τους εργαζομένους το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης, καταπνίγοντας κάθε προσπάθεια διεκδίκησης καλύτερων όρων εργασίας και κοινωνικά δικαιώματα. Οι μισθοί διατηρήθηκαν σε χαμηλά επίπεδα, ενώ το κόστος ζωής αυξανόταν συνεχώς, προκαλώντας σοβαρή επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Η χούντα προώθησε ένα αναπτυξιακό μοντέλο που ευνοούσε το μεγάλ-

ο κεφάλαιο και τις ξένες επενδύσεις, μια ανάπτυξη που ήταν άνιση και ταξικά μεροληπτική, καθώς ωφελούσε τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα ενώ ταυτόχρονα τσαλαπατούσε τους εργαζόμενους και τον λαό. Επιπλέον, η οικονομική ζωή της χώρας αμαυρώθηκε από σοβαρά σκάνδαλα διαφθοράς, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τη σκανδαλώδη διαχείριση κρατικών κονδυλίων, τις αναθέσεις δημοσίων έργων σε «μημέτερους» και τις υπερτιμολογήσεις έργων διπλασιάζοντας το κρατικό χρέος. Το καθεστώς χρησιμοποίησε την οικονομία ως εργαλείο εξυπηρέτησης πολιτικών και προσωπικών συμφερόντων, υπονομεύοντας κάθε έννοια δικαιοσύνης και διαφάνειας. Πίσω από τη βιτρίνα της δήθεν «οικονομικής σταθερότητας» κρυβόταν μια κοινωνία γεμάτη ανισότητες και βουβή οργή.

Η δικτατορία άρχισε να φθίνει καθώς η κοινωνική δυσαρέσκεια μεγάλωνε και η διεθνής απομόνωση της Ελλάδας γινόταν ολοένα πιο αισθητή. Το καθεστώς, αδυνατώντας να προσφέρει πραγματικές λύσεις στα πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα, στηρίχτηκε όλο και περισσότερο στη βία και την καταστολή, γεγονός που τελικά ενίσχυσε την αντίδραση του λαού.

Οι αυθόρμητες αντιδράσεις, ιδιαίτερα της νεολαίας, άρχισαν να υπάρχουν από τα πρώτα χρόνια της δικτατορίας. Με τις πρώτες καταλήψεις στις νομικές σχολές οι φοιτητές, μέσα από μικρούς και μεγάλους αγώνες, κατάφεραν και πυροδότησαν το ευρύτερο κύμα αμφισβήτησης. Το αποκορύφωμα της υποβόσκουσας δυσαρέσκειας ήταν το Πολυτεχνείο που αποκάλυψε την αδυναμία του καθεστώτος και του ελληνι-

κού καπιταλισμού να ελέγξει μια αποφασισμένη κοινωνία και σήμανε την αρχή του τέλους της δικτατορίας. Οι φοιτητές, οργανωμένοι και αποφασισμένοι, ξεκίνησαν την κατάληψη του Πολυτεχνείου, και άρχισαν να μεταδίδουν μηνύματα αγώνα και ελευθερίας μέσω του πρόχειρου ραδιοφωνικού σταθμού. Τα συνθήματα «Κάτω η Χούντα», «Εξω οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ» «Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία» συμπύκνωσαν τα αιτήματα του λαού που βίωνε τη στέρηση βασικών δικαιωμάτων. Οι εργαζόμενοι ξεκίνησαν απεργίες και διαδηλώσεις, χιλιάδες κόσμου συγκεντρώθηκαν έξω από το κατειλημμένο πολυτεχνείο. Η δικτατορία αντέδρασε με ακραία βία. Το βράδυ της 17ης Νοεμβρίου 1973, τανκς, στρατιώτες και αστυνομικές δυνάμεις έπνιξαν την εξέγερση στο αίμα.

Η τελική κατάρρευση ήρθε μετά την αποτυχημένη διαχείριση του κυπριακού ζητήματος. Η χούντα, μέσω του πραξικοπήματος εναντίον του Μακάριου το καλοκαίρι του 1974, προκάλεσε την τουρκική εισβολή στην Κύπρο, οδηγώντας την σε βαθύτερη κρίση. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου μαζί με το Κυπριακό αποκάλυψε την ανικανότητα της δικτατορίας και, κάτω από τον φόβο μια νέας εξέγερσης, επήλθε η πτώση της.

Η δικτατορία της 21ης Απριλίου αποτελεί μία σκοτεινή περίοδο της νεότερης ελληνικής ιστορίας. Η εξέγερση των εργαζομένων και των φοιτητών απέδειξαν ότι η δίψα για ελευθερία δεν μπορεί να κατασταλεί για πάντα. Η μνήμη εκείνων των αγώνων παραμένει ζωντανή, υπενθυμίζοντας ότι μόνο μέσα από αγώνες στον δρόμο οι εργαζόμενοι μπορούμε να ζήσουμε αξιοπρεπώς και να τσακίσουμε το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που μας καταδικάζει σε πόλεμο, εξαθλίωση και βαρβαρότητα.

■ *B.M.*

Μάης 1936: Η εργατική εξέγερση της Θεσσαλονίκης

Τον Μάη του 1936, χρονιά εξεγέρσεων, επαναστάσεων και εξελίξεων τεράστιας ιστορικής σημασίας, το ελληνικό εργατικό κίνημα έγραψε μια από τις ηρωικότερες σελίδες του. Η εργατική εξέγερση της Θεσσαλονίκης, με πρωταγωνιστές τους καπνεργάτες, ήταν η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της εξουσίας των κυρίαρχων τάξεων στη χώρα μας.

Μερικά χρόνια πριν, η οικονομία στην Ελλάδα γνώρισε μια μεγάλη ανάπτυξη, ξεζουμίζοντας τους εργαζόμενους, ώσπου να τσακιστεί από τα αποτελέσματα της οικονομικής κρίσης του 1929-33. Η ανάπτυξη αυτή δεν ωφέλησε καθόλου τους εργαζόμενους και το φτωχό αγροτικό πληθυσμό. Ιδίως μετά το 1931, το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων καταβαραθρώθηκε. Δίπλα στην οικονομική κρίση, το πολιτικό σύστημα είχε ξεχαρβαλωθεί μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Από την άλλη, οι εργατικοί και συνδικαλιστικοί αγώνες είχαν μπει ήδη πριν την οικονομική κρίση σε μια φάση ανόδου. Νέα σωματεία δημιουργούνταν και οι απεργίες αυξάνονταν. Οι αγώνες χαρακτηρίζονταν από ιδιαίτερη μαχητικότητα και ριζοσπαστικοποίηση και αντιμετώπιζονταν σχεδόν πάντα με ωμή βία και καταστολή.

Το ΚΚΕ και η ΕΓΣΕΕ θα

έπρεπε να συντονίζουν και να οργανώνουν τις κινητοποιήσεις, στρέφοντάς τες ενάντια στην κυβέρνηση, με στόχο την ανατροπή του καθεστώτος και την αντικατάστασή του από ένα σοσιαλιστικό καθεστώς. Όμως κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Όσο δυνάμωνε το εργατικό κίνημα, τόσο η ηγεσία του ΚΚΕ απομακρύνονταν από τον στόχο της Επανάστασης και του Σοσιαλισμού. Με τις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ και την πολιτική των «Λαϊκών Μετώπων», δηλαδή τη συμμαχία μεταξύ της ηγεσίας των ΚΚ και της αστικής τάξης, έδεναν χειροπόδαρα την εργατική τάξη και την παρέδιδαν στα αφεντικά.

Πρωτοπορία μέσα στους εργάτες ήταν οι καπνεργάτες. Πολυάριθμος και καλά οργανωμένος κλάδος, με πολλές κατακτήσεις χάρη στους αγώνες τους, πριν την απεργία το '36 είχαν κατορθώσει να ενοποιήσουν τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις σε μια ομοσπονδία, την Πανελλαδική Καπνεργατική Ομοσπονδία (ΠΚΟ). Η κήρυξη της καπνεργατικής απεργίας έγινε στις 29 Απρίλη και οργανώθηκε με υποδειγματικό τρόπο από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Δημιουργήθηκαν πρωτοβάθμιες απεργιακές επιτροπές, που συγκέντρωναν χρήματα για τη στήριξη της απεργίας, πάνω από τις επιτροπές υπήρχε

η Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή (ΚΑΕ), η οποία εξελέγη από τις απεργιακές οργανώσεις της πόλης, και το όργανο λήψης των αποφάσεων παρέμενε επίσημα η εκτελεστική επιτροπή της ΠΚΟ. Σημαντικότατο ρόλο έπαιξαν οι επαναστάτες τροτσκιστές αγωνιστές, που αποτέλεσε και το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της εξέγερσης και μια μεγάλη συμβολή τους στο ελληνικό επαναστατικό κίνημα. Πρωτοστάτησαν στις μορφές εργατικής αυτοοργάνωσης, στις επιτροπές περιφρούρησης, αλληλεγγύης κ.λπ. Στην ΚΑΕ υπήρχαν 2 τροτσκιστές (ένας απ' την ΟΚΔΕ, ένας απ' την ΚΔΕΕ - Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση Ελλάδας). Ακόμα 10 ήταν μέλη απεργιακών επιτροπών (6 από την ΟΚΔΕ, 4 από την ΚΔΕΕ). Στις δύο μαζικότερες συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν (με συμμετοχή εργατών και από άλλους κλάδους) συζητήθηκε η περιφρούρηση της απεργίας απέναντι στους καπνεμπόρους που χρησιμοποιούσαν απεργοσπάστες.

Στις 3 Μάη, όταν η αστυνομία πήρε ανοιχτά τη θέση των εργοδοτών εκδιώκοντας τις ομάδες περιφρούρησης, οι επιτροπές και η ΚΑΕ προχώρησαν σε νέα διαδήλωση, όπου υπήρξαν συγκρούσεις με την αστυνομία, όμως οι διαδηλωτές έσπασαν τον αστυνομικό κλοιό και πέτυχαν τον σκοπό

τους. Στις 8 Μάη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και διαδήλωση 5.000 καπνεργατών. Η αστυνομία απάντησε με πυροβολισμούς και ξίφη. Έγιναν περίπου 100 συλλήψεις και υπήρξαν τουλάχιστον 11 νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες. Τα Εργατικά Κέντρα της πόλης αναγκάστηκαν να κηρύξουν από κοινού γενική απεργία και διαδήλωση, η οποία ήταν σίγουρο ότι θα έχει χαρακτήρα σύγκρουσης. Το κέντρο της Θεσσαλονίκης γέμιζε κόσμος, η αστυνομία κλείστηκε στα αστυνομικά τμήματα, ενώ ο στρατός που στάλθηκε να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές συμφιλιώθηκε μαζί τους. Οι εργάτες είχαν την πόλη στα χέρια τους. Στις 10 Μάη πραγματοποιήθηκε η κηδεία των νεκρών εργατών, την οποία ακολούθησαν δεκάδες χιλιάδες κόσμου. Προσπαθώντας να εκτονώσει την κατάσταση, η κυβέρνηση κάλεσε σύσκεψη στο υπουργείο Εθνικής Οικονομίας στις 11 Μάη μεταξύ των καπνεμπόρων, των δύο ΓΣΕΕ και της Επιτροπής Αθηνών της ΠΚΟ, όπου συζητήθηκαν και ικανοποιήθηκαν κάποια οικονομικά αιτήματα των απεργών. Το ΚΚΕ αντί να αποχωρήσει από την σύσκεψη και να συνεχίσει τις κινητοποιήσεις, αποφάσισε ότι η κατάσταση έχει οξυνθεί και στις 14 Μάη η ΠΚΟ έδωσε εντολή να σταματήσει η απεργία.

Η απογοήτευση που έσπειρε

στους εργάτες όλης της Ελλάδας η προδοσία του σταλινικού ΚΚΕ άνοιξε τον δρόμο στον Μεταξά για να επιβάλει και επίσημα τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου. Η τραγική κατάληξη της ηρωικής και παραδειγματικής εξέγερσης του 1936 ήταν δυστυχώς μόνο το προοίμιο για ό,τι θα ακολουθούσε τη δεκαετία του '40, όταν η ίδια προδοτική σταλινική πολιτική θα οδηγούσε στη συντριβή της «νικηφόρας επανάστασης που χάθηκε», με τις συμφωνίες σε Λίβανο, Καζέρτα, Βάρκιζα.

Η σημασία και τα διδάγματα του Μάη του '36 για τους σημερινούς αγώνες είναι τεράστια. Ήταν μια εξέγερση σε μια μεγάλη πόλη, καθαρά εργατική στη μορφή και το περιεχόμενό της, βασισμένη στα «όπλα» που μπορούν να οδηγήσουν την εργατική τάξη στη νίκη: ενότητα, αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, γενική απεργία, αποφασιστική σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής. Μας θυμίζει όμως με τραγικό τρόπο την ίδια αναγκαιότητα που υπάρχει και σήμερα, την οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής δύναμης, ικανής να συγκρουστεί σε όλα τα επίπεδα, με κυβέρνηση, κεφάλαιο, κράτος και ιμπεριαλιστές.

■ *Ελ. Ντ.*

77 ΧΡΟΝΙΑ ΝΑΚΜΠΑ:

Ημέρα μνήμης, ζωντανό σύμβολο αντίστασης και διεθνούς αλληλεγγύης

Στις 15 Μαΐου συμπληρώνονται 77 χρόνια από την Νάκμπα, την «Καταστροφή» του παλαιστινιακού λαού, που σηματοδοτήθηκε από τη βίαιη εκδίωξη εκατοντάδων χιλιάδων, τις μαζικές σφαγές και την καταπάτηση της ιστορικής τους γης με τη δημιουργία του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ το 1948. Αυτή, όμως, δεν ήταν μια μεμονωμένη ιστορική πράξη, αλλά η αρχή μιας συνεχούς γενοκτονίας, που εξακολουθεί να εκτυλίσσεται μέχρι και σήμερα.

Το 1947, με απόφαση του ΟΗΕ, επιβλήθηκε η διαίρεση της Παλαιστίνης, παραχωρώντας το 56% των εδαφών στους Σιωνιστές, παρά το γεγονός ότι οι Εβραίοι αποτελούσαν μόλις το 30% του πληθυσμού και κατείχαν λιγότερο από 7% της γης. Αυτή η απόφαση των ιμπεριαλιστών, ελήφθη εσκεμμένα παραμερίζοντας τον παλαιστινιακό λαό με 1.300 χρόνια ιστορικής παρουσίας στην περιοχή. Στόχος του η δημιουργία ενός κράτους-προτεκτοράτου υπό αμερικανική σφαίρα επιρροής, που θα διασφάλιζε τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής και θα αποδυνάμωνε τα αραβικά κράτη.

Στις 14 Μαΐου 1948, με την ανακήρυξη του κράτους του Ισραήλ, ξεκίνησε μια εθνοκάθαρση που κλιμα-

κώθηκε σε πόλεμο. Ο πόλεμος των πέντε αραβικών κρατών (Αίγυπτος, Συρία, Ιορδανία, Λίβανος, Ιράκ) εναντίον του νεοσύστατου Ισραήλ δεν άλλαξε τη μοίρα των Παλαιστινίων. Η ισραηλινή στρατιωτική υπεροχή, ενισχυμένη από τη Δύση, οδήγησε σε καταστροφή: πάνω από 500 παλαιστινιακά χωριά ισοπεδώθηκαν, 15.000 άνθρωποι δολοφονήθηκαν και 750.000 Παλαιστίνιοι εκδιώχθηκαν με τη βία, δημιουργώντας τον μεγαλύτερο προσφυγικό λαό της εποχής. Το 1967, με τον Πόλεμο των Έξι Ημερών, το Ισραήλ κατέλαβε τη Δυτική Όχθη, τη Γάζα και την Ανατολική Ιερουσαλήμ, εδραιώνοντας μια στρατιωτική κατοχή που συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Σήμερα, το σιωνιστικό καθεστώς του Ισραήλ εφαρμόζει μια «νέα Νάκμπα», που ξεπερνά σε βαρβαρότητα ακόμη και τη γενοκτονία του 1948. Η Γάζα έχει μετατραπεί σε γιγαντιαίο νεκροταφείο, με πάνω από 50.000 νεκρούς, κυρίως γυναικόπαιδα, 70% των κατοικιών ισοπεδωμένες, σχολεία και νοσοκομεία γίνονται στόχοι των σιωνιστών. Οι επιζώντες σπρώχνονται σε μια «ζώνη θανάτου» γύρω από τη Ράφα, χωρίς καταφύγιο, νερό ή φάρμακα, ενώ οι βόρειες περιοχές έχουν γίνει ερείπια υπό ισραηλινό στρατιωτικό

τρόμο.

Παράλληλα, η Δυτική Όχθη υποφέρει από μια «σιωπηλή εθνοκάθαρση»: ομάδες εποίκων, με την προστασία του στρατού, διαπράττουν βιαιοπραγίες, καίνε καλλιέργειες και εκτοπίζουν οικογένειες. Πάνω από 500 Παλαιστίνιοι έχουν δολοφονηθεί από τον Οκτώβριο του 2023, ενώ 3 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι πολίτες του Ισραήλ αντιμετωπίζουν απελάσεις και ποινικές διώξεις.

Αυτή η συστηματική εθνοκάθαρση δεν είναι απλώς συνέχεια της ιστορικής Νάκμπα, είναι η τελική φάση ενός εθνικιστικού σχεδίου για την οριστική εξάλειψη του παλαιστινιακού λαού. Ωστόσο η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού παραμένει ζωντανή, τόσο στη Γάζα όσο και στη Δυτική Όχθη, ενώ παγκόσμια ξεσπάνε συνεχώς κινήματα υπεράσπισης των παλαιστίνιων αγωνιστών.

Παρά την εκεχειρία στη Γάζα – που αποτελεί μια νίκη για την παλαιστινιακή αντίσταση, μιας και κατάφερε να καταστρέψει τα σχέδια του Ισραήλ για άμεση εκκαθάριση του θύλακα – το κράτος-δολοφόνος συνεχίζει αδιάκοπα τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Κάθε «παύση πυρών» αποδεικνύ-

εται στιγμιαία ανάπαυλα πριν από νέες, ακόμα πιο βάρβαρες επιθέσεις, όπως έδειξαν οι αιματηροί βομβαρδισμοί της 18ης Μαρτίου, που στοίχισαν τη ζωή σε 450 Παλαιστίνιους μέσα σε λίγες μόνο μέρες. Το Ισραήλ με την στήριξη των ΗΠΑ, αλλά και της ΕΕ/Ελλάδας (με τις στρατιωτικές συνεργασίες τους με το Ισραήλ συμμετέχουν ενεργά στο έγκλημα) με τις «προτάσεις εκεχειρίας», επιδιώκουν να εξαγοράσουν χρόνο, να αποσταθεροποιήσουν την αντίσταση και να προωθήσουν τα σχέδιά τους για τη Μέση Ανατολή. Το σχέδιο «Ριβιέρα της Γάζας» – τουριστικές ζώνες πάνω από εκτοπισμένους – αποκαλύπτει την πραγματική πρόθεση: η εκεχειρία δεν αποσκοπεί σε ειρήνη, αλλά στη δημιουργία συνθηκών για ολοκληρωτικό εκτοπισμό.

Η μόνη πραγματική λύση σήμερα είναι η δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους τώρα, όχι οι ψεύτικες «παύσεις» που νομιμοποιούν τη συνεχιζόμενη σφαγή. Σε όλο των κόσμο στηρίζεται αυτό το δικαίωμα των Παλαιστίνιων. Μέσω φοιτητικών καταλήψεων, απεργιών και μαζικών κινητοποιήσεων αποδεικνύεται κάθε μέρα ότι ο αγώνας για την Παλαιστίνη είναι ταυτόχρονα αγώνας κατά του ιμπεριαλισμού, γιατί η εκεχειρία χωρίς δικαιοσύνη δεν είναι παρά η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα.

Η Νάκμπα δεν αποτελεί απλώς μια ημέρα μνήμης, αλλά ζωντανό σύμβολο αντίστασης και διεθνούς αλληλεγγύης. Σε μια εποχή που οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις επιδι-

ώκουν την οριστική εξάλειψη της Παλαιστίνης, η στήριξη στον αγώνα για ελευθερία, δικαιοσύνη και επιστροφή των Παλαιστίνιων στην ιστορική τους γη, γίνεται πιο κρίσιμη από ποτέ. Η μνήμη της Νάκμπα ζει μέσα από τον αδάμαστο αγώνα αυτού του λαού που, παρά τα πενιχρά μέσα του, έχει γράψει ιστορία ηρωικών εξεγέρσεων. Από την 1η και 2η Ιντιφάντα μέχρι σήμερα, η παλαιστινιακή αντίσταση δεν έχει υποκύψει. Παραμένει αξιόμαχη και αποτελεσματική, με νέους μαχητές να αναπληρώνουν αδιάκοπα αυτούς που πέφτουν, με ό,τι μέσα έχουν να τρομοκρατούν τα αποικιστικά οχυρά, να τα βάζουν με έναν από τους ισχυρότερους στρατούς και με επιχειρήσεις να χτυπούν καρφωτά μέσα σε κατεχόμενες ζώνες.

Η υπεράνθρωπη αντοχή και ο απίστευτος ηρωισμός του παλαιστινιακού λαού θα δοκιμαστεί και πάλι, τώρα υπό τις πιο σκληρές συνθήκες. Αλλά όπως έχουν δείξει 77 χρόνια αντίστασης, δεν θα σπάσουν! Η αλληλεγγύη των λαών του κόσμου, που εκφράζεται με μαζικές και συνεχείς κινητοποιήσεις από τις πλατείες έως τα πανεπιστήμια, πρέπει τώρα να ενισχυθεί ακόμα περισσότερο. Καθώς το σιωνιστικό καθεστώς επιταχύνει τη γενοκτονία, η παγκόσμια κινητοποίηση πρέπει να γίνει δυναμικότερη, πιο δημιουργική και πιο αδιάκοπη. Γιατί η μνήμη της Νάκμπα δεν είναι παρελθόν – είναι όπλο για το παρόν και το μέλλον μας.

57 χρόνια από τον Μάη του '68

Ο Μάης του 1968, είναι ένας σημαντικός σταθμός στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Τα επαναστατικά γεγονότα του γαλλικού Μάη ξεκίνησαν από τις φοιτητικές κινητοποιήσεις στο Καρτιέ Λατέν και στη Σορβόνη, ενώ σύντομα γενικεύθηκαν με τη συμμετοχή της εργατικής τάξης. Οι φοιτητές και μαθητές έγιναν ο πυροδότης μιας εξέγερσης που συγκλόνησε τον γαλλικό λαό. Καθημερινές συγκρούσεις με την αστυνομία, απεργίες και καταλήψεις εργοστασίων, μαζικές διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα. Για σχεδόν ένα μήνα το αστικό κράτος ήταν υπό κατάρρευση και τελικά κατάφερε να σωθεί κυρίως λόγω της προδοτικής πολιτικής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της CGT (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών) και των ρεφορμιστών του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος (ΚΚΓ).

Πριν τον Μάη

Η περίοδος μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο χαρακτηρίστηκε από μια σημαντική οικονομική ανάπτυξη του καπιταλιστικού συστήματος. Αύξηση των ποσοστών κέρδους, επέκταση της αυτοματοποίησης της παραγωγής, κ.ά. Στις εξαρτημένες χώρες η εκβιομηχάνιση προχωράει με γρήγορους ρυθμούς και στις ιμπεριαλιστικές ο αριθμός της εργατικής τάξης αυξάνεται ραγδαία.

Ταυτόχρονα μαζικοποιήθηκε η εκπαίδευση καθώς η επιστήμη πλέον παίζει καθοριστικό ρόλο στην παραγωγή. Αυτά σε συνδυασμό με την μη ουσιαστική βελτίωση της ζωής των εργαζομένων δημιούργησαν ένα ευνοϊκό πεδίο για την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος όπως και ισχυρών εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων στις εξαρτημένες χώρες.

Η εικοσαετία πριν από τον Μάη σηματοδεύτηκε από εξεγέρσεις, επαναστάσεις και απελευθερωτικά κινήματα σε μια σειρά από χώρες του «Τρίτου Κόσμου» αλλά και του «Ανατολικού Μπλοκ». Λόγω της ανόδου των αγώνων και της κρίσης του σταλινισμού εμφανίστηκε μια νέα γενιά αγωνιστών, μια πλατιά πρωτοπορία που θα αποτελέσει την βάση της μεταπολεμικής Άκρας Αριστεράς όπου πρωτοστατούν ιδεολογικά, θεωρητικά, πολιτικά οι επαναστάτες μαρξιστές της 4ης Διεθνούς και τα εθνικά τμήματά της.

Ο Μάης

Οι πρώτες κινητοποιήσεις ξεκίνησαν τον Φεβρουάριο του 1968 από τους φοιτητές της Ναντέρ με καταλήψεις των εστίων για να σπάσουν τους τεχνητούς διαχωρισμούς των φύλων, που διατηρούσαν και προωθούσαν οι πανεπιστημιακές αρχές. Η πρυτανεία κάλεσε την αστυνομία να καταστείλει τις κινητοποιήσεις. Οι συνεχείς αστυνομι-

κές επεμβάσεις στις σχολές, καθώς και η καταστολή του αντιπολεμικού κινήματος υπεράσπισης του Βιετνάμ είχαν οδηγήσει στη σύλληψη και τον τραυματισμό εκατοντάδων φοιτητών. Στις 22 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στη Ναντέρ συνάντηση ενάντια στις συλλήψεις φοιτητών, αρκετοί από τους οποίους ήταν μέλη της τροτσκιστικής JCR (Κομμουνιστική Επαναστατική Νεολαία, νεολαία της LCR του γαλλικού τμήματος της 4ης Διεθνούς). Αποφασίστηκε η κατάληψη του κτηρίου Διοίκησης του Πανεπιστημίου. Στις 28 Μάρτη ανακοινώθηκε από την πρυτανεία η αναστολή των μαθημάτων και στις 2 Μάη το κλείσιμο του Πανεπιστημίου. Τις επόμενες μέρες πραγματοποιούνταν διαρκώς συγκεντρώσεις των φοιτητών που κατέληγαν σε σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία. Στις 6 Μάη, η UNEF (Εθνική Ένωση Φοιτητών Γαλλίας) πραγματοποίησε συγκέντρωση στο Καρτιέ Λατέν παρά την απαγόρευση. Η νέα άγρια επίθεση της αστυνομίας πυροδότησε την μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων με την συμμετοχή των μαθητών. Τις επόμενες μέρες ξεσπούσαν διαρκώς πολύωρες συγκρούσεις με την αστυνομία η οποία αναγκάστηκε να καταφύγει σε σκληρότερες μεθόδους καταστολής (χρήση παραλυτικών αερίων, χειροβομβίδων κρότου λάμψης κ.ά.).

Από την αρχή οι φοιτητές καλούσαν τους εργάτες στον αγώνα. Η CGT (ελεγχόμενη από το ΚΚΓ) πιεσμένη από το βάρος των γεγονότων αναγκάστηκε να καλέσει γενική απεργία στις 13 Μάη στην οποία συμμετείχαν 700.00 εργαζόμενοι. Οι σκληρές προσπάθειες των CGT-ΚΚΓ να κρατήσουν απομονωμένο το εργατικό κίνημα από τον αγώνα των φοιτητών έπεσε στο κενό. Τις επόμενες μέρες ακολούθησε μαζική απεργιών, καταλήψεων εργοστασίων και χώρων εργασίας. Οι απεργοί με δική τους πρωτοβουλία έστειλαν αντιπροσώπους στα γειτονικά εργοστάσια για την εξάπλωση της απεργίας. Μέχρι τις 19 Μάη η συμμετοχή στην απεργία ήταν σχεδόν καθολική (10 εκ. απεργοί σε σύνολο 14 εκ. εργαζομένων) παρά τις προσπάθειες τη συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των ρεφορμιστών να ελέγξουν και να απομονώσουν το κίνημα.

Μοναδική απάντηση της κυβέρνησης ήταν η καταστολή — ο Ντε Γκωλ ετοιμαζόταν να κινητοποιήσει τον στρατό για να εξαπολύσει μια ολοκληρωτική αντεπανάσταση. Τελυταίο όπλο της κυβέρνησης ήταν η προσπάθεια συνεννόησης με την CGT και το ΚΚΓ καθώς αντιλήφθηκε ότι δεν έχουν καμία διάθεση να ξεφύγουν από τις οικονομικές διεκδικήσεις. Στις 24 και 25 Μάη, πραγματοποιήθηκαν οι συναντήσεις που οδήγησαν στον γαλλικό «ιστορικό συμβιβασμό». Κυβέρνηση και αστική τάξη δέχτηκαν μια σειρά από

αιτήματα δεκαετιών του γαλλικού εργατικού κινήματος (αύξηση 35% του βασικού μισθού, καλύτερο ωράριο, πληρωμή των μισών ημερομισθίων που χάνονται λόγω απεργιών κ.λπ.) με αντάλλαγμα CGT και ΚΚΓ να βάλουν φρένο στην συνέχιση των κινητοποιήσεων ώστε να ολοκληρωθεί ο διασπαστικός και πυροσβεστικός τους ρόλος.

Μετά τον Μάη

Ο Μάης του '68 ήταν μια εξέγερση που ξεπέρασε γρήγορα τον στενά φοιτητικό και νεολαιίστικο χαρακτήρα του. Η νεολαία ενώθηκε στην πράξη με τους εργάτες. Παρότι δεν δημιουργήθηκαν μικτές επιτροπές εργατών-φοιτητών, οι φοιτητές προσκαλούσαν τους εργάτες ως ομιλητές στα πανεπιστήμια και οι εργάτες άνοιγαν τις πόρτες των εργοστασίων για τους φοιτητές που προσέφεραν βοήθεια στις περιφρουρήσεις κ.λπ.

Πάνω απ' όλα, ο Μάης, όπως και κάθε μεγάλο κίνημα, εξέγερση και επανάσταση, συνέτριψε τους διάφορους μύθους των καταπιεστών ότι ο καπιταλισμός θα είναι αιώνιος και η επανάσταση είναι μία ουτοπία που υπάρχει μόνο στα βιβλία. Αυτή η ανατροπή είναι ίσως η μεγαλύτερη συνεισφορά του. 57 χρόνια μετά ο Γαλλικός Μάης συνεχίζει να μας δείχνει τον δρόμο για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την οικοδόμηση μιας κοινωνίας χωρίς φτώχεια, πολέμους και εκμετάλλευση, μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

80 χρόνια

από το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Ιμπεριαλιστικός πόλεμος έληξε με την παράδοση της Ιαπωνίας στις 5 Μαΐου του 1945 αφήνοντας πίσω του πάνω από 50 εκατομμύρια νεκρών κυρίως αμάχους, και ολόκληρες χώρες διαλυμένες και ερειπωμένες. Αυτά που έκαναν τον Β΄ Π. Π. τόσο φρικτό δεν είναι απλώς η διάρκειά του, ούτε η μεγάλη συμμετοχή κρατών, αλλά η ίδια η φύση των σαπισμένων ιμπεριαλιστικών τεράτων που συγκρούστηκαν μεταξύ τους για την αλλαγή των συσχετισμών δύναμης. Αξιοποίησαν όλη την τρομακτική και σαδιστική τους βαρβαρότητα, πράγματα που πάντα ήξεραν να κάνουν «κάτω από το χαλάκι» στις χώρες του «Τρίτου κόσμου» και στις αποικίες τους, όμως η λύσσα τους, τούς ανάγκασε να τα κάνουν μπροστά στα μάτια όλου του πλανήτη στην καρδιά της «πολιτισμένης» Ευρώπης και για

...η εγκληματική πολιτική των Λαϊκών Μετώπων των ΚΚ έστειλε τους λαούς του κόσμου να σφαγιαστούν «στο πλευρό των δημοκρατών εναντίων των φασιστών», στο πλευρό δηλαδή των Αμερικάνων και Άγγλων, των πιο άγριων ιμπεριαλιστών της ιστορίας.

Ευρώπης και για αλλήλων, για μιαν ώρα στις πλατφόρμες των εργαζομένων, των φτωχών, των νέων, των παιδιών και της ίδιας της ανθρωπότητας. Ήταν ο πόλεμος των ιμπεριαλιστών, των αποικιών, των περιφερειακών οικονομιών και ο πόλεμος κατά των εργαζομένων όλου του κόσμου.

Μπορεί ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος να ήταν ακόμα πολύ πρόσφατος όμως, παρά την τεράστια καταστροφή κεφαλαίων και την αναδιανομή του πλούτου, οι εσωτερικές αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος δεν μπορούσαν να ξεπεραστούν. Η πρώτη έκφραση του μακρού κύματος κάμψης της οικονομίας ήταν το κραχ του 1929 και οι πτωτικές τιμές κέρδους που

κορυφώθηκαν με την κρίση του 1938. Για ένα νέο, παροδικό ξεπέρασμα αυτής της οξυμένης και διαρκούς κρίσης απαιτούνταν μια νέα αναδιανομή του πλούτου μέσω μιας αναζήτησης νέων ζωνών επιρροής σε Ευρωπαϊκό και περιφερειακό επίπεδο. Μόνο έτσι η κρίση θα μπορούσε να μεταφερθεί από μεγάλα ιμπεριαλιστικά κέντρα και να καταπνίξει άλλες περιφερειακές οικονομίες. Αυτό το φαινόμενο από μόνο του έβαζε σε έναν ανταγωνισμό τα ιμπεριαλιστικά κράτη που διέθεταν αποικίες και ζώνες επιρροής με αυτά που δεν είχαν. Την ίδια στιγμή με την επικράτηση των μονοπωλίων, την ανάπτυξη της διεθνοποιημένης μεταποιητικής βιομηχανίας και την επέκταση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου η δύναμη του εθνικού εγχώριου κεφαλαίου είχε αντικατασταθεί από ατομικά αλλά γιγάντια κεφάλαια που απλώνονταν απ' άκρη σ' άκρη στον πλανήτη. Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν το βάθος των αιτιών της τεράστιας σύγκρουσης και την γεωγραφική της έκταση, ειδικά αν αναλογιστούμε ότι ήδη από τον μεσοπόλεμο φαινόταν ότι νέες δυνάμεις ξεκίνησαν να διεκδικούν τον ρόλο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστή ηγέτη στη σκιά της πτώσης της Αγγλίας.

Ο ρόλος της Γερμανίας έχει μεγάλο βάρος ως υπεύθυνη για την «πρώτη πράξη» του πολέμου στα εδάφη της Ευρώπης με την επίθεση της Βέρμαχτ στην Πολωνία το 1939. Το βάρος του γερμανικού ιμπεριαλισμού όμως δεν προκύπτει μόνο από τον «τρελό και εγωπαθή Χίτλερ» ούτε εξαιτίας κάποιου υποτιθέμενου «μιλιταρισμού» του γερμανικού προλεταριάτου που «αγκάλιασε» τον ναζισμό. Αναμφίβολα οι σαδιστικές πολιτικές του Χίτλερ και της γερμανικής αστικής τάξης ήταν υπεύθυνες για την έναρξη του πολέμου στην Ευρώπη, όμως, στην πραγματικότητα βασικός τους στόχος ήταν να ανοίξουν πρώτοι τη σύγκρουση και να προλάβουν την επίθεση που ερχόταν στην Γερμανία από τις ΗΠΑ και την Μεγάλη Βρετανία. Ήταν η μοναδική ευκαιρία της Γερμανίας να σωθεί από την οικονομική της

κρίση, τα λιμνάζοντα κεφάλαια, την εξαφάνιση των συναλλαγματικών αποθεμάτων και την πληρωμή του μεγάλου χρέους της. Μόνο έτσι θα κέρδιζε νέα εδάφη μέσα στην Ευρώπη ώστε να εξαγει την κρίση της, να αποκόψει τους εμπορικούς δρόμους των άλλων ιμπεριαλιστών και, μέσα από την επιρροή της, να διεκδικήσει την θέση της ηγέτιδας δύναμης — άλλωστε η πλειοψηφία των εδαφών σε Αφρική, Ασία και Μέση Ανατολή και όλοι οι κομβικοί εμπορικοί δρόμοι είχαν μοιραστεί μέσω των αποικιών στα χέρια των άλλων ιμπεριαλιστών.

Το κουβάρι άρχισε να ξετυλίγεται με μανία. Κάθε χώρα που χτυπούσε ή κατακτούσε ο γερμανικός ιμπεριαλισμός αποτελούσε έναν ακόμα λόγο για τις ΗΠΑ και την Μεγάλη Βρετανία να ανοίξουν τα γεωγραφικά όρια του πολέμου ώστε να σφραγίσουν την ηγεμονία τους σε διάφορα σημεία του πλανήτη από την Ευρώπη στην Άπω Ανατολή έως τον Ειρηνικό ωκεανό. Οι φιλοδοξίες της Ιαπωνίας να ηγεμονεύσει με τον ίδιο τρόπο που επιδίωκε και η Γερμανία και να εξολοθρεύσει την Κίνα, οι υποσχέσεις του Χίτλερ προς την Τσεχοσλοβακία και η κατοχή της Γαλλίας και του γαλλικού στρατού από τους Γερμανούς αποτελούσαν τεράστια απειλή για τον βρετανικό ιμπεριαλισμό και την επέκταση των ΗΠΑ.

Όλοι οι πόλεμοι εκτός από ενδοιμπεριαλιστικοί είναι και ταξικοί. Η γερμανική αστική τάξη ήταν το ίδιο ιμπεριαλιστική με αυτή των ΗΠΑ και των Βρετανών και εννοείται ότι επιθυμούσε να ξεμπερδέψει με την Σοβιετική Ένωση και το παράδειγμα της νικηφόρας επανάστασης. Την ίδια στιγμή άλλωστε εκτελούσε με μανία εργάτες, κομμουνιστές και κάθε λογής προοδευτικούς, ενώ δεν δίσταζε να συνεργαστεί με κομμάτια αστικών τάξεων που ανήκαν στο αντίπαλο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, για να επιφέρει πρώτα και κύρια μια ολική ήττα στην εργατική τάξη. Το ίδιο άλλωστε έκαναν και οι Βρετανοί για να σώσουν την αντίπαλη κατά τα άλλα γερμανική αστική τάξη από την όξυνση της ταξικής πάλης, κι ας ήξεραν ότι μετά

αυτή θα ξεκινούσε πόλεμο εναντίον τους.

Η μεγαλύτερη ήττα των μαζών που τους έβαλε μέσα σε αυτόν τον αιματηρό πόλεμο ήταν η αδυναμία τους να αντιληφθούν τους πραγματικούς εχθρούς και να οργανώσουν μια αντίσταση όχι για λογαριασμό του «πιο καλού καπιταλιστή», ούτε για λογαριασμό της δικής τους αστικής τάξης. Αυτό όμως δεν είναι ευθύνη των μαζών γενικά και αόριστα που πάντα είχαν και θα έχουν απέχθεια προς τον πόλεμο και τους ισχυρούς τους κόσμους που τους ληστεύουν. Η ήττα έρχεται πάντα πριν τον πόλεμο για την εργατική τάξη και στην προκειμένη είχαν φροντίσει για αυτό σταλινικοί και σοσιαλδημοκράτες. Οι Σοσιαλδημοκράτες, είχαν προδώσει ήδη από το 1917-1923 το επαναστατικό κύμα της Ευρώπης και πλέον ήταν ολοκληρωτικά ταγμένοι με τα αστικά και ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Οι Σταλινικοί, παίρνοντας την σκυτάλη, όχι απλά κατασπάραξαν την ΕΣΣΔ και το όραμα του σοσιαλισμού αλλά διέλυσαν την Κομμουνιστική Διεθνή τερματίζοντας κάθε προσπάθεια επανάστασης στον μεσοπόλεμο. Οι συσχετισμοί θα ήταν πολύ διαφορετικοί τα χρόνια του Β΄ Παγκοσμίου, οι συνέπειες πολύ λιγότερες και η συμμετοχή των λαών στο σφαγείο δεν θα γίνονταν ανεκτή αν είχαν καταφέρει να φτιαχτούν νέοι ισχυροί επαναστατικοί φάροι αντί αυτής της τεράστιας ήττας και απογοήτευσης στο όνομα του κομμουνισμού και της επαναστατικής εναλλακτικής.

Τα εγκλήματα των σταλινικών δεν σταματάνε στον μεσοπόλεμο ούτε εξιλεώνονται από την νίκη του Κόκκινου Στρατού επί των ναζί. Οι ρώσοι εργάτες πολέμησαν με τόλη και νίκησαν για να υπερασπιστούν τα κεκτημένα της Οκτωβριανής Επανάστασης. Θα ήταν γελοίο να χαρίσουμε την νίκη στις πολεμικές ικανότητες του γραφειοκρατικού επιτελείου του Στάλιν.

Αντιθέτως ο μηχανισμός τους αποδείχτηκε παντελώς απροετοίμαστος, ο Κόκκινος Στρατός αποδεκατισμένος και το εσωτερικό της ΕΣΣΔ εξαντλημένο από

τις διώξεις και τις εκτελέσεις, τις Δίκες της Μόσχας και το ξύρισμα της ραχοκοκαλιάς της πρωτοπορίας. Τέλος, η εγκληματική πολιτική των Λαϊκών Μετώπων των ΚΚ έστειλε τους λαούς του κόσμου να σφαγιαστούν «στο πλευρό των δημοκρατών εναντίων των φασιστών», στο πλευρό δηλαδή των Αμερικάνων και Άγγλων, των πιο άγριων ιμπεριαλιστών της ιστορίας. Αρνήθηκαν την ιμπεριαλιστική φύση του πολέμου γιατί τότε έβλεπαν τα συμφέροντά τους με τη Δύση. Έτσι εξήγησαν την γερμανική εισβολή στην ΕΣΣΔ, έτσι την εξήγησαν και στην Ελλάδα προδίδοντας την ελληνική επανάσταση και φέρνοντας τους Άγγλους να επιβάλουν μια δικιά τους «δημοκρατική» κατοχή και 17.000 νεκρούς στα Δεκεμβριανά. Για να σώσει το τομάρι της η γραφειοκρατική κλίκα έκανε άλλη μια στροφή 180 μοιρών προστατεύοντας το Τρίτο Ράιχ, χαρίζοντας την Πολωνία στα χέρια των ναζί με το επαίσχυντο γερμανο-σοβιετικό σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ, με τις συμφωνίες του Στάλιν και του Χίτλερ για καθυστέρηση της επίθεσης.

Οι πιο φρικτές εικόνες του πολέμου, τα ολοκαυτώματα, οι εκτελέσεις, οι ατομικές βόμβες στην Ιαπωνία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι θάλαμοι αερίων και η εξάπλωση του ναζισμού είναι όντως αυτά που ο κάθε ένας θυμάται πρώτα για αυτόν τον πόλεμο, σαν ιστορίες του σκοτεινού παρελθόντος. Τα αίτια όμως όλων αυτών των αηδιαστικών φαινομένων παραμένουν ακόμα υπαρκτά και οι κυρίαρχοι ιμπεριαλιστές πλησιάζουν σήμερα σε μια ακόμα χειρότερη σύγκρουση που μπορεί αυτή τη φορά να μην φέρει νέες ανακατατάξεις αλλά έναν ολικό πυρηνικό όλεθρο. Η παγκόσμια εργατική τάξη σήμερα γνωρίζει καλά τους αντιπάλους της, οι οποίοι πιο αποδυναμωμένοι από ποτέ ξεκινούν να χτίζουν πάλι σφαγεία στο όνομά τους. Στον ιδιότυπο Τρίτο Παγκόσμιος που πλησιάζει δεν υπάρχει χώρος για νέες προδοσίες, παρά μόνο για νέες επαναστάσεις.

■ Σοφία Καζλάρη